

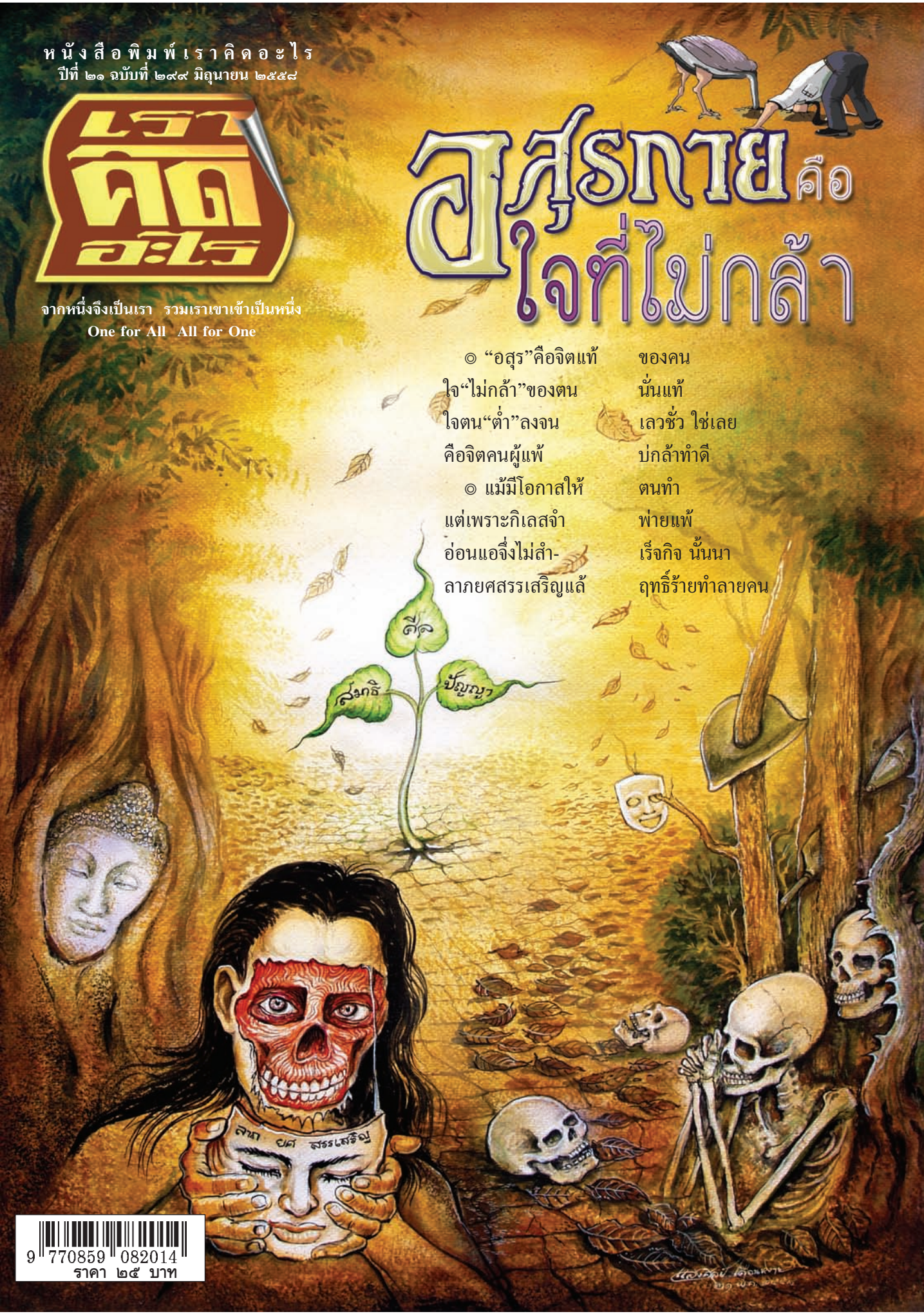
หนังสือพิมพ์ที่เราคิดอะไร
ปีที่ ๒๑ ฉบับที่ ๒๙๙ มิถุนายน ๒๕๕๘

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง
One for All All for One

อสุรกาย คือ ใจที่ไม่กล้า

๑ “อสุร”คือจิตแท้ ของคน
ใจ“ไม่กล้า”ของตน นั้นแท้
ใจตน“ต่ำ”ลงจน เลวชั่ว ไซ้เลย
คือจิตคนผู้แท้ ปกล้าทำดี
๑ แม้มีโอกาสให้ ตนทำ
แต่เพราะกิเลสจำ พายแพ้
อ่อนแอจึงไม่สำ- เร็จกิจ นั้นนา
ลภยศสรรเสริญแล้ว ฤทธิ์ร้ายทำลายคน

9 770859 082014
ราคา ๒๕ บาท

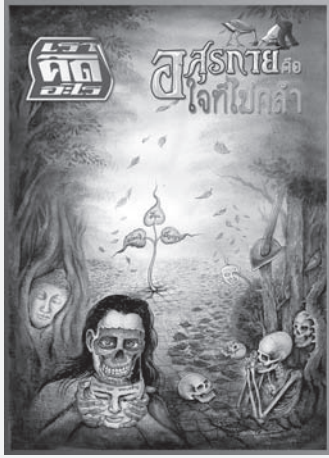
หนังสือ “กว่าจะถึงอรหัตต์ ๑” ฉบับ “สุดท้ายอด ๕๔ อรหัตต์” โดย ผนมพุทธ

เป็นการรวบรวมเรียบเรียงประวัติของสุดท้ายอดอรหัตต์ ที่เป็นภิกษุเถระมหาสาวก (๔๑ องค์) และภิกษุณีเถรี (๑๓ องค์) ซึ่งพระพุทธเจ้าองค์สมณโคดมทรงยกย่องสรรเสริญไว้ในตำแหน่งของเอตทัคคะ (ผู้มีความสามารถสุดท้ายอดในด้านใดด้านหนึ่ง)

ราคา ๑๕๐ บาท ขนาด ๑๔.๕ x ๒๐.๕ เซนติเมตร กระดาษถนอมสายตา ๓๖๐ หน้า ปกสีสี
หาซื้อได้ที่ร้านนายอินทร์ ซีเอ็ด ร้านหนังสือทั่วไป และธรรมทัศน์สมาคม (โทร. ๐-๒๓๗๕-๔๕๐๖)
จัดจำหน่ายโดยบริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด โทรศัพท์ ๐-๒๔๒๓-๙๙๙๙
โทรสาร ๐-๒๔๔๙-๙๕๖๐-๓ Homepage : <http://www.naiin.com>

นัยปก

อสุรกายคือใจที่ไม่กล้า

(๑) “อสุร”คือจิตแท้
ใจ“ไม่กล้า”ของตน
ใจตน“ต่ำ”ลงจน
คือจิตคนผู้แพ้

(๒) แม้มีโอกาสให้
แต่เพราะกิเลสจำ
อ่อนแอจึงไม่สำ-
ลากยศสรรเสริญแล้ว

(๓) ปุถุชนทั้งหมดล้วน
เล็กใหญ่ตาม“กาย”กมล
“นาม”และ“รูป”คือมุล
“อสุรกาย”นั้นรู้-

(๔) ทุกคนเรียนอ่านได้
“องค์ประชุม”รูปนาม
เห็น“กาย”เกิดพ่ายกาม
จิตอ่อนแอไปสู์

(๕) ทุกคนมีจิตนี้
พึงฉลาด“ทำใจ”จน
เอาชนะจิตตนชน
โอกาสดีอย่าช้า

(๖) “อสุรกาย”จิตแท้
จิตถูกกิเลสกำ-
จิตจึงอ่อนแอต่ำ-
ต้องกำจัดกิเลสได้

(๗) “อสุรกาย”ดับสิ้น
บริสุทธิให้สนิท
เผด็จศึกประเสริฐฤทธิ์
จะชนะทุกสิ่งแล้ว

ของคน
นั้นแท้
เลวชั่ว ไร้เลย
บ่กล้าทำดี
ตนทำ
พ่ายแพ้
เรื่องกิจ นั้นนา
ฤทธิ์ร้ายทำลายคน
คือ“อสุร”
แต่ละผู้
ประชุมเกิด “กาย”แ
จักได้ในตน
จริงตาม จิตเฮย
เพ่งรู้
นั้นแหละ อสุรแล
บ่กล้าทำดี
ในตน
แกร่งกล้า
อุปสรรค
จักพันจิตอบาย
ตนทำ
หนดไว้
เรื่องเสร็จ มารเลย
จึงพันจิตอบาย
จากจิต
จึงแท้
กันเกิด
อย่าแพ้ภัยตัว.

“สไมย์ จำปาแพง”

๕ พฤษภาคม ๒๕๕๘

อสุรกายคือใจที่ไม่กล้า

● จริงจัง ตามพ่อ

ในวาระครบรอบ ๑ ปีของการปฏิวัติ มีผู้แสดงความคิดเห็นในเรื่องนี้มากมาย จนทำให้พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ขอมองมุมต่างในเรื่องนี้ อย่างมีนัยสำคัญที่พ่อสรุปได้ว่า

“การปฏิวัติอย่าง พล.อ.ประยุทธ์นี่คือปฏิวัติอย่างเรียบร้อยที่สุด นิ่มที่สุด ไม่ได้ขู่คำรามเลยพูดแค่ว่า “ผมขอยึดอำนาจ!” แค่นั้นเอง ไปดูประวัติศาสตร์ได้เลย ไม่มีการปฏิวัติครั้งใดงามเท่าครั้งนี้ แล้วทุกคนก็เจียบบสงบสุขนี่คือความงดงามของการรัฐประหารที่ดีที่สุด ยังไม่เคยมีมาในโลกประชาธิปไตยสมัยใหม่ ต้องเป็น Best Record สุภาพเรียบร้อย เป็นเหตุปัจจัยที่ครบพร้อมสุกงอมเต็มที่ มันลงตัวหมดแล้ว มีคำตอบของประชาชนว่าใช่ อย่างนี้ถูกต้องที่สุด ดีที่สุด...สุด

ประชาธิปไตยคืออะไร? คือการปฏิวัติรัฐประหาร ก็ใช่! ซึ่งเป็นการใช้อำนาจที่เป็นธรรมที่ผู้ใช้อำนาจทำเพื่อประชาชน ไม่เพื่อพวกพ้อง ไม่เพื่อญาติโกโธติกาแต่เพื่อประชาชนเต็ม ๆ ที่สุดคืออำนาจที่บริสุทธิ์จะชนะทุกสิ่งทั้งโลกในที่สุดนี้คือประชาธิปไตย

คำว่าประชาธิปไตยไปหลงไหลแค่เลือกตั้งแล้วมีกลวิธี สร้างค่ายกลไว้หมด มีหัวคะแนนตั้งแต่ ปลัดกระทรวง อธิบดี ผู้ว่าฯ นายอำเภอ กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ร้อยเป็นเครือแห่ของตนไว้หมด ไม่ใช่ประชาธิปไตยเลย ยิ่งสมาชิกรัฐสภาที่ได้รับเลือกเข้าไป ไม่ได้ทำเพื่อประชาชน แต่ตกเป็นทาสเจ้าของพรรคที่เขาซื้อไว้แล้ว สั่งการได้ทุกอย่างนั่นคือ “เผด็จการ!” แต่อย่างที่เกิดมาใน

ประเทศไทย ๘๐ กว่าปี มันเหลวไหลและเยอะมากแล้ว แล้วประชาธิปไตยอยู่ตรงไหน? ต้องอยู่ตรงที่การทำประโยชน์เพื่อประชาชนเต็มที่ แม้มันเองก็ไม่คอร์รัปชัน ไม่คอมมิชชันก็คือประชาธิปไตย แม้เป็นคอมมิวนิสต์ แต่เขาทำเพื่อประชาชนของเขาจริง ๆ นั่นก็คือประชาธิปไตย ขอให้บริสุทธิ์สูงสุดก็จบ แต่ความสามารถมีเท่าไรก็ได้เท่านั้น จะให้ดีกว่ามีความสามารถด้วย แต่ว่า “เอาบริสุทธิ์มาก่อน” อย่างขนาดคุณประยุทธ์นี่ไม่ด้อยเลยสามารถ แล้วต้อง “กล้า!” ด้วย จะลูปหน้าปะจมูกไม่ได้ ....”

นับว่าสังคมไทยถูกรอบงำด้วย “อสุรกาย” (ใจไม่กล้าพอที่จะทำดี) มายาวนาน ใครที่คิดจะทำดีต้องหลบ ๆ ซ่อน ๆ ตัว แต่คนที่กล้าทำชั่วกลับพากันเซดหน้าชูตา ใคร ๆ ก็พากันยำเกรงขนาดอดีตเนรแฉจอมขมังเวทย์ระดับ ๑๘ มงกุฎเรียกผี ได้ออกทีวีช่องแล้วช่องเล่า ทั้ง ๆ ที่เพิ่งออกจากคุกมาใหม่ ๆ เหมือนคนไทยหาคนดีกว่านี้ไม่ได้แล้ว หรือคดี “ยูฟีน” ที่โกงเงินชาวบ้าน มีรูปดาราคคนไหนอยู่ด้วยก็จะโดนเรียกไปสอบสวนว่าพัวพันมากน้อยแค่ไหน? แต่คดี “พระพัน” ในสหกรณ์เครดิตยูเนียนคลองจั่น ทั้ง ๆ ที่มีหลักฐานชัดเจนว่าทั้งพระและไวยาวัจกรเอาเงินชาวบ้านไปละลายกันนับเป็นพัน ๆ ล้าน แต่ก็ดูเหมือนจะมีอสุรกายเข้าครอบงำ ไม่กล้าทำจริง ๆ จัง ๆ อย่างยูฟีน หรือพันดารา!

ในสังคมที่เต็มไปด้วยอสุรกาย (ใจที่กล้าทำชั่ว แต่กลัวการทำดี) เช่นนี้ จะมีก็แต่ใจที่กล้าใจที่จริงใจที่บริสุทธิ์ (ไม่ใช่เพื่อตัวเอง) เท่านั้น! ที่จะทำให้อโอกาสทองของไทยไม่หลุดลอยไปจนเสียของ... **ศ**

• คำสอน •

คนบ้านนอก บอกกล่าว

ตอนเด็ก ๆ พอได้ยินคำว่า “อสุรกาย” ผมก็
นึกถึงยักษ์ตัวโต ๆ หน้าตาหน้าเกลียดน่ากลัว
แท้ที่จริง อสุรกายคือใจที่ไม่กล้า

“อสุร” คือจิตแท้ ของคน
ใจ “ไม่กล้า” ของตน นั้นแท้

เมื่อไม่กล้าที่จะดับกิเลส จึงต้องดับ “อสุรกาย”
ให้หมดสิ้น เมื่อดับให้หมดแล้วจะไม่แพ้กัณฑ์ตัวเอง
จะชนะทุกสิ่ง

“อสุรกาย” ดับสิ้น จากจิต
บริสุทธิ์ให้สนิท จึงแท้
เผด็จศึกประเสริฐฤทธิ์ กั้นเถิด
จะชนะทุกสิ่งแล้ว อย่าแพ้กัณฑ์ตัว

เมื่อ ๕ มิถุนายนวัน “อโศกราช” เวียนมา
ถึง ก็ย้อนระลึกถึงเหตุการณ์ในอดีตที่ผ่านมา
แต่ก่อนนี้ผมมี “อสุรกาย” “จิตที่ไม่กล้า” ใน
หลายเรื่อง ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าตัวผมมีกิเลสมาก ก็ไม่
กล้าดับ ผมติดลาภ ยศ สรรเสริญ นุ่งนังไปหมด
ถึงจะเป็นคนชื่อสัตย์มาแต่ไหนแต่ไรก็ทำเพียงแค่ว่า
“ของเขาไม่เอา ของเราไม่ให้” ผมเห็นแก่ตัว
ไม่ลดความเห็นแก่ตัว ไม่ก้าวไปสู่ความเสียสละ
เมื่อเปลืองช่วยเงินใครไปไม่มากเท่าไรพอนึกได้
ภายหลังก็เสียดาย เงินของเราแท้ ๆ ให้เขาไป
ทำไม

ทันทีที่จบจากโรงเรียนนายร้อย ผมก็พยายาม
ทำตามที่ตั้งใจไว้เป็นผลสำเร็จ คือมีฐานะนำรุ่น

มีบ้านตึกสองชั้นใหญ่โตสวยหรู มีรถ มีที่ดิน
ตอนมียศแค่ร้อยเอกเท่านั้น

ต้องการให้เพื่อน ๆ รู้ว่าผมแน่แค่ไหน
ผมต้องเสียเงินจัดเลี้ยงเพื่อนร่วมรุ่นนักเรียนนาย
ร้อยที่บ้าน จำได้แม่นยำว่ามีเพื่อนคนหนึ่งกล่าวชม
ให้เพื่อน ๆ ฟังว่า “ลอง มันแน่วะ จากคนจน ๆ
กลายเป็นคนรวยกว่าเพื่อน”

ปี พ.ศ.๒๕๒๐ ผมไปปฏิบัติธรรมกับ “ชาว
อโศก” ซึ่งนำโดยพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ ผมมุ่ง
ทำบุญด้วยการละกิเลส ลดความเห็นแก่ตัวลง
“กินน้อย ใช้น้อย ทำงานมาก ถ้ามีเหลือก็จุนเจือ
สังคม” กลายเป็นคนไม่มีบ้านและที่ดินมานานแล้ว
รถยนต์ที่ใช้ก็เป็นรถเก่ามาก ถึงจะเข้าวัยแก่ แล้ว
ก็ยังขึ้นรถประจำทางบ่อย ๆ แม้จะพยายามละ
กิเลสเท่าไร ก็ยังมีหลงเหลืออยู่อีกมาก **ข**

➤ บ้านปานาคอย

จำลอง

➤ หยั่งฟ้าทะลุดิน

ดั่งนั้น วิมุตตินิยม

การประชุมมณฑลพายัพ ปี ๓๕ ตอนที่ผมถูกใส่กุญแจมือ
มีทหารหน้าตาถมึงทิงอาวุธครบเครื่องกระหนาบซ้ายขวา
เหมือนเป็นอาชญากรคดีอุกฉกรรจ์หรือเชลยศึกตัวฉกาจ
ก่อให้เกิดความสะเทือนใจแก่ผู้ที่ได้เห็นภาพนั้น
ประชาธิปไตยแบบอเมริกันได้กลายเป็นประชาธิปไตย
ของกลุ่มก้อนองค์กรธุรกิจ ที่มีอิทธิพลเหมือนนโยบายรัฐบาล
หรือได้กลายเป็นประชาธิปไตยทุนสามานย์ไปเรียบร้อยแล้ว
(งานวิจัยของมหาวิทยาลัยพรินซ์ตัน)

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๒๑ ฉบับที่ ๒๙๙ เดือน มิถุนายน ๒๕๕๘

เอโกปี หุดวา พหุฮา โหติ พหุฮาปี หุดวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@gmail.com

1 นัยปก : อสุรกายคือใจที่ไม่กล้า	สไมย์ จำปาแพง
3 คนบ้านนอกบอกกล่าว	จริงจัง ตามพ่อ
5 คุณนิคคิดหน่อย	จำลอง ศรีเมือง
6 จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
8 บ้านปานาดอย	บรรณาธิการ
11 เวทีความคิด	จำลอง
12 สีสันชีวิต(เพื่อนเนपाल สมณะจันทเสฏฐ์และคณะ)	นอก ทำเนียบ
21 เปิดยุคบุญนิยม	ทีม สมอ.
26 คิดคนละซั้ว	เก่าสมัย ใหม่เสมอ
36 หยั่งฟ้าทะเลดิน	แรงรวม ชาวหินฟ้า
40 ธรรมดาของโลกจะได้ไม่ต้องโสกสลด	ดังนั้น วิมุตตินิยม
42 คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?	สมพงษ์ ingsเจริญจิตต์
52 การ์ตูน	สมณะโพธิรักษ์
54 บทความพิเศษ(พระราชชายาอุบล)	วิสูตร
58 ซาดกพันยุค	พิมพ์วิวัฒน์ ชูโต
61 ลูกอโศกชะงักดูโลกกว้าง	ฉวมพุทธ
64 เชื้ออย่างพุทธ	ฟ้าสง
66 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	ฉวมพุทธ
70 แคลคิก์หนาว...ว์	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
72 ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	นายชิง วินเทอร์
74 ชีวิตไร้สารพิษ	ฟอด เทพสุรินทร์
77 กติกาเมือง	ล้อเกวียน
80 ปิดท้าย	ประคอง เตกฉัตร
	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

กองรับใช้บรรณภาพ

สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ ingsเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
ฉวมดิน เลิศบุศย์
อานวย อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปิชญากิต

กองรับใช้ศิลปกรรม

ตำนานไท ธานี
แสงศิลป์ เดือนหงาย
วิสูตร นวพันธ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันชาติ เทพไพฑูริย์
เพชรพันศิลป์ มุณีเวช

กองรับใช้ธุรการ

ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
สุเสรี สีประเสริฐ
คอกบัวน้อย นาวาบุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา

ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
โทร. ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕,
๐๙-๑๒๕๓๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย

กัถันแก่น ๖๔๔ ซอยนวมินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่

บริษัท พ้าอภัย จำกัด โทร.๐-๒๓๗๕-๙๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก

๒ ปี ๒๕ ฉบับ ๕๐๐ บาท
๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท

ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์

ตั้งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ

ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔

สำนักพิมพ์กัถันแก่น

๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์

แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐

หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์

ธนาคารกสิกรไทย สาขานนวมินทร์ ๓๖

บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ

เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๙๕๗-๓

ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕

หรือ farinkwan@gmail.com

line - id baiyanang1971

สีสันชีวิต

12 **ชาวอโศกถูกสอนให้มาเป็นคนจน อยู่แบบคนจน พอไปเจอคนจนเนपाल เราก็รู้สึกว่ามันไม่ต่างกันเท่าไร**

จึงรู้สึกว่าการเข้ากันได้ดีเหลือเกิน

แววตาของเราที่เป็นคนจน

จึงประสานสอดร้อย

เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

**แม่ไม่ผิดธรรมวินัย
แต่เป็นการกระทำ
ที่ไม่เหมาะสมแก่สมณเพศ
ไม่เหมาะสมต่อการเป็นพระ
หรือโลกวัชชะคือโลกติเตียน**

เห็นภาพและอ่านข่าวในเอกซ์-ไซท์ไทยโพสต์ ฉบับที่ ๖๗๓๐/๒๑-๒๒ พ.ศ.๕๘ หนังสือพิมพ์ ท้องถิ่นแพร่ภาพพระผู้ใหญ่ในจังหวัดนครนายก เป่าเทียนเค้กฉลองคล้ายวันเกิด และพระพยอม กัลยาโณ เจ้าอาวาสวัดสวนแก้ว กล่าวว่าแม่ไม่ผิดธรรมวินัยแต่เป็นการกระทำที่ไม่เหมาะสมแก่สมณเพศ เป็นการกระทำที่ไม่เหมาะสมต่อการเป็นพระหรือโลกวัชชะคือโลกติเตียน แปลว่า อาบตีในทางโลก ไม่เหมาะสมกับสมณะทั่วไป เมื่อมีภาพข่าวที่พระภิกษุทำในสิ่งที่ไม่ดีเผยแพร่ ออกไปให้ประชาชนเห็นและวิจารณ์กัน พระที่ทำผิดจะต้องสำนึกตัวและกลับตัวกลับใจ ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้ถูกต้อง

“สังคมไทยเป็นสังคมชอบติเตียน นินทาว่ากล่าว พระธรรมวินัยเปรียบเหมือนทะเลลึก เมื่อมีขยะลอยอยู่ ก็จะถูกชดขึ้นฝั่ง เช่นเดียวการเป็นพระภิกษุ หากประพฤติตัวไม่ดี ก็จะไม่มีการเลือกใส่ครีฑาในตัวเอง” พระพยอมกล่าว

ปัจจุบันนี้ “ค่านิยม” ของสังคมต่อพระภิกษุ ผันแปรไป ทั้งนี้อาจด้วยองค์ประกอบจากทั้งสองฝ่าย คือฝ่ายพระภิกษุ และฝ่ายพุทธศาสนิกชน ที่ต่างก็หย่อนยานการประพฤติปฏิบัติตนในสถานะอันควรแก่กาลเทศะ

การจัดการศพของหลวงพ่อกุณ ปริสุทโธ

เจ้าอาวาสวัดบ้านไร่ จ.นครราชสีมา ก็ยังคงดำเนินไปตามกระบวนการของเหล่าคณะทำงาน ตามเจตนารมณ์ของหลวงพ่อกุณ ประชาชนที่เลื่อมใสศรัทธาต่างหลั่งไหลมาแสดงความเคารพ ในวาระสุดท้ายอย่างเนืองแน่น

แต่ละคนมาด้วยความคิดและความหวังต่างกัน...แล้วแต่สติ...ปัญญาของตน

“นักศึกษา” ต้องการ “ศพหลวงพ่อกุณ” มาเป็นอาจารย์ใหญ่ ก็ได้สมใจ เพราะก็คือสรีระมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่ง

แต่...น่าอนาถชาวพุทธที่ยังหลงมกมายอยู่กับความเชื่อที่ลวงตัวเองและเป็นภาระผูกพันสังคมอีกต่างหาก

ทั้งนี้ ประชาชนที่มาออกันอยู่เนืองแน่นนั้น บางคนต้องการสิ่งที่ไม่ใช่ตัวตนหลวงพ่อกุณ ที่รำลึกกันว่ามีคุณวิเศษนักหนา นี่แหละคือตัวชี้วัดว่าศาสนาพุทธในประเทศไทยรุ่งเรืองปานใด?

หลวงพ่อกุณเป็นพระบ้านนอกบ้านนา ไม่มีเปรียญธรรมสูง ๆ แต่ก็มีผู้เคารพศรัทธามากมาย ด้วยเหตุต่าง ๆ

และที่น่าชื่นชมยิ่งนัก คือพินัยกรรมที่ทำให้จัดการศพแบบง่าย ๆ ห้ามขอพระราชทานเพลิงศพ ซึ่งต่างจากผู้ครองผ้ากาสาวพัสตร์อื่น ๆ ที่ยังโหยหา! **☞**

ขอยกเลิกสมาชิก

ด้วยพระบุญถม ปิยธมโม ขอยกเลิกการเป็นสมาชิก เนื่องด้วยได้ย้ายสังกัดวัด จึงเป็นเหตุไม่สะดวกที่จะรับหนังสือ จึงแจ้งมาให้ทราบและดำเนินการต่อไป

- พระบุญถม ปิยธมโม

☞ กราบนมัสการขอพระคุณครับที่กรุณาเป็นสมาชิกอยู่ช่วงหนึ่ง แม้ว่าไปอยู่วัดใหม่เราก็ยังยินดีจะส่ง “เราคิดอะไร” ไปให้ครับ ถ้าไปรษณีย์ไปถึง

เก็บภาษีพระ:

มีข่าวเปิดเผยว่ามหาเถรสมาคมตั้งคณะทำงานศึกษาแนวทางที่เสนอให้เก็บภาษีพระภิกษุที่มีรายได้มากกว่า ๒๐,๐๐๐ บาท ขึ้นไป และเก็บภาษีวัดที่จัดกิจกรรมเชิงพุทธพาณิชย์ เช่น การทำวัตถุมงคล ให้เช่าที่เปิดร้านขายของในงานเทศกาล และออกกฎหมายลงโทษพระอย่างรุนแรงนั้น เห็นด้วยเรื่องเก็บภาษีพระ แต่ต้องตีความว่าจะเริ่มจากตำแหน่งไหน อย่างพระต่างจังหวัด หรือพระลูกวัดอาจมีรายได้น้อยหรือไม่ถึง ๒๐,๐๐๐ บาท ถ้าจะเก็บพระที่นับถือพุทธศาสนา ก็ต้องขยายไปเก็บภาษีศาสนาอื่นด้วย เข้าใจว่าผู้เขียนต้องการให้เหมือนพระสงฆ์พม่า คือสวดมนต์และเรียนอย่างเดียว เพื่อกำจัดพระเกฉิให้หมดไป ทุกวันนี้วัดต้องส่งบัญชีรายรับ-จ่ายให้สำนักงานพุทธศาสนาจังหวัดทุก ๖ เดือน

- คนข้างวัด เห็นพระในวัด

☞ ต่างฝ่ายต่างรู้เห็นข้อมูลข้อเท็จจริงต่างมุมซึ่งก็มีอยู่จริงทั้งสองด้าน สิ่งที่น่าวิตกคือในอนาคตด้านไหนจะเป็นฝ่ายยึดหัวหาดในสังคมสงฆ์ไทย ฝ่ายเคร่งครัดศึกษาธรรมวินัยประพฤติปฏิบัติธรรม กับฝ่ายพุทธพาณิชย์กิจกรรมสังคม

เสียไม่กั๊กลาย

เหลือเชื่อจริง ๆ ตำรวจ สภ.บ้านแก่ง อ.ศรี-ลัชนาลัย จ.สุโขทัย ชุ่มสภักดิ์จับรถปิกอัพขนยาบ้าถนนสายเมืองเก่า-อุทยานแห่งชาติศรีลัชนาลัย พบรถทรยนต์ต้องสงสัยขอตรวจค้นพบยาบ้าจำนวน ๑๒๑ เม็ดบรรจุถุงซ่อนอยู่ คนขับคือ นายลัมพันธ์ สระอาด อายุ ๓๘ ปี อยู่หมู่ ๓ ต.ศรี-ลัชนาลัย อ.ศรีลัชนาลัย เพิ่งพ้นโทษคดียาเสพติดจากเรือนจำ อ.สวรรคโลก จ.สุโขทัย ได้เพียง ๑๐ วัน ผู้ต้องหารับสารภาพว่ากำลังจะเอาไปขายต่อให้แก่ลูกค้า

แสดงว่าระหว่างอยู่ในเรือนจำก็ไม่ได้คิดเลิกละความชั่วช้าเลวทราม ไม่ได้เลิกติดต่อกับขบวนการยาเสพติด ออกมาก็เริ่มงานใหม่ได้เลย คนประเภทนี้จะทำยังไงดีหนอ

- ตำรวจเก่า ตราด

☞ ระหว่างถูกดำเนินคดีและต้องโทษก็ต้องผ่านกระบวนการของพนักงานสอบสวน(ตำรวจ) อัยการ ทนาย ตุลาการ พัดคดี ทั้งสิ้นล้วนมีส่วนเกี่ยวข้องกับผูกพันต้องรับผิดชอบกับพฤติกรรมของ “ประชากรไทย” คนนี้ร่วมกัน เพราะเขาเป็นคนไทย คนหนึ่งครับ ทำอย่างไรจึงจะให้เห็นแสงธรรมไม่เสียชาติเกิดในเมืองพุทธ หลงวังวนยาเสพติด

จักรยาน-รถยุค

ช่วงเดือนนี้ ชาวเหตุรถยนต์เฉี่ยวชนรถจักรยานสองล้อผู้ขับซีได้รับบาดเจ็บ-เสียชีวิตเกิดขึ้นหลายรายในหลายพื้นที่ และส่วนหนึ่งก็มีแนวคิดให้ดำเนินกับฝ่ายรถยนต์ให้เฉียบขาด เปิดช่องทางให้รถจักรยานขับซีได้สะดวก-ปลอดภัยยิ่งขึ้น แต่จากการติดตามข่าวสารและรู้เห็นข้อเท็จจริงบางส่วนด้วยตนเอง เคยเห็นขบวนนักจักรยานวัยหนุ่มราว ๑๐-๑๒ คนซีไปตามถนน ไม่ได้ไปตามช่องริมซ้ายสุดตลอดทาง ย้ายมาทางช่องสองข้าง

ระหว่างทางก็โบกมือทักทายกันในหมู่กลุ่มสนุกสนานรื่นเริง ในขณะที่รถยนต์ที่ขับอยู่ในทางก็ต้องระมัดระวังกันแฉะ เป็นปัญหาสำหรับผู้ร่วมใช้ถนน อันที่จริง ผู้ใช้จักรยาน มี ๒ ประเภทคือ ใช้ตามปกติในชีวิตประจำวัน กับใช้แบบออกกำลังกาย พวกเขาใช้ในชีวิตประจำวันก็จะขี่บนทางเท้า ไม่มีปัญหาอะไร พวกที่ใช้แบบออกกำลังกายถ้าใช้ช่องซ้ายสุดด้วยความระมัดระวังก็ไม่น่าจะมีปัญหาอะไร

• คนขับรถยนต์ เจ็ดห้า

☞ ถ้าต่างฝ่ายรู้สิทธิและประมาณกาลเทศะได้พอเหมาะสม ก็ไม่น่าจะมีปัญหาอะไร แต่คนไทยสังคมไทยเราก็แปลกที่แตกตื่นเป็นยุค ๆ ยุบ ๆ พอง ๆ ก็ดูกันต่อไปว่าจะยืดยางไปถึงไหน

ตุ๊กตาลูกเทพ!!!

ได้ทราบว่ายี่สิบปีตุ๊กตาลูกเทพกำลังมาแรงขนาดว่ามีแฟนคลับติดตามเป็นหมื่น ๆ เขาอธิบายให้เข้าใจง่าย ๆ ว่า เหมือนเวลาที่พระสงฆ์ทำพิธีปลุกให้วัตถุสิ่งหนึ่งมีพลังพุทธาภาพเพื่อเป็นวัตถุมงคล ทีนี้เราก็เปลี่ยนจากวัตถุนั้นมาเป็นตุ๊กตาให้ดูน่าอัศจรรย์และดึงดูดได้มากขึ้น เมื่อเป็นตุ๊กตาจึงต้องหาค่าที่เหมาะสมที่สุดในที่สุดก็มาลงที่คำว่า “ลูกเทพ”...

เขาอธิบายต่ออีกว่า ไม่ได้หมายถึงเราเชิญเทวดาหรือเทพมาอยู่ในตุ๊กตา แต่เพียงแต่ทำให้ตุ๊กตานั้นมีพลังจากการขอขมาขานมนต์เทวดาลงมาในการทำพิธีลงมนต์คาถาลงไปในตุ๊กตา ซึ่งการที่ใครจะรับลูกเทพไปเลี้ยงก็ต้องมีเวลา มีใช้นำไปวางหรือเก็บไว้เฉย ๆ ต้องปฏิบัติโดยการสวดมนต์ ไหว้พระ ทำบุญทำทาน สมาธิแผ่เมตตา นี่คือนี่ที่ลูกเทพต้องการในการสร้างพลังให้แก่ลูกเทพ

ถ้าหากวันใดเราไม่เลี้ยงไม่บูชาลูกเทพแล้วมันดีกว่ากุมารตรงนี้จะไม่ส่งผลเสีย ก็วางเขาไว้

ในตำแหน่งที่เหมาะสมให้พลังในตัวของคุณเทพคงที่หรือเบาบางลงไปเอง

ลูกเทพจะไม่ให้โทษแก่ผู้เลี้ยงบูชา แต่ก็จะมีโทษบ้างกับคนที่ใช้แบบผิดศีลธรรมมาก ๆ ควรทำบุญอุทิศบุญกุศลให้ลูกเทพอยู่เสมอ เพื่อลูกเทพจะได้อนุโมทนาบุญกุศลที่เราอุทิศให้ และจะทำให้ลูกเทพมีฤทธิ์มากขึ้น ซึ่งจะช่วยเหลือเราได้ดีขึ้น และบางครั้งถึงกับดูแลคุ้มครองช่วยเหลือคนทั้งบ้านเลยก็ได้

หากใครเลี้ยงบูชาลูกเทพและเป็นคนที่มีความดีธรรม มีสติ หมั่นสร้างบุญกุศลท่านก็จะพบความเจริญรุ่งเรือง

ท่านเชื่อหรือไม่ว่าเบื้องหลังความสำเร็จของนักธุรกิจใหญ่พ่อค้าแม่ค้าที่ทำธุรกิจประกอบกิจการค้าขายจนร่ำรวยนั้นก็ล้วนแต่เลี้ยง/บูชาลูกเทพเพื่อช่วยให้กิจการเจริญรุ่งเรืองทั้งสิ้น

ยิ่งเราทำบุญ สวดมนต์มากเท่าไร ลูกเทพก็ยิ่งโตเร็ว และยิ่งมีบารมีในการช่วยเหลือเรามาก

ขนมหวาน ผลไม้ นม น้ำแดง น้ำเขียว ไม่จำเป็นสำหรับลูกเทพ แต่ก็สามารถถวายได้ไม่ได้มีข้อห้าม จะตั้งไว้แบบนั้นสักกระยะหนึ่ง แล้วเอาขนมที่ถวายนั่น ไปบริจาคให้เด็กยากจนเพื่อสร้างบุญกุศลให้ลูกเทพ...

ตอนนี้ดารา ดีเจ กำลังนิยมบูชาลูกเทพกันมาก...ราคามีตั้งแต่หลักพันหลักหมื่นถึงหลักแสน...

ไม่น่าเชื่อเลยว่า แผนการตลาดขายตุ๊กตาพลาสติกธรรมดา ๆ ให้ได้ราคาสูง จะไปไกลทะลุจักรวาลขนาดนี้ ใครวางแผนการตลาดแบบนี้แหละขั้นเทพตัวจริง ฉีกตำราทุกสถาบัน ปริญญาเอก ๑๐ ใบยังไม่พอไปที่จะมอบให้ วามะ

• มะนุดมะนาในเมืองพุทธ

☞ ต้องยกนิ้วให้ ยุคนี้วิชาการตลาดเหนือชั้นจริง ๆ เพียบพร้อมสารพัดพิชฉักผลไม้ ขนมหวาน ทั้งตำรับจีนไทยยุคเก่าก่อนจวบยุคใหม่ น่าจะบูชาลูกเทพได้ดีมั๊ย?

๒๒ สุรนาถ

๒๒ พฤษภาคมที่ผ่านมา
เป็นวันครบรอบ ๑ ปีการรัฐประหาร
ซึ่งการรัฐประหารมีต้นตอมาจาก
การเร่งรัดพิจารณานิติโทษกรรมแบบ “เหมาเข่ง”

วันที่ ๒๒ พฤษภาคมที่ผ่านมา เป็นวันครบรอบ ๑ ปีของการรัฐประหาร ซึ่งการรัฐประหารมีต้นตอมาจากการเร่งรัดพิจารณานิติโทษกรรมแบบ “เหมาเข่ง” ใครทำผิดกฎหมายหนักหนาแค่ไหน จะยกโทษให้หมด ใครที่ถูกศาลตัดสินให้ถูกจำคุกแล้วหนีออกนอกประเทศไม่ยอมกลับมาจับโทษ ก็ได้รับการยกโทษ ใครที่ฆ่าคนตาย เผาบ้านเผาเมือง ก็จะได้รับ การยกโทษเกลี้ยงหมด ประชาชนที่เห็นแก่บ้านเมืองจึงอยู่เฉยไม่ได้

ตอนนั้นผมและคณะ “พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย” เคลื่อนไหวอะไรไม่ได้เลย เพราะตกเป็นผู้ต้องหาคดี “ก่อการร้าย” พวกเรา ๙๖ คนได้รับการประกันตัวเมื่อวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๕๖ ศาลห้าม “กระทำการใด ๆ อันส่อไปในทางชักชวนประชาชนไปชุมนุม” ถ้าผิดคำสั่งศาลสามารถถอนประกัน ต้องติดคุกทันทีอยู่ในคุกจนกว่าคดีจะเสร็จสิ้นซึ่งนานประมาณ ๕ ปี เราจึงจำเป็นต้องดบบทบาทในการนำการชุมนุม

คุณสุเทพ เทือกสุบรรณ ออกมาเคลื่อนไหวในนาม “คณะกรรมการประชาชนเพื่อการเปลี่ยนแปลงประเทศไทยให้เป็นประชาธิปไตยที่สมบูรณ์อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข” ใช้อักษรย่อว่า

(กปปส.) เพื่อขับไล่รัฐบาล นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร และเรียกร้องให้มีการปฏิรูปการเมือง

เหตุการณ์เกิดขึ้นในช่วงกลางดึกถึงดawn ของวันที่ ๒๐ พ.ค.๒๕๕๗ พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา ผู้บัญชาการทหารบกขณะนั้น ประกาศใช้กฎอัยการศึกและจัดตั้งกองอำนวยการรักษาความสงบเรียบร้อย (กอ.รส.) ใช้กำลังทหารพร้อมอาวุธเข้าควบคุมสถานีโทรทัศน์ต่าง ๆ และช่วงบ่ายวันที่ ๒๑ พ.ค.๕๗ มีการเรียกตัวแทน ๗ ฝ่ายเข้าร่วมประชุมสมัชชากองทัพบก เพื่อหาทางออกให้บ้านเมือง แต่ไม่ได้ข้อสรุป จึงมีการนัดประชุมใหม่อีกครั้งในวันที่ ๒๒ พ.ค.๕๗ แต่ผ่านไป ๒ ชั่วโมงก็ไม่ได้ข้อยุติ รัฐบาลยืนยันจะไม่ลาออกและผู้ชุมนุมก็ไม่ยุติการชุมนุม ทำให้ พล.อ.ประยุทธ์ ประกาศยึดอำนาจด้วยประโยคที่ว่า “หากเป็นแบบนี้ผมขอโทษด้วยนะที่ต้องยึดอำนาจ”

จากนั้น มีการสั่งจับกุมและเชิญแกนนำฝ่ายต่าง ๆ ไป “ปรับทัศนคติ” ที่กรมทหารราบที่ ๑ มหาดเล็กรักษาพระองค์ และมีการตั้งคณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) ขึ้นมาควบคุมสถานการณ์พร้อมออกประกาศมาควบคุมสถานการณ์หลายฉบับ อาทิ ประกาศห้ามออกจากเคหสถาน

หัวเรี่ยวหัวแรงของ “พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย” หลายคนทั้งพลเรือนและนายทหารแก่ ๆ ถูกเชิญไปกักตัวที่กรมทหารราบที่ ๑ โดยใช้ศัพท์หรู ๆ ว่า “ปรับทัศนคติ” ยกเว้นผม พลเอกประยุทธ์กับผมไม่รู้จักกัน ไม่เคยพบกัน ไม่เคยโทรศัพท์คุยกัน พลเอกประยุทธ์เป็นนักเรียนนายร้อยรุ่นหลานก็ว่าได้ไม่ใช่รุ่นน้อง เพราะอายุน้อยกว่าผม ๒๐ ปีเศษ ผมยังสงสัยมาจนถึงวันนี้ว่าทำไมผมไม่ถูกเรียกไป “ปรับทัศนคติ”

ขณะนั้นท่านนายก ฯ พลเอกสุจินดาและคณะกำลังสืบทอดอำนาจเผด็จการ ถ้าดำเนินต่อไปบ้านเมืองจะเสียหายใหญ่หลวง ผู้ที่ห่วงใยชาติบ้านเมืองจึงต้องออกไปร่วมกันชุมนุมคัดค้าน การคัดค้านเริ่มตั้งแต่ต้นเดือนเมษายน ๒๕๓๕ มีการชุมนุมหลายครั้งที่สนามหลวงและถนนราชดำเนิน ยิ่งชุมนุมยิ่งมีคนเพิ่มมากมาย เรากำหนดการชุมนุมใหญ่ครั้งสุดท้ายในวันที่ ๑๗ พฤษภาคมโดยจะเดินไปชุมนุมที่ทำเนียบรัฐบาล

เดือนพฤษภาคมนอกจากจะเป็นเดือนครบรอบ ๑ ปีของการรัฐประหารแล้ว ยังเป็นเดือนที่ครบรอบ ๒๓ ปีของการชุมนุมคัดค้าน “การสืบทอดอำนาจเผด็จการ” ซึ่งคนเรือนแสนร่วมกันคัดค้าน เป็นผลสำเร็จ หลายคนเข้าใจผิดว่าเราออกไปคัดค้านการที่มี “คนนอก” (คนที่ไม่ได้รับการเลือกตั้ง) มาเป็นนายกรัฐมนตรี ซึ่งผมเองเคยเป็นเลขาธิการของนายกรัฐมนตรี “คนนอก” มาแล้ว คือเป็นเลขาธิการของท่านนายกรัฐมนตรี พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ เมื่อปี พ.ศ.๒๕๒๓ ซึ่งท่านพลเอกเปรมไม่เคยผ่านการเลือกตั้งเลย

เมื่อขบวนเดินไปถึงสะพานผ่านฟ้าตำรวจตั้งแถวกันเราก็ชุมนุมอยู่ที่เชิงสะพานนั้น รัฐบาลใช้ทั้งตำรวจและทหารขับไล่ผู้ชุมนุมโดยการกราดยิงด้วยอาวุธสงครามตลอดคืน รุ่งขึ้นวันที่ ๑๘ พฤษภาคม จับผมและผู้ร่วมชุมนุมกว่า ๖๐ คนไปขังที่ห้องขังโรงเรียนนายสิบตำรวจ ต่อมาแยกผมไปขังเดี่ยวที่กองพันสารวัตรทหารอากาศ โชคดีที่ไม่มีใครคาดถึง คืนวันที่ ๒๐ พฤษภาคม เวลาประมาณสองทุ่มพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมีรับสั่งให้คณะองคมนตรี นายก ฯ สุจินดาและผมเข้าเฝ้าทูล ณ เหตุการณ์ไม่สงบก็ยุติลงรัฐบาลลาออกทั้งคณะ

ผมไม่รู้สิริกโอรธแค้นแม่แต่น้อย ไม่รู้สึกอับอายขายหน้า
หรือเสื่อมเสียเกียรติแต่อย่างใด
ถือว่าทหารจำเป็นต้องทำตามนายสั่ง ผมก็ทำหน้าที่ของผม

เมื่อนึกย้อนไปถึงการชุมนุมพฤษภาปี ๓๕

ผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์มีความรู้สึกประทับใจ เหมือน ๆ กัน ผู้ที่ไปร่วมชุมนุมนับเป็นแสน ๆ คน นั้น เป็นคนมีคุณภาพ ไปด้วยความสมัครใจ ไปเพราะเห็นภัยที่จะเกิดขึ้นกับบ้านเมือง ไม่มีใครไปหลอก ไปชักจูงได้ เราไปชุมนุมกันอย่างสันติ ไปมือเปล่า ๆ อย่างดีก็มีขวดน้ำดื่มเท่านั้นที่ถือติดมือ เป็นขวดพลาสติกเปล่า ๆ ที่เติมน้ำหมดไปแล้ว ใช้สำหรับเคาะพื้นให้จังหวะ

ตอนที่ผมถูกใส่กุญแจมือ มีทหารหน้าตา ถมึงทึงอาวุธครบเดินกระหนาบซ้ายขวา แวดล้อม ด้วยทหารอีกนับสิบที่ถือปืน เอ็ม ๑๖ ยืนจังก่าพร้อมที่จะลั่นไกได้ทุกเมื่อ ดูไปแล้วเหมือนกับผมเป็นอาชญากรคดีอุกฉกรรจ์หรือเซลยศึกตัวฉกาจ ก่อให้เกิดความสะเทือนใจแก่ผู้ที่ได้เห็นภาพนั้น ไม่ว่าจะเห็นจากหนังสือพิมพ์หรือโทรทัศน์ก็ตาม

ผมไม่รู้สิริกโอรธแค้นแม่แต่น้อย ไม่รู้สึกอับอายขายหน้า หรือเสื่อมเสียเกียรติแต่อย่างใด ถือว่าทหารจำเป็นต้องทำตามนายสั่ง ผมก็ทำหน้าที่ของผม

การปราศรัยในที่ชุมนุม ผมกล่าวอยู่เสมอ ๆ ว่า เรามาหยุดยั้งการสืบทอดอำนาจเผด็จการด้วยการเรียกร้องให้ พลเอกสุจินดา คราประยูร ลาออกจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรีนั้น เราชุมนุม เราเรียกร้องอย่างสันติ ถ้าทหารตำรวจเขาจะมาจับเราก็จมมือให้เขาจับโดยดีไม่มีขัดขืน ผมเองจะให้เขาจับเป็นคนแรก ผมได้ทำตามคำมั่นสัญญาทุกประการ ทำหน้าที่ของผมให้ถึงที่สุด ไม่ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้นกับผมก็ตาม จะยังให้ตายก็ยังไม่ จะจับผมไปขังคุกก็ตามใจ ไม่สะทกสะท้านอะไรทั้งสิ้น

พวกเราทั้งกล้าทั้งทรหดอดทนอย่างยิ่ง ตอนนั้นมั่นใจว่าคงจะมีครั้งเดียวในชีวิต ที่ไหนได้ ต้องไปชุมนุมอีก ๓ ชั่วโมง ๓๓ + ๑๙๓ + ๑๕๘ รวม ๓๘๔ วัน ๓๘๔ คืน ไม่มีคนชาติใดในโลกทำได้อย่างเรา **๒**

● นายหนุนดี

ขอให้กำลังใจรัฐมนตรีกอบกาญจน์
ที่นำเสนอสิ่งที่ดี ๆ
ที่ส่งเสริมเอกลักษณ์และสินค้าไทย

ขอชื่นชมคนกล้าคิดดีทำดี

วลีก็ชื่นชมแนวความคิดของนางกอบกาญจน์ วัฒนวรางกูร ซึ่งเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ที่จะเสนอให้มีการรณรงค์ให้ประชาชนและนักท่องเที่ยวแต่งกายตามอัตลักษณ์ท้องถิ่น ให้มีการใช้ผ้าไทย และผ้าท้องถิ่นทุกวันศุกร์

อีกทั้งยังได้เสนอ หลังเกิดเหตุการณ์แผ่นดินไหวที่เนปาลว่า “จะจัดทัวร์ไปช่วยคนเนปาล แบบ CSR ซึ่งต้องการมืออาชีพในการช่วยเหลือมากกว่ามือสมัครเล่นไปแย่งน้ำ แย่งอาหารคนที่นี่”

ก็ขอให้กำลังใจรัฐมนตรีกอบกาญจน์ ที่นำเสนอสิ่งที่ดี ๆ ที่ส่งเสริมเอกลักษณ์และสินค้าไทย โดยเฉพาะสินค้าท้องถิ่นอันงดงามอย่างสร้างสรรค์ของคนไทย ซึ่งหาคนสนับสนุนได้ยาก โดยเฉพาะระดับผู้หลักผู้ใหญ่ในบ้านเมือง แต่ท่านก็ได้แต่งกายด้วยชุดไทยไปประชุม ครม.เป็นแบบอย่างด้วย ในขณะที่คนไทยจำนวนมาก รวมทั้งเยาวชนไทยยุคนี้ กำลังหลงกับการแต่งกายแบบตะวันตกที่ไม่เหมาะสมกับสภาพอากาศและวัฒนธรรมที่ดีงามของคนไทย

ดูอย่างประเทศญี่ปุ่นก็ยังส่งเสริมให้มีการถอดสูทและเนกไทไปทำงานเพื่อประหยัดพลังงาน เพราะแม้จะเปิดแอร์ก็ไม่เปิดแอร์ให้เย็นจนเกินไปเนื่องจากเราสวมใส่ชุดที่เหมาะสมกับสภาพอากาศ ซึ่งช่วงเดือนเม.ย.-พ.ค. ของประเทศไทยจะมีอากาศร้อนมากกว่าช่วงอื่น ๆ

ในเรื่องที่รัฐมนตรีกอบกาญจน์เสนอให้มีการช่วยเหลือผู้ประสบภัยแผ่นดินไหวที่เนปาล ก็เป็นการแสดงออกที่เป็นแบบอย่างในการมีจิตใจห่วงใยต่อเพื่อนมนุษย์ที่กำลังประสบภัยพิบัติ จนตกทุกข์ได้ยากแสนสาหัส แม้จะมีเสียงวิพากษ์วิจารณ์ท่านจากสื่อมวลชนบางสำนัก แต่อย่างน้อยก็ยังดีกว่าคนที่ไม่คิดช่วยคนที่กำลังเดือดร้อนแล้ว อยู่เฉย ๆ ก็ไม่ถูกวิพากษ์วิจารณ์อะไรมากมาย ส่วนข้อเสนอถึงวิธีการช่วยเหลือจะเหมาะสมหรือไม่ แค่นั้นอย่างไรก็คงแล้วแต่คณะรัฐมนตรีจะช่วยกันพิจารณา

แต่ที่รู้มาก็คือรัฐบาลเนปาล รู้สึกชื่นชมทีมช่วยเหลือทั้งคนและสิ่งของของรัฐบาลไทยที่ส่งไปช่วยเหลือร่วมกับภาคเอกชน และชาวไทยยังมีน้ำใจบริจาคเงินช่วยเหลือชาวเนปาลที่ประสบภัยแผ่นดินไหว ไม่ต่ำกว่า ๑๐๐ ล้านบาทอีก

คนที่มีความคิดที่ดี และยังทำดีเป็นแบบอย่าง ดังเช่นรัฐมนตรีกอบกาญจน์ ก็พึงช่วยกันให้กำลังใจ แม้จะมีผู้ไม่เห็นด้วย ก็เป็นเรื่องธรรมดา เพราะคนที่ทำงานให้สังคมจะต้องเป็นผู้พร้อมรับคำติชมหรือคำวิจารณ์ต่าง ๆ นานา ส่วนคนที่นิ่งเฉยไม่กล้าทำดี ไม่คิดช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยากในโลกหรือในสังคมแม้แต่ผู้น้อยนิด แม้ไม่มีคนวิพากษ์วิจารณ์ในแง่ลบใด ๆ แต่ชีวิตของเขาขอมติดลพบหรือไร้ค่าในสายตาของสัตว์ประุษา!!

๒

สี่ สัน ชีวิต

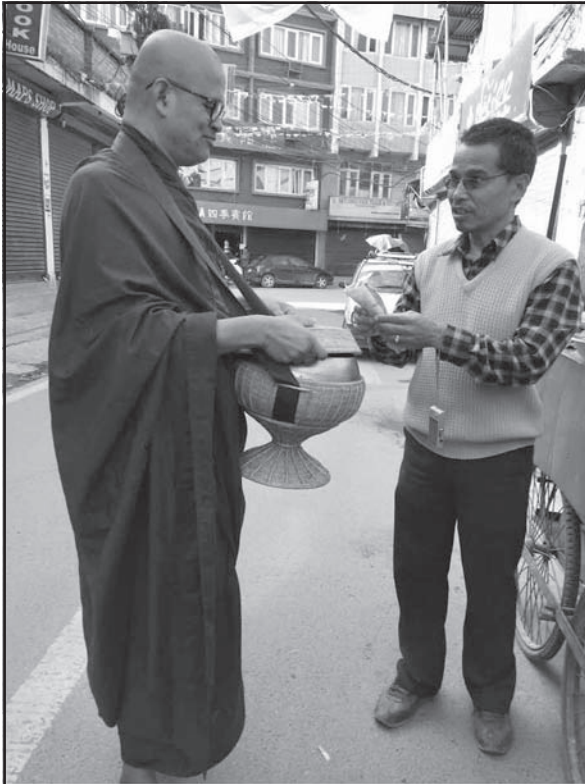
ทิม สมอ.

เพื่อนเนปาลसानจิตมิตรญาติ
แผ่นดินไหวเสียหายตายเป็นเบือ
ผู้เชี่ยวชาญเรื่องการรับและการให้
เป็นผู้ให้พร้อมผู้รับเปลี่ยนฉับพลัน

พบเพื่อนทุกข์อุกอาจจิตโอบเอื้อ
ได้เพิ่มพูนการกุศลถือเป็นเพื่อนกัน
ด้วยดวงใจเห็นคุณค่าคราคับขัน
ทุกข์โทษทัณฑ์ถ้ายเทพทุกข์เนปาล

● สมณะพะเพาะพุทธ จันทเสฏฐโร

๓๐/๔/๕๘ ถึง ๕/๕/๕๘

สมณะพะเพาะพุทธ จันทเสฏฐโร และคณะบุญนิยมที่วี
สานดวงจิตแห่งความเป็นพี่น้องผองเพื่อนแบ่งเบาทุกข์ทางใจ

ใครไม่มีเงินมาก ไม่มีสมบัติมาก ขอแนะนำว่าถ้ามีเวลานะ ไปเป็นเพื่อนหาสิ ไปกินอยู่ร่วมกันกับเขา มีงานอะไรก็ไปช่วย

วันที่ ๒๕ เมษายน พ.ศ.๒๕๕๘ เวลา ๑๑.๕๖ น. ตามเวลามาตรฐานเนปาล เกิดแผ่นดินไหวครั้งรุนแรงที่สุดของประเทศเนปาลนับแต่เหตุการณ์แผ่นดินไหวในประเทศเนปาล-รัฐพิหาร พ.ศ.๒๔๗๗ แรงสั่นสะเทือน ๗.๘ แมกนิจูด เกิดขึ้นห่างจากกรุงกาฐมาณฑุไปทางตะวันตกเฉียงเหนือราว ๘๐ กิโลเมตรและลึกลงไปใต้ดินประมาณ ๑๕ กิโลเมตร ทำให้อาคารบ้านเรือนรวมถึงมรดกโลกพังทลายจำนวนมาก ผู้คนกว่า ๒.๘ ล้านคนไม่มีที่อยู่อาศัยและมีความเป็นอยู่ยากลำบาก จำนวนผู้เสียชีวิตจากภัยพิบัติที่รายงานภายในเที่ยงคืนของวันแรก จำนวน ๑,๐๐๐ คน (จนถึงวันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๕๘ ยอดผู้เสียชีวิตมากกว่า ๘,๐๐๐ ราย ผู้บาดเจ็บนับหมื่นราย) ผู้รอดชีวิตจำนวนมากหวาดกลัวและไม่สามารถกลับบ้านของตนเนื่องจากกลัวว่าจะเกิดอาฟเตอร์ช็อก

ทันทีที่รู้ข่าว รุณยูภา วรวิงค์ สถานีโทรทัศน์บุญนิยม กระตือรือร้นที่จะไปทำหน้าที่นักข่าว แต่เห็นว่าเป็นเรื่องยาก รุณยูภาบันทึกไว้ว่า “เราเป็นคนจน เป็นสถานีโทรทัศน์ของคนจน เรามีเงินทุนน้อยเราจะไปได้อย่างไร ไม่มีความหวังสักนิดเลยว่าความหวังนี้จะเป็นไปได้”

ความหวังของนักข่าวสาวของบุญนิยมทีวีเป็นจริง ที่ทีมงานบุญนิยมทีวีได้ไปทำข่าวที่เนปาลระหว่างวันที่ ๓๐ เมษายน - ๕ พฤษภาคม ๒๕๕๘ (แต่ตัวรุณยูภาเองไม่ได้ไป) หลังจากได้ปรึกษาพระเจ้าสมณะเพาะพุทธ จันทเสฏฐิ์ และทราบของท่านจันทร์เองมีความตั้งใจเป็นอย่างยิ่งที่จะไปเป็นเพื่อนแบ่งเบาภาระทุกข์ทางใจให้พี่น้องชาวเนปาล อีกทั้งยังได้รับความเห็นชอบจากพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ ซึ่งถามด้วยความห่วงใยว่า “เอาทุนที่ไหนไป ถ้าไม่ใช้ทุนมากก็พอได้นะ” นอกจากนี้ก็มีคุณชดปาล วรนนท์ชัย อาสาเป็นทุกอย่างที่สถานการณ์อยากให้เป็น บอกว่า “ถ้าเราคิด เรากำลังสร้างความกลัวให้ตัวเรา” หลังจากนั้นทรัพยากรต่าง ๆ ก็หลั่งไหลมาจากญาติมิตรบุตรพระพุทธรองค์ ที่สนับสนุนให้ไปช่วยเหลือเกื้อกูลเพื่อนมนุษย์ อาจารย์กฤษณา ให้วัฒนานุกูล และอาจารย์พิภพ พานิชภักดิ์ กรุณาแนะนำประเด็นการนำเสนอข้อมูลข่าว

คุณทองแก้ว (แอด) ทองแก้ว ได้สัมภาษณ์สมณะเพาะพุทธ จันทเสฏฐิ์ ในการเยี่ยมเยียนชาวเนปาลครั้งนี้ ดังนี้

.....

มีทุกข์แต่ไม่เป็นทุกข์

ท่านได้ข้อคิดอะไรจากการไปเยี่ยม
ชาวเนปาลที่ประสบภัยแผ่นดินไหวและเป็นการ
ล่มสลายของมรดกโลกครั้งยิ่งใหญ่

เราได้เปลี่ยนความคิดที่มีต่อภัยพิบัติ ที่มีต่อ
ความยากจน ภาพแห่งความสูญเสียและภาพของ
คนที่รู้สึกเสียศูนย์จากความสูญเสีย มีให้เห็นอยู่
ทั่วไป ปกติคนเรามักจะแสดงอาการที่เป็นทุกข์

อย่างเห็นได้ชัดเมื่อเผชิญสภาวะที่เป็นทุกข์ ยิ่ง
เป็นทุกข์หนักๆ ถึงขนาดภัยพิบัติ ที่ทำลายแม้
ที่สุดมรดกโลกตามที่ได้กล่าวมา น่าจะมีส่วนทำให้
คนที่เป็นเหยื่อของภัยพิบัติเหล่านี้เป็นทุกข์แต่จริงๆ
ข้อคิดที่เราได้รับก็คือ เห็นว่าเขาแค่มีทุกข์ แต่มี
ได้เป็นทุกข์ เราพูดอยู่ตลอดเวลาเลยว่า มนุษย์มี
ทุกข์ด้วยกันทั้งนั้นแหละ แต่ไม่ได้หมายความว่า
เป็นทุกข์กันทุกคน คนที่ฉลาดจะเพียงแค่มีทุกข์
แต่จะไม่เป็นทุกข์ และจริง ๆ ทุกข์ก็มีประเภทเอา
ไว้ให้เห็น มิได้มีไว้ให้เป็น นี่เป็นถ้อยคำที่เราได้

ยีนคนพูดมาเยอะแล้ว ทุกข์มีไว้ให้เห็น ไม่ได้มีไว้ให้เป็น

สำหรับอาตมา เนपालที่ไปในคราวนี้แตกต่างจากเนपालที่เคยไปในครั้งก่อน จริง ๆ เคยไปเนपालมาหลายครั้งแล้ว แต่ไปแค่ชายแดนเนपाल เพราะลุมพินีอยู่ติดชายแดน จึงไม่ได้เข้าไปในเมือง โดยเฉพาะเมืองหลวง เช่น กาฐมาณฑุและเมืองใกล้เคียงที่เกิดแผ่นดินไหว คราวนี้ไปกาฐมาณฑุก็ได้เห็นความแตกต่างอย่างชัดเจนเลยทีเดียวว่าการเมืองกับบ้านเมืองเป็นเรื่องเดียวกัน ไปเนपालคราวก่อน การเมืองเนपालอยู่ในระหว่างเปลี่ยนผ่าน ไม่ลงตัว บ้านเมืองโดยเฉพาะเมืองหลวงสกปรกมาก ๆ จนถึงมากที่สุด การจัดการกับขยะบนท้องถนนแทบจะไม่มีให้เห็นเลย กองเป็นภูเขาเลากา แต่ล่าสุดที่ไปนี้ แม้จะเกิดแผ่นดินไหวบรรยากาศโกลาหล (chaos) อย่างไรก็ตาม แต่พบว่า ความสกปรกอย่างมากเมื่อหลายปีก่อน ไม่มีให้เห็นที่เนपालอีก แต่โดยภาพรวมก็ยังสกปรกอยู่ ไม่ใช่สะอาดเสียทีเดียว แต่ไม่หนักหนาสาครจรจอย่างในอดีต ความวุ่นวายเดือดร้อนหลังเหตุการณ์แผ่นดินไหว ก็ไม่มีให้เห็นแบบที่เรียกว่า คนย้ายแล้วนะ ทนทุกข์ทรมานมากนะ อดอยาก หิวโซ พุดก็พุดเถอะ ไม่เจอหรืออาจจะยังไม่เจอ หรือกำหนดหมายจำไม่ได้ อาตมาไม่เจอขอทานแม้สักคนเดียว

ถามว่าเราได้ข้อคิดอะไร ได้ข้อคิดว่ามีทุกข์กับเป็นทุกข์นี้ มันเป็นคนละเรื่องกัน

คนเนपालจะมีวิธีคิดอย่างไรก็แล้วแต่ แต่ภาพแห่งความยิ้มแย้มแจ่มใส หรือภาพแห่งความสุขที่

เขาแสดงออกมาให้เราได้สัมผัส บางคนก็ไร้บ้าน บางคนบ้านร้าว อยู่บ้านไม่ได้ก็ถือโอกาสมาโลเลห์ ก็คือมาชุมนุมโอภาปราศรัยหรือพูดคุยกันในที่สาธารณะกลางแจ้ง ได้ยินว่ารัฐบาลประกาศไม่ให้นักท่องเที่ยวอยู่ในบ้าน อยู่ในห้องในช่วงแรก ๆ ที่เกิดแผ่นดินไหว ไม่เช่นนั้นถ้าเกิดอาฟเตอร์ช็อกหรือผลพวงตามมา จะทำให้คนเสียชีวิตเพิ่ม เพราะฉะนั้นคนก็ต้องออกจากบ้าน มาอยู่นอกบ้านแบบอนาคาริกไปโดยปริยาย ฟังดูอนาคาริกเป็นเรื่องดี แต่ถ้าบอกโฮมเลส (homeless) นี้มันไม่ค่อยดี อนาคาริกคือคนที่เจตนาอยู่อย่างไร้บ้าน แต่โฮมเลสคืออยากมีบ้านแต่ไม่มี เป็นคนพลัดถิ่นาคาที่อยู่

สรุป ข้อคิดที่ได้คือเห็นแปลกแตกต่างไปจากข้อมูลข่าวสารที่เราได้รับมาแต่เดิมน่าจะย้ำแย้งบางคนถึงขนาดบอกว่าถ้าไปเนपालนี้ คงจะได้กลิ่นศพที่ตึกตึกถูกอาคารถล่มทับแล้วยังเอาออกมาไม่ได้ กลิ่นศพคงหึ่งไปทั่ว อาตมาไม่พบเช่นนั้น ก็ไปเจอซากปรักหักพัง แต่กลิ่นศพไม่มี

สภาพบ้านเมืองที่เกิดแผ่นดินไหวต้องมีคนล้มตายจำนวนมาก ต้องมีความพลัดพราก ร้องไห้ร้องไห้กัน คนไม่มีบ้านอยู่ก็คงทุกข์โศก ซึ่งคนที่รับภัยพิบัติเหล่านี้จะต้องมี ต้องเป็น แต่ภาพเหล่านี้ ไม่ปรากฏในเนपालหรือคะ

ถ้าจะบอกว่าไม่มีดีจะเร็วไป ต้องใช้คำว่าไม่เห็น คืออาจจะไม่มีแต่เราไม่เห็นก็ได้ เท่าที่เห็นนี้ พุดได้ว่า เอ๊ะ...ทำไมคนเนपालดูเขามีความสุขแปลกนะ เราสรุปได้ว่าเขามีความสุขกับชีวิตที่เหลืออยู่ กระทั่งอาตมาไปเขียนเป็นบทกวีว่า ไร้บ้านดีกว่าไร้ชีวิต อันนี้วรรคหนึ่งนะ เพราะฉะนั้นคนเราถ้าไม่มองว่าเราเสีย แต่มองในสิ่งที่เราเหลืออยู่ โดยเฉพาะชีวิตที่เหลืออยู่ มันก็ไม่น่าจะถูกขี้กับสิ่งที่เสียไป เพราะมันก็เสียไปแล้ว บ้านพังก็พังไปแล้ว บ้านร้าวก็ร้าวไปแล้ว ญาติตายก็ตายไปแล้ว ไม่เห็นจะได้อะไรจากที่ต้องเศร้าโศก

เสียใจในการสูญเสียทรัพย์สินสิ่งของและชีวิตของคนที่ตนเกี่ยวข้อง อันนี้พูดตามความรู้ของเรานะ แต่นี่คือความรู้ ยังไม่ใช่ความจริง

ความจริงคือที่เราเห็นที่เนปาลโดยรวม คนยังมีชีวิตปกติ ดูเหมือนว่าบางจุดจะดีกว่าปกติ ตรงที่ว่าคนมีโอกาสมารวมกันมากขึ้น ก็เลยมีโอกาสสร้างสรรค์มีสันตนาการอย่างภาษาอีสานว่า โสเหล่กันมากขึ้น เด็กปกติก็อยู่บ้านใครบ้านมัน เล่นได้ก็เฉพาะกับกลุ่มที่รู้จักกัน แต่คราวนี้เด็ก ๆ วังรวมกันเป็นกลุ่มเป็นฝูง เล่นกันในที่ที่เขาจัดไว้เป็นส่วนกลางตามประสาเด็ก ดูเหมือนเด็กน่าจะมีความสุขเพิ่มขึ้นด้วยซ้ำไป เพราะเด็กไม่ได้รับรู้ถึงความสูญเสีย ความเศร้าโศก ความพลัดพรากมากมายนัก นี่คือคำตอบที่อยากให้คุณรับทราบ บางทีความทุกข์มันก็คือสิ่งที่ผ่านมา แต่เราจะทุกข์หรือไม่ขึ้นอยู่กับว่า ใจเราจะไปรับกับอารมณ์นั้นแค่ไหนอย่างไร

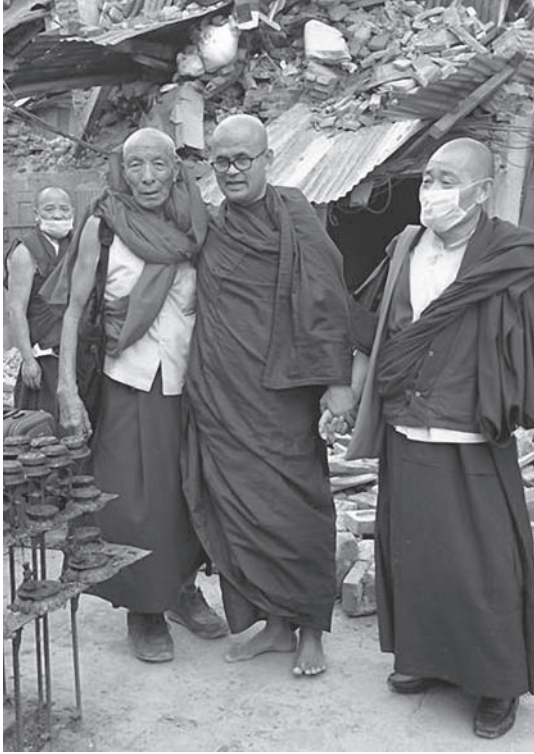
เอาตามพิเคราะห์ว่าชาวเนปาลน่าจะได้รับผลดีจากความยากจน เหตุใดจึงกล่าวเช่นนั้น คือเวลาเราจนนี้ อย่างเช่น อาตมามีน้ำแก้วใหญ่แก้วหนึ่ง เวลาเสียน้ำ มันเสียเยอะเพราะมีเยอะ ถ้าคุณจนกว่าอาตมา คุณมีน้ำแก้วเล็กกว่า คุณก็เสียน้อยกว่าอาตมา ถูกต้องมั๊ย ดังนั้น คนจนเวลาเสียก็เสียน้อยกว่าคนรวย คนรวยเวลาเสียนมันเสียมากกว่าคนจน คนรวยจึงน่าจะมีทุกข์มากกว่าคนจน เพราะเหตุว่าตนเองเสียมาก ถ้าเราจนเราก็ไม่มีอะไรจะเสีย อย่างเช่น มีคนหนึ่งบอกว่าฉันออกจากบ้านเพราะปรารถนาความพ้นทุกข์ ฉันไม่มีบ้าน ดังนั้น ความรู้สึกอยากกลับบ้านจึงไม่มี มันจับจิตจับใจนะ ใครพูดก็ไม่รู้ แต่เขาพูดดีมาก.... โอ้โฮ....ความรู้สึกอยากกลับบ้านจึงไม่มี เพราะฉันไม่มีบ้าน ที่ไหน ๆ ก็เป็นบ้านหมด

เอาตามบอกคนเนปาลซึ่งมาอยู่รวมกันในที่กลางแจ้งว่า คุณไม่มีบ้านแต่คุณยังมีชีวิต นี่ข้อ ๑. ข้อ ๒. คุณทราบไหมว่า ปกติคุณมีบ้านมันก็มีขนาดแค่นั้นมันเป็น แต่ ณ บัดนี้บ้านของคุณคือโลกทั้งใบนะจะบอกให้ ผืนดินถิ่นนี้เป็นบ้านของคุณ

หลังคาแทนที่จะเป็นแค่หลังคาบ้านที่คุณพักอาศัยอยู่ แต่ปัจจุบันนี้ ท้องฟ้าที่กว้างใหญ่ไพศาลนี้เป็นหลังคาบ้านของคุณ สมาชิกในครอบครัวคุณไม่ใช่มีแค่จำนวนที่คุณเคยมี บัดนี้บรรดาพี่น้องที่ไร้บ้านด้วยกัน มาเป็นสมาชิกร่วมบ้านเดียวกันกับคุณ มองดูส่วนนี้สิ เอาเข้าจริงแทนที่จะมาเสียใจ คุณน่าจะมีความรู้สึกดี ๆ หาประโยชน์จากโทษทุกข์นี้เป็นถ้อยคำที่อาตมาพยายามสื่อกับเขา เราเองก็เป็นคนจนอยู่แล้ว ชาวอโศกเราที่ถูกสอนให้มาเป็นคนจน พ่อครูนำพาให้พวกเราเป็นคนจน อยู่แบบคนจน พอเราไปเจอคนจนเนปาล เราก็รู้สึกว่ามันไม่ต่างกันเท่าไรเพราะเราก็จน เนปาลก็จน ดังนั้นเราจึงรู้สึกที่เราเข้ากันได้ดีเหลือเกิน แววดตาของเราที่เป็นคนจนจึงประสานสอดร้อยเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

ตอนเช้าที่พวกเราออกบิณฑบาต คนจนเหล่านี้แหลหยาบแครงค์เก่าๆ มาใส่บาตร เราก็รับแล้วคืนไปบอกว่า โน มันนี่ (No money) ไม่รับเงินเขาก็ไปเปลี่ยนเป็นผัก ผลไม้ ขนม มาใส่บาตร ที่พูดนี้อย่าถามนะว่า แล้วถ้าเขาเอาเนื้อสัตว์มาใส่ ท่านจะอย่างไร เราไม่ต้องปฏิเสธเนื้อสัตว์เพราะที่เนปาลไม่มีเนื้อสัตว์ให้ปฏิเสธ คือวิถีชีวิต

แบบอินเดีย-เนปาลโดยรวมนี้ การกินเนื้อสัตว์ เป็นเรื่องแปลกแยก มีการกินเนื้อสัตว์นะ แต่ไม่ใช่กระแสหลัก การกินมังสวิรัตินั้นวิถีชีวิตกระแสหลักของคนอินเดีย-เนปาล

ความจนเป็นผลดี

คนเนปาลส่วนมากนับถือศาสนาอะไร:

เท่าที่ทราบ ส่วนใหญ่น่าจะเป็นฮินดู ฮินดูนี้ไม่กินเนื้อ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเนื้อวัวไม่กินแน่นอน สิ่งที่สังเกตเห็นคือเขาปล่อยให้วัวนอนกลางถนน วัวก็ตัว ๆ ก็นอนขวางรถได้เฉยเลย เขาจะถือในเรื่องศาสนาอย่างไรก็แล้วแต่ มันก็เป็นผลดีที่ทำให้การฆ่าสัตว์ตัดชีวิตมีอยู่เฉพาะบางความเชื่อ ดูเหมือนว่าก่อนไป มีคนเอาคลิปการฆ่าสัตว์นับแสนตัวมาเผยแพร่ และบอกว่านี่เป็นที่เนปาล จึงทำให้เกิดแผ่นดินไหว จริง ๆ อาตมาทราบว่า คนที่ทำแบบนั้นเป็นคนกลุ่มน้อย และคนส่วนใหญ่ของเนปาลเขาก็ไม่เห็นด้วยกับการทำแบบนั้น มันเป็นเรื่องเชื่อ ความชอบ ที่จริง ๆ ก็คือความชั่ว

เป็นความเชื่อที่เป็นความชั่ว ที่คนบางคนในบางศาสนาบอกว่าการฆ่าคนต่างศาสนาเป็นคำสอนของศาสดาของตน หลายอย่างเป็นเรื่องของ การตีความตามความ คือตีความแบบโง่ ๆ แล้วไปเชื่อการตีความผิดๆ ว่าเป็นคำสอนของศาสดาในศาสนา อันนี้ไม่ถูกต้อง

การฆ่าสัตว์ในเนปาลเป็นเพียงคนกลุ่มเล็ก คนส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วย แม้กระทั่งความเชื่อในบางศาสนา ขอโทษ แม้กระทั่งคำว่าในบางศาสนา อาตมายังไม่กล้าใช้ เพราะศาสนาไม่ได้สอนให้ฆ่าคนต่างศาสนาแล้วเป็นบุญ ไม่ได้สอนว่าฆ่าคนอื่นให้เหลือแต่คนในศาสนาของตนแล้วจะเป็นบุญ อย่างไรก็ตามแต่คนศาสนาอื่น คนที่อ้างว่าตัวเองนับถือศาสนานั้น แม้ในศาสนาพุทธก็ยังตีความว่า พระพุทธเจ้าสอนให้กินเนื้อสัตว์ อะไรทำนองนี้เป็นต้น ซึ่งผิด มันเป็นการตีความ เป็นความเข้าใจผิด อาตมาจึงอยากจะฝากพวกเราว่า ข้อคิดที่ได้นี้ มันเปลี่ยนไปจากความคิดที่ทำให้เราเปลี่ยนความความคิด จากข้อมูลข่าวสารทำให้เรารู้ว่า จริง ๆ ถ้าเราฟังแต่ข่าวสารเนปาลก็กลายเป็นประเทศวิปโยค เป็นประเทศเศร้าโศก เสียใจอย่างแสบ เป็นประเทศจนอยู่แล้วก็ยิ่งหนักหนาสาครจรจกจนยิ่งขึ้น ไม่ใช่ แต่ขอยืนยันว่านี่เฉพาะเท่าที่เห็นนะ

เท่าที่ทราบพูดมากก็ทำให้เห็นแตกต่างว่า คนที่เขามิวิวิตอยู่กับศาสนาและพึ่งวัตถุน้อย ไม่ได้เป็นวัตถุนิยม เมื่อเกิดการสูญเสีย เขาก็มีทุกข์แต่ไม่เป็นทุกข์

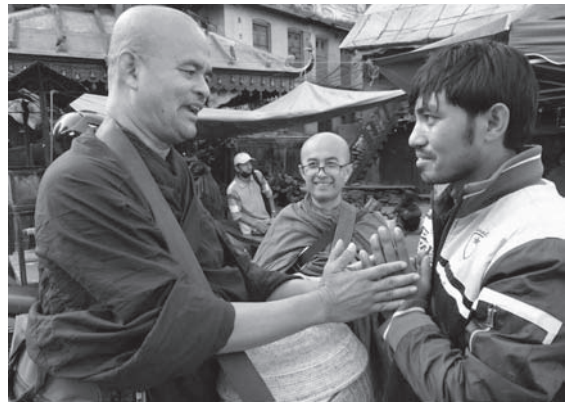
คุณพูดดีมาก โดยเฉพาะเมื่อคุณเน้นเรื่องวัตถุนิยม คุณทราบมั๊ยว่าศาสนิกของศาสนาใดมีจำนวนมากที่สุด บางคนบอกคริสต์ รองลงมา ดูเหมือนจะเป็นอิสลาม ฮินดู หรืออะไรก็แล้วแต่ โดยตัวเลขอาตมาไม่ชัดเจน นั่นแหละสามศาสนานี้มีมากกว่าจำนวนคนที่นับถือศาสนาพุทธแน่นอน แต่อาตมาพบว่าศาสนาที่มีศาสนิกมากที่สุดไม่ใช่คริสต์ แต่เป็นศาสนาพุทธนิกาย

ศาสนาทุนนิยม วัตถุนิยมนี้มีอดัม สมิธเป็น
ศาสดา ในทุกศาสนามีคนเข้ารีตศาสนาทุนนิยม
มากมาย แม้แต่คนในศาสนาพุทธก็เป็นทุนนิยมไม่
น้อย อาตมาพบว่าประเทศใดทางไกลทุนนิยม
ประเทศนั้นประชาชนจะจนเหมือนกันหมดคือ GDP
ต่ำ แต่คนมีความสุขสูง เราดูเนปาล ภูฏาน เป็น
ประเทศจนนะ แต่คนมีความสุขมาก

อาตมาทราบว่าเนปาลไม่มีทางออกสู่ทะเล
ท่านพระไพศาล วิสาโล ท่านเล่าหลังจากกลับ
จากเนปาลแล้วว่า ถ้าเราบินมาลงที่กัลกัตตา
แล้วเดินทางโดยรถยนต์เพื่อขึ้นของไปเนปาล
ต้องใช้เวลาถึง ๙ วัน ท่านบอกว่าระบบขนส่ง
สินค้าของเนปาลเป็นอย่างนี้ มันลำบาก
ทुरกันดารมาก ไม่มีทางออกทางทะเล เช่นเดียวกับ
ประเทศที่อยู่ติดกับไทย ไม่มีทางออกสู่ทะเล
เราทราบกันดีคือ ประเทศลาว แต่เราไปลาวนี้
โดยภาพรวมประเทศลาว คนลาวน่ารัก แม้ว่า
บางคนน่าเกลียดแต่ลาวน่ารักกว่าเมื่อเทียบกับไทย
แม่หญิงลาวนุ่งผ้าซิ่น เก้าอี้มมวย แต่งกายมิดชิด
ยกเว้นคนลาวที่ได้อิทธิพลจากสื่อของประเทศไทย
ที่เอาอะไร ๆ ที่เป็นพิษ เป็นของเสียไปเผยแพร่

ลาวน่ารัก เนปาลน่ารัก สองประเทศนี้ไม่มี
ทางออกสู่ทะเล ความจนทำให้คนน่ารัก อาตมา
สรุปเลย ลาวเป็นประเทศสังคมนิยม วัตถุนิยม
ไม่ระบอบแรงอย่างประเทศไทย คนจึงดูน่ารักกว่า
เนปาลจะน้อยกว่าอินเดีย เป็นประเทศเล็ก ๆ
อาตมาพบว่าคนเนปาลน่ารักกว่าคนอินเดียรู้สึก ๆ
ว่าเนปาลก็ถูกอินเดียข่มเหงรังแก จนคนเนปาล
ไม่น้อยไม่ชอบคนอินเดีย แต่อย่าไปกระทบอินเดีย
มาก เขาเป็นประเทศยักษ์ใหญ่ เราซึมซับประทับใจ
ใจชาวเนปาล ความไกลห่างจากทุนนิยมนี้แหละมีส่วน
ทำให้คนประเทศนั้นสงบเย็น

อาตมาเคยเดินทางไปเนปาลพร้อมกับคณะ
ของท่าน ว.วชิรเมธี เราผ่านวัดตั้งวัดหนึ่งซึ่งเขา
จะไปเดินรอบพระมหาเจดีย์สองตาที่มีเครื่องหมาย
คำถาม ท่านชี้ให้เห็นตาสองตาและเครื่องหมาย
คำถามที่อยู่ข้างล่างตา ท่านบอกว่า นั่นแหละที่

พระพุทธเจ้าตรัสรู้ พระองค์ตรัสรู้ด้วยคำถาม
เรื่องทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย แล้วในที่สุดก็ออก
บวชไปแสวงหาคำตอบเพื่อความพ้นทุกข์ อาตมา
เห็นคนเนปาลไปเดินรอบพระมหาเจดีย์นี้หนาแน่น
คนเราถ้าไม่เสียเวลากับการหาเงินมาก ก็มีเวลา
พัฒนาจิตใจ มีเวลาอยู่กับเรื่องจิตวิญญาณ อยู่
กับศาสนา

อีกประเทศหนึ่งคือเมียนมาร์ คนพม่านี้ใส่ใจ
ไปวัดกันมาก ไปสวดมนต์ เขาจนนะ เขามีเงิน
น้อยแต่มีเวลามากสำหรับจิตวิญญาณ ตอนไป
พม่าอาตมาเขียนบทกวีไว้ว่า

ยิ้มแย้มแจ่มใสหาใดเหมือน
เป็นเพื่อนเป็นญาติพุทธศาสนา
รมณีย์เจติยสถานตระการตา
เมียนมาร์ดูดีดังชาวซึ้งใจ

จะไม่ให้อาตมาเชิดชูความจนได้ยังไง เนปาล
ลาว พม่า ล้วนเป็นดังที่อาตมาบรรยายมาทั้งสิ้น
ประชาชนทั้ง ๓ ประเทศก็ดูมีความสุข คนเนปาล
กินผลไม้กินผักซึ่งวางขายอยู่ตามแผงแทบทั่ว

ประเทศ พม่านี้เทินกล้วยไว้บนหัว เดินขายกันทั่วไป คนก็กินกล้วยเป็นอาหารว่าง ไม่ได้กินอาหารกรูบกรอบ ไม่ได้กินขนมที่ทำจากโรงงานอุตสาหกรรมที่ทำลายสุขภาพคน อาตมาว่าเอาเข้าจริงแล้ว ข้อคิดจากการได้ไปเนปาลของเราผนวกกับอีกหลายประเทศที่ได้กล่าวมา กลับกลายเป็นว่าความจนเป็นผลดีสำหรับประเทศนั้น ๆ แต่ต้องเป็นความจนแบบเห็นคุณค่านะ ไม่ใช่จนแบบอดอยากหิวโหย แล้วอยากกรวยอยู่นั้นแล้วเหมือนกับประเทศไทย

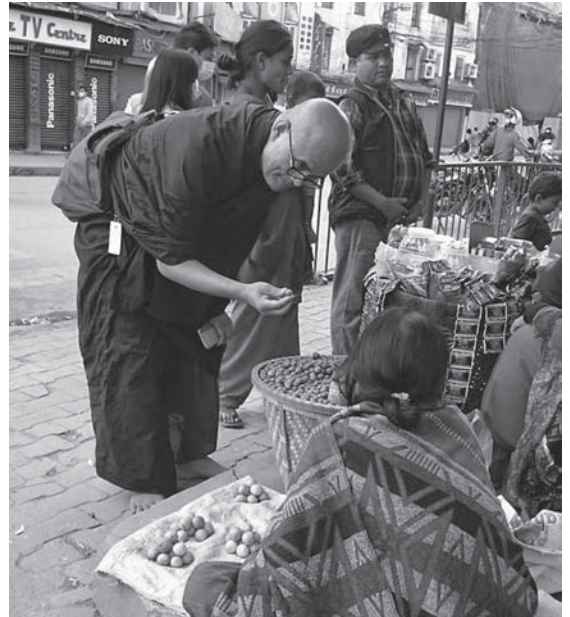
ชีวิตเกษมเพราะเกษตร

กลุ่มคนที่เดือดร้อนมากกว่าเกษตรกร คือกลุ่มอุตสาหกรรมใช้ไหมคะ

พระไตรปิฎกบอกว่า อาหารเป็นหนึ่งในโลก ต่อให้คุณสูญเสียอะไรไปก็แล้วแต่ ถ้ายังมีอาหารกินอยู่ คุณรอดตาย เกษตรกรจึงได้เปรียบ เวลาแผ่นดินไหว ความสูญเสียจะไปแออัดยัดเยียดอยู่ในสิ่งก่อสร้างที่สูงหลายชั้น สูงมากยิ่งเสียหายมาก รวยมากยิ่งขึ้นสูญเสียมาก ตึกสูงมากเวลากล่อมจะกล่อมเยอะ แต่ถ้าเป็นสิ่งปลูกสร้างชั้นเดียวก็ได้รับผลกระทบน้อย ยิ่งถ้าเราอยู่กลางแจ้ง ถ้าแผ่นดินไม่แยกในที่นั้น เราก็ปลอดภัย เกษตรกรได้เปรียบตอนนี้คือเขาไม่ต้องอยู่ในตึกรามบ้านเรือน ไม่ต้องอยู่ในสิ่งปลูกสร้างหลายชั้น เวลาเกิดแผ่นดินไหว เกษตรกรจะปลอดภัยกว่า

ทุกวันนี้คนเราหนีจากภาคเกษตรไปอยู่ในเมืองแล้วเวลาอยู่ในเมืองนี้ที่มันคับแคบ จำเป็นต้องสร้างอาคารหลายๆ ชั้น แล้วเวลาก่อสร้างมันไม่ได้อยู่ที่ว่าเราอาศัยต้นทุนอันจำกัดอย่างเดียว มันอยู่ที่เจ้าหน้าที่รัฐที่ดูแลการก่อสร้าง หยวนกับคนปลูกสร้างมากน้อยแค่ไหน ความสูญเสียที่เกิดจากแผ่นดินไหว ไม่ได้เกิดจากการสร้างอย่างเดียว มันเกิดจากการไม่พิถีพิถันในการสร้าง ในการเลือกวัสดุก่อสร้าง ในการสร้างรากฐานที่ดี จึงไม่แปลกที่ว่าบางบ้านพัง บางบ้านไม่พัง

การอยู่แออัดยัดเยียดในเขตเมืองทำให้ผลเสียจากแผ่นดินไหวมีมาก แต่การอยู่บ้านนอก return to nature หรือ back to village ก็เป็นคำตอบ แบบที่คานธีเคยเขียนไว้ในหนังสือ คำตอบอยู่ที่หมู่บ้าน อาตมาเชื่อว่าภัยพิบัติจากแผ่นดินไหวจะไม่มากนัก

ถ้าเราอยู่ในพื้นที่เกษตรกรรม รวมไปถึงถ้าเรามีผลผลิตทางการเกษตร ปลูกข้าว ปลูกผัก ปลูกพืช ถึงแผ่นดินไหวเราก็อยู่ได้ เข้าใจว่าเนปาลซึ่งเป็นประเทศเกษตรยังอยู่ได้โดยไม่ทุกข์ทรมานนัก เพราะมีผลไม้ มีผักวางขายทั้งริมถนนและร้านรวงต่าง ๆ แม้แต่แบกะดิน ตลาดเต็มไปด้วยผักสด และผลไม้ แทบไม่เห็นเชียงชายเนื้อเลย เคยเจออยู่ครั้งเดียวที่มีเชียงชายเนื้อริมถนนซึ่งปลีกเตี้ย แยกออกจากตลาดขายผักสดทราบว่าเป็นเพราะคนซื้อชายผักสดเขาไม่ยอมให้

เซียงชายเนื้อเข้าไปอยู่ด้วยในตลาด อาตมา ยืนยันว่าชีวิตภาคเกษตรเป็นชีวิตที่เกษม ถ้าใคร ต้องการความปลอดภัย จงใช้ชีวิตในภาคเกษตร ชีวิตจะเกษม เพราะเกษตร

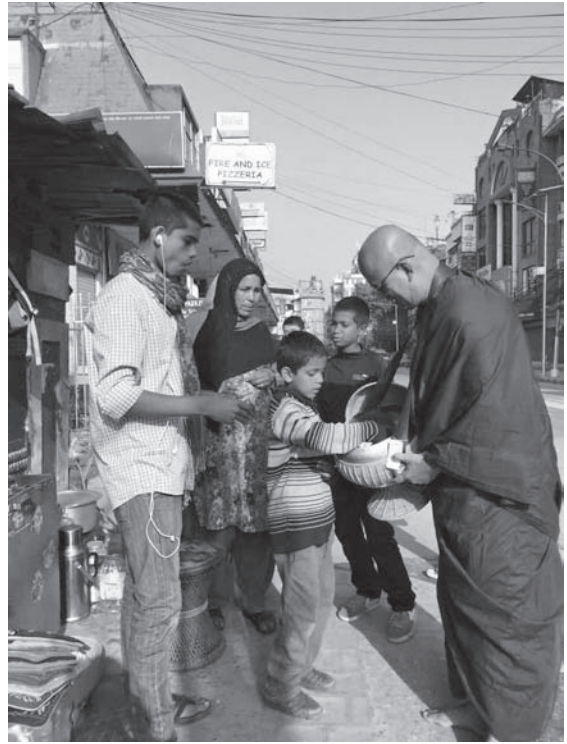
มาเป็นสนกร ร่วมมือกันทำงาน

ในขณะที่เกิดภัยพิบัติ ชาวบ้านก็ไม่มีบ้าน ต้องตระก่ำลำบาก ต้องสูญเสียหลายอย่าง กราบว่าท่านได้ออกบิณฑบาตโปรดเขา กำมองต่างมุมว่า เขาไม่มีบ้าน ไม่มีอาหาร ไม่มีเงิน กำลังสูญเสีย

อย่างนี้ไม่เป็นการไปซ้ำเติมเขาหรือคะ

ไม่ใช่การซ้ำเติม เป็นการไปเป็นเพื่อน เพราะเขาไม่มีบ้าน เราเองก็ไม่มีบ้าน เขาไม่มีอาหารสะสม เราก็ไม่มีอาหารสะสม ไม่มีเงิน เป็นของตัวเองด้วยซ้ำไป แต่มีเงินผ่านมูลนิธิ เพื่อนช่วยเพื่อนไปให้เขา จริง ๆ การบิณฑบาตก็อย่างที่คณพุดวาคือไปโปรดเขา การบิณฑบาตไม่ใช่เป็นการไปเอาอาหาร แต่เป็นการแสดงกาย ธรรมแห่งการไม่สะสม การมีชีวิตอยู่เขาไปเขา การมีชีวิตอย่างสมณะเป็นชีวิตที่เป็นสุข พวกเขา ไร้บ้าน เขาขาดแคลน แล้วเราไปเป็นเพื่อน เพราะเราก็ไร้บ้าน แต่เราไม่ขาดแคลน เรามีพอกินพออยู่ เรากินน้อยใช้น้อย สมณะฉันอาหาร วันละมื้อเดียวก็มีชีวิตอยู่ได้เป็นปกติ

การออกบิณฑบาตเป็นการสื่อสารความเป็นเพื่อน เป็นญาติ เป็นมิตรมากกว่าการไปขอ พระพุทธเจ้าสร้างวัฒนธรรมการบิณฑบาตขึ้น ไม่ใช่เพียงเพราะว่าไปรับอาหาร ถ้าไปเพื่ออาหารอย่างเดียว เขาแนะนำว่า ให้ออกไปยืนหน้าบ้าน ใครก็ได้ ยืนอยู่อย่างนั้นแหละ เดียวเขาก็จะรู้ว่าเราไปขอ เขาก็จะจัดอาหารมาให้ แต่เราไม่ได้ไปยืนขอ เราไปเดินผ่านเจอใครเขาอยากใส่บาตร ก็ใส่ คนที่ไม่ค่อยมีอาหาร เขาก็เอาเงินใส่บาตร พอเราบอกว่าเราไม่รับเงิน แล้วคืนเงิน เขาก็รีบไปซื้อขนม ผลไม้ แม้ค่าบางคนที่ยายเห็ด เขาเอา

เงินใส่บาตร พอเราคืนเงิน เขาก็กอบเห็ดด้วยมือ ทั้งสองใส่บาตรแทน ทั้งหมดนี้บ่งชี้ว่า การไปเป็นเพื่อนหมายความว่า การไปมีชีวิตที่ใกล้เคียง การไปทำให้เขารู้สึกว่าเราไม่ได้หวังจะได้อะไรจากเขา เราจะเปิดพื้นที่ให้โยม ให้คนใส่บาตรได้ทำบุญ เขามีน้อยก็ให้น้อยเป็นเพื่อนานบุญ

ความสุขจากการให้ มันสุขกว่าจากการรับ ถ้าใครเข้าถึงมิติของการเป็นผู้ให้จะพบว่าความสุขในการให้เหนือกว่าความสุขในการรับ อาตมาเชื่อมั่นว่า แม้เขาให้น้อย เขาก็ได้รับความสุข

มีอยู่เรื่องหนึ่งอาตมาเรียกว่าคนใส่บาตร กับบาตรใส่คน คือเข้าไปเราเจอคนกลุ่มหนึ่ง แปลกใจมากกว่าเขามารวมกลุ่มกันทำไม ทราบต่อมาว่า เพราะบ้านเขารั่วเลยออกมารวมกลุ่มกัน ก็ดินะที่คนได้มีโอกาสมารวมกลุ่ม ยิ่งไปกว่านั้นคือเขาเอาเงินใส่บาตรแล้วเราคืนให้ไป แล้วเขาก็เอาของมาใส่แทนอย่างที่เราแล้ว ขากลับคนที่ติดตามอาตมาเขาไปซื้อขนมหนึ่งหมื่นรูปีจากร้านแห่งหนึ่ง ซึ่งถวายขนมให้เราเมื่อวาน เราเห็นน้ำใจเขา อาตมาจึงกระซิบให้พวกเราไปอุดหนุนเพื่อเอาไปแจกผู้ประสบภัย พอได้ขนมมาเจ้าหน้าที่ที่ติดตาม

อาดมาก็เอาขนมวางบนบาตร อาดมาก็ไปยืน
กลางกลุ่มผู้ประสพภัยและบอกว่าใครต้องการ
ขนมเชิญมาหยิบได้ เขาก็เข้าหยิบคนละหมูปคน
ละหมับ แป็บเดียวก็เกลี้ยง อาดมาจึงเรียกตอนนี้
ว่าบาตรใส่คน วัฒนธรรมการบิณฑบาตนี้จริง
แล้วคือการเกื้อกูล เป็นรูปแบบการให้และการรับ
ในผู้ให้ก็มีผู้รับ ในผู้รับก็มีโอกาสเป็นผู้ให้
อย่างน้อยก็ให้โอกาสคนอื่นเป็นผู้ให้

ยืนยันว่า การบิณฑบาตไม่ใช่การซ้ำเติม ถึง
เราไม่บิณฑบาต ก็พอจะมีอาหารมาฉันได้ แต่เพื่อ
รักษารูปแบบการบิณฑบาต ในฐานะนักบวชใน
พุทธศาสนา หลวงพ่อชา สุภทโท ไปบิณฑบาตที่
อังกฤษ ทั้ง ๆ ที่คนที่นั่นไม่คุ้นชินกับการบิณฑบาต
ถามว่าท่านออกบิณฑบาตทำไมทั้ง ๆ ที่แน่นอนว่า
ไม่มีคนใส่บาตร หลวงพ่อชาบอกว่า บิณฑบาตไม่
ได้ไปเอาของ อาดมาจะไปเอาคน ของเป็นเพียง
ผลพลอยได้ ขอเพียงให้คนเข้าใจ

อาดมาไปบิณฑบาตที่เกาหลีใต้ ไม่มีใครใส่
บาตรจริงๆ เขาเป็นเมืองคริสต์ บางทีอาจเป็น
เพราะเข้าเกินไปด้วย เขาอาจจะยังไม่ตื่น เราไม่รู้
จักเวล่ำเวลาด้วย แต่จะมีคนใส่บาตรหรือไม่มี
เราก็กังคังบิณฑบาต ไม่ว่าจะไปเนปาล อินเดีย
หรือประเทศอื่น ๆ ไต่ ๆ เราก็กังคังบิณฑบาต อาดมา
ไปที่นิวซีแลนด์ ไปที่อิตาลี ก็ไม่มีใครใส่บาตร เรา
ก็บิณฑบาต เพราะไม่ใช่มุ่งจะไปเอาของ แต่คือ
การไปโปรด

อาดมาประทับใจคนสิงคโปร์คนหนึ่ง เป็นคน
ผิวดำ อาจเป็นเชื้อสายอัฟริกัน เขานำเงินบริจาค
มาช่วยคนเนปาล เขานอนในถุขนอนเช่นเดียวกับ
ผู้ไร้บ้านทั้งหลาย อาดมาถามว่าทำไมทำอย่างนั้น
ทำไมไม่นอนโรงแรม เขาว่า ผมอยากเอาเงิน
บริจาคไปช่วยผู้ประสพภัยให้มากที่สุด นอนแบบ
นี้จะได้มีเงินไปช่วยเขาได้เยอะ ฟังแล้วอาดมา
ยังรู้สึกอายว่า เราเองยังไปนอนในที่ที่ตึกกว่านั้น
ฉะนั้น อาดมาขอส่งข่าวให้พี่น้องทราบว่า ใครไม่มี
เงินมาก ไม่มีสมบัติมาก ขอแนะนำว่าถ้ามีเวลานะ
ไปเป็นเพื่อนเขาลี ไปกินอยู่ร่วมกันกับเขา มีงาน

อะไรก็ไปช่วย อาดมาเห็นอาสาสมัครต่างชาติ
ที่ไปช่วยพิงบ้านที่พิงอยู่แล้วเพื่อรอเอาของที่ต้องใช้
ออกมา มีบ้านหลังหนึ่ง ทราบมาว่าเขาเก็บทองคำ
ไว้ แล้วเข้าไปเอาทองคำไม่ได้ อาสาสมัครจึงต้อง
ช่วยพิงบ้านเพื่อเข้าไปเอาทองคำออกมา นี่แหละ
ก็ไปช่วยกันแสดงความเป็นมิตร เป็นญาติที่แท้จริง
การบริจาคสิ่งของก็ช่วยในระดับหนึ่ง แต่
การบริจาคแรงช่วยได้ดีกว่า ได้บุญมากกว่า
พ่อครูสมณะโพธิรักษ์เคยสอนว่า บริจาคแรงดี
กว่าบริจาคทรัพย์ ได้บุญมากกว่าด้วย เพราะ
ทรัพย์อาจได้มาอย่างบริสุทธิ์หรือไม่ก็ได้ แต่แรงนี้
บริสุทธิ์แน่นอน เช่นคุณมาช่วยงานวัด ไม่ได้เอา
เงินมาช่วย เอาตัวมาช่วยดีกว่าเอาตังค์มาช่วย
คล้าย ๆ กันนะ เพราะฉะนั้นใครจะไปช่วยเนปาล
ถ้าได้ตัวด้วย ได้ตังค์ด้วยก็ยิ่งดี

เอาเวลามาช่วยเหลือกัน มาเป็นสทกรคือ
มาร่วมมือกันทำงาน

๒

ความบริสุทธิ์ที่นั่น ที่จะชนะทุกสิ่งในโลก... ในที่สุด

(โศลกธรรม-พุทธาภิเษกสุดยอดปาฏิหาริย์ ครั้งที่ ๓๕
๓ มีนาคม ๒๕๕๘)

● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

ทจก.จ.บริการพุทธะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

จนแต่มีเกียรติ (สุจริต) ดีกว่าร่ำรวยแต่อัปยศ (ขี้โกง)

สภากษัตริย์

๑. ศาสนาบุญนิยม	๗. อุตสาหกรรมบุญนิยม
๒. ชุมชนบุญนิยม	๘. การเมืองบุญนิยม
๓. การศึกษาบุญนิยม	๙. ศิลปวัฒนธรรมบุญนิยม
๔. บริโภคบุญนิยม	๑๐. สื่อสารบุญนิยม
๕. พาณิชยกรรมบุญนิยม	๑๑. สุขภาพบุญนิยม
๖. กสิกรรมบุญนิยม	๑๒. สถาบันพระราชาด้วยหัวใจ

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังดองเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิต ในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”

อย่างสนิทสนมและตายใจว่า

ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น

ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลัง เข้ามุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันติ อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

● สมณะโพธิรักษ์

ฉบับที่แล้ว เราได้เห็นถึงการปฏิบัติตามแบบที่ไม่ใช่พุทธ และผู้เขียนก็ได้นำเอาพระวจนะมากมายจากพระไตรปิฎกที่พระพุทธเจ้าตรัส มายืนยัน ทั้งได้อธิบายว่า การบรรลุ“ฌาน”หรือสมาธิ”แบบพุทธที่ถูกเป็น“สัมมาทิฏฐิ” เป็น“พุทธธรรม”ที่เกิด“พุทธคุณ”แท้ๆ ซึ่งสัมมาทิฏฐิ-สัมมาปฏิบัติ-สัมมาผลด้วย“วิชาจรณสัมปันโน”อันได้แก่“จรณะ ๑๕ วิชา ๘”ตามพระธรรมคำสอนนั้น คือ การปฏิบัติตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๔ ทุกสูตร ทั้ง ๑๓ สูตรในพระไตรปิฎกเล่มนี้ โดยเฉพาะสูตรที่ยืนยันว่าเป็น“สามัญญผล”

สามัญญผล แปลว่า ผลที่เกิดที่ได้เป็น“สามัญ” หรือผลที่ได้เป็น“สมณะ”

สามัญ แปลว่า ปกติ, ธรรมดา, ทั่วๆ ไป หรือแปลว่า ความเป็น“สมณะ”

สมณะ แปลว่า ผู้สงบ, ความสงบ

และ“ความสงบ”ที่ว่าเป็นคือ ความสงบที่เป็น“ปรมาตถธรรม”เข้าขั้น“โลกุตระ”ด้วย

ไม่ใช่“ความสงบ”ที่เป็น“สมมุติธรรม”ซึ่งรู้กันทั่วไปง่ายๆ“สามัญ” แต่เป็น“วิสามัญ”ของคนมีชีวิตลึมตาธรรมดาที่มีสติตื่นเต็มปกติของคนผู้ไม่หลับตาอยู่ในภวังค์ภายใน

และเป็น“ความสงบ”(สันตา)ในขณะที่มี“ความสงบสนิท”(เพราะกิเลสตาย กิเลสไม่มีในใจ) ทั้งๆที่ตาหูจมูกลิ้นกายใจรับรู้ภายนอกอยู่ครบ เป็นผู้ตื่นเต็มมีสติมันโต นั่นคือ มี

ความตื่นรู้อยู่พร้อมครบทวารตาหูจมูกลิ้นกายใจ แม้แต่ในขณะเป็น“ฌาน” เป็น“สมาธิ” เป็น“นิโรธ” ก็รับรู้อยู่ทั้ง ๖ ทวาร ทั้งภายนอกภายใน และทำงานอยู่เป็นปกติของคนผู้มีกาย-วาจา-ใจทำหน้าที่ธรรมดาของคนเป็นๆ

และยังสงบ ยิ่งทำงานขยันในการงาน ทำงานมีสมรรถนะยิ่งขึ้น ดียิ่งขึ้นด้วย ซึ่งเป็น“ความสงบ”แบบ“โลกุตระ” “อาริยะ”แท้ อันแตกต่างจากความเป็น“ฌาน” เป็น“สมาธิ” เป็น“นิโรธ” แบบมิจฉาทิฏฐิของพวกฤษีเดียรฉัตรนอกพุทธที่ไม่สัมมาทิฏฐิ

กล่าวคือ “ความสงบ”ของฌาน-ของสมาธิ-ของนิโรธ แบบมิจฉาทิฏฐิ นั้น จะไม่มี“อิริยาบถทางกายกรรม-วจีกรรม”เลย ยิ่งมีโนกรรมถ้าเป็น“นิโรธ”ก็ยิ่ง“ดับ”แบบ“นิ่งอยู่เฉย”หยุดนิ่งอยู่กับภาวะ“ดำ”(กิณหะ)ที่ไม่รู้สึก ไม่รับรู้ใดๆเลย เพราะไป“ดับ”หมดทั้ง“เวทนา”ทั้ง“สัญญา”ไม่ให้ทำหน้าที่เลย

แล้วเห็นภาวะ“ดำ”ที่ได้นั้น“เป็นสุภ” คือ เป็นของน่าพึงใจ เป็นโชค เป็นของงาม(สุภ)

ผู้ได้“นิโรธ”จึงคือ ผู้ได้ภาวะ“ดำ”(กิณห)

ผู้บรรลุธรรมถึงภูมิเป็นเทวดาหรือพรหมชั้น“สุภากิณหะ”นี้ คือ จิตใจของท่านผู้นั้น มีสภาพ“ดำ” หรือ“ดับ”อยู่ในภาวะเช่นนี้เอง

แล้วหลงยึดเอาการบรรลุธรรมที่ได้ภาวะ“ดำ”นี้ ว่า “สงบ”ขั้น“นิโรธ” นี้คือ มิจฉาทิฏฐิ

ในพระไตรปิฎก “วิโมกข์ ๘” ข้อ ๓ “สุภันตวอะ อธิมุตาโต โหติ” นั้น ท่านผู้รู้แปล

คำว่า“สุภ”โดยใช้คำว่า “งาม”หรือ“ของงาม”กัน
เลย ซึ่งหากแก่นการปฏิบัตินั้นมีจกาทิภูฏิตั้ง
ว่า คือ ไปได้แค่“ภาวะจิตใจดำมีตอยู่ในภพ
นั้น”เท่านั้น ก็ยัง“ไม่สัมมาทิภูฏิ”แน่

หากไม่ได้“ภาวะจิตใจที่ใสสะอาดสว่าง”
มี“ธาตุน้”เห็น(ปัสนติ)“กิเลสดับ-สมุทัยดับ”
(นโรธอาริยสัง) ไม่ใช่จิตใจกลับดำมีตไม่รู้อะไร
ไปได้แค่ภาวะ“ดำ”(กัณหะ)เท่านั้น

แต่“อริมุตตหรืออริมกข”ที่สัมมาทิภูฏิ
นั้น เป็นจิตใจที่น้อมไปในความเห็นแจ้ง(สังจ)
ด้วย“อาโลกา”(แสงสว่าง)ต่างหาก และจะเห็น
ความจางคลายของกิเลส(วิราคานุปัสสี) เห็น
ความดับของกิเลส(นโรธานุปัสสี) ต่างหาก ว่า
“งาม”(สุภ) มีใช้เห็น“กาย”ที่“ดำ”ปีนั้นว่า“งาม”

นั่นคือ ความเป็น“กาย”ของมิจกาทิภูฏิ
นั้น“ดับ”ตามที่“สัญญา”มันหมายตาม“ทิภูฏิ”
ของท่านจริงๆ ก็ได้“กาย”ตาม“สัญญา”ของ
ท่าน ก็ได้“นโรธ”ตาม“สัญญา”คือ “มิจก
ทิภูฏิ”ของท่านอันต่างไปจาก“นโรธอาริยสัง”

เพราะท่านยึดได้ตามความรู้ของท่านว่า
“จิตใจ”มันดับ“ดำ”ลงไปนั่นแหละคือ “นโรธ”
แล้วท่านก็ได้“กาย”ดับเป็น“จิตดำ”(กัณหะ)นั้น

ผู้ยังไม่พ้น“สักกายทิภูฏิ”ก็เป็นเช่นนั้น
นั่นคือ ไม่ได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น
“กาย”อันเป็น“ตัวตนของกิเลส”ในตนของตน
อันเป็น“สังโยชน”ข้อที่ ๑ ที่เป็น“สมุทัย”แท้

ผู้สัมมาทิภูฏิ“กาย”ของความเป็นสมุทัย
แห่งทุกขอาริยสังแล้ว ก็กำจัดตัวนี้หรือ

“ดับ”ตัวนี้เท่านั้น ไม่ใช่ไป“ดับ”จิตใจให้ไม่รับ
รู้อะไร หรือดับเวทนา ดับสัญญาให้มันไม่รู้
อะไรไปหมดทั้งจิตใจ กลายเป็น“จิตใจดับ
ดำ”อยู่ ตามที่มี“ทิภูฏิ”ผิดๆอยู่

ผู้ปฏิบัติ“สัญญา”ว่าจะได้“ดำ”นี้ตามทิภูฏิ
และปฏิบัติจนสำเร็จได้“กาย”ที่“ดำ”ตาม“ทิภูฏิ”
ด้วย ท่านก็ขึ้นใจเป็น“สุภะ”ตามทิภูฏิของท่าน
ส่วนผู้“สัมมาทิภูฏิ”แบบพุทธนั้น ไม่ใช่
ไปได้“กาย”ให้เป็นภาวะ“ดำ”(กัณหะ)อย่างนั้น

แต่เป็น“ทิภูฏิ”อีกอย่างหนึ่ง คือ จะต้อง
“ดับกาย(องค์ประชุมของรูปนาม)ของสัตว์”ที่มีมันมี
“ชีวิตินทรีย์”ในความเป็นสัตว์กระทั่งติดยึด
หรือหลงความเป็น“ชาติ”(ความเกิดในสามัญสำนัก)
ความเป็น“สัญญาชาติ”(ความเกิดในรูปภพและอนุสัย
ที่เหลือ)อยู่ ยังไม่หมดสิ้นจบใน“ชีวิต”ลงได้

จึงตั้งใจกำจัด“ชีวิต”โดยการกำจัด“เหตุ”
ที่ยังก่อให้เกิดความเป็น“สัตว์”(สัตว์โอบปาคิทะ)
ตามที่มี“สัญญา”กำหนดมันหมายรู้อยู่ ไป
ตามลำดับ จนกระทั่ง“ดับ”ความเป็น“ชีวิต”
ด้วยการ“ดับอินทรีย์”(พลังงานที่เกิดจากกาย)ของ
สัตว์นั้นๆหมดสิ้นเกลี้ยงลงไป จึงเรียกว่า
“นโรธอาริยสัง”

“กาย”คือ อาการ หรือพลังงานของ
ชีวิตสัตว์ที่เรากำลัง“กำจัดตัวตน”ของมัน

ซึ่งก็คือ “การดับกิเลส”ชนิดที่เห็นแจ้ง
“ความจริง”ต่างๆ ทั้งเห็น“ความมีตัวตนกิเลส”
(กายหรือองค์ประชุมของรูปนาม) ทั้งเห็น“กิเลส
ดับ”ลงๆก็เห็น(ปัสนติ) ก็รู้(ชานติ)อยู่โทนโท

หลักๆ ไต้งๆ ทีเดียว

จึงเป็นการปฏิบัติที่มี“เวทนา”มี“สัญญา” อยู่เต็มครบ ไม่ใช่ไปดับ“เวทนา” หรือดับ สัญญา อย่างพาซื้อ ให้ไม่รับรู้อะไรไปหมด ใน“ธาตุรู้”(จิต-เจตสิก-มโน-วิญญาน)ทั้งหลาย

เมื่อ“กิเลสดับ”จิตใจก็“สงบ”ปราศจาก ทุกข์ ปราศจากร้าย สงบจากการไร้กิเลส

นี่คือ“ความสงบ”ของฌาน-ของสมาธิ-ของนิโรธ แบบสัมมาทิฎฐิ ที่เป็นโลกุตระ ซึ่งมีอิริยาบถทางกายกรรม-วจีกรรมอยู่ปกติ ของคนตื่นรับรู้ทุกทวารภายนอกภายใน

และมโนกรรมนั้นแม้จะอยู่ในขณะมี “นิโรธ”นี้แหละก็มี“ดับ”แต่ยังไม่นิ่ง ไม่เฉย อยู่บ่อยๆ ทว่ายิ่งรู้ยิ่งเห็นจริงแจ้งชัดใสสะอาด ในทุกสิ่งยิ่งๆขึ้น และมีความแคล่วคล่อง ยิ่งๆขึ้น(กายกัมมัฏฐตา) มีสมรรถนะเจริญยิ่งๆขึ้น

ซึ่งมันตรงข้ามกับ“การทำจิตใจ(มนสิการ) ให้ดับแบบดำไป”(กัณหะ)กันคนละชั่ว

เพราะการปฏิบัติเพื่อให้เกิด“ฌานหรือสมาธิหรือนิโรธ”แบบหลับตาเข้าไปในภวังค์ นั้น ไม่มีพฤติกรรมภายนอก จึงไม่อยู่ใน กรอบของ“ศีล” ที่คนผู้ปฏิบัติแค่“ศีล ๕”เขาก็ ต้องสังวรสำรวมกาย-วาจา โดยเฉพาะ สังวรสำรวม“ใจ” และ“ทำใจในใจ”(มนสิการ)ใน ขณะมีสัมผัสภายนอกที่มี“กรรมกิริยา” เกี่ยวข้องสัมผัสสัมพันธ์อยู่กับ“ชีวิตสัตว์-ของ ที่ไม่ใช่ของเรา-ผู้ที่ไม่ใช่ตัวเราเมียเรา-คำพูด-สิ่งเสพติดที่เรายังติดยึด”(ศีล ๘)ให้ไม่ผิดทั้ง

ภายนอก และภายในใจที่มี“อาการของใจ”เกิด ออกุศล เราก็ต้อง(ทำใจในใจ.อภิสังขาร)ออกุศลจิต นั้นๆให้ลดละจางคลายกระทั่งมัน“ดับ”ให้ได้

เมื่อทำได้ตามกรอบของ“ศีล”ที่สมาทาน ดังกล่าวนี้ “จิตใจ”ของผู้นี้ มีผลธรรม สามารถลดละได้จริง จนถึงขั้น“ดับอกุศลเจตสิก”นั้นๆได้จริง นี่คือ “การทำฌาน”แบบ พุทธที่“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย สำเร็จ อิริยาบถอยู่ และรู้ด้วยปัญญา”

สำหรับผู้กำหนดสมาทาน“ศีล ๕”ก็คือ ผู้กำลังปฏิบัติ“อริศีลสิกขา-อริจิตสิกขา-อริปัญญาสิกขา”อยู่พร้อมไปด้วยกัน ไม่แยก ไปเป็น“ศีล”ก็ปฏิบัติอย่างหนึ่ง “สมาธิ”ก็ปฏิบัติ อย่างหนึ่ง “ปัญญา”ก็ปฏิบัติอย่างหนึ่ง

การปฏิบัติ“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”ของพุทธ ไม่แยกกันไปคนละอย่าง คนละโอกาส คน ละพฤติกรรม คนละอิริยาบถ คนละเวลา คนละสถานที่ คนละ“ภพ”

“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”ของพุทธที่สัมมาทิฎฐิปฏิบัติกันครบพร้อมอยู่ในขณะที่ตื่นอยู่ รับรู้ในขณะที่มี“กามภพ”

ส่วน“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”ของแบบที่ไม่ใช่พุทธ หรือแบบหลับตาเข้าไปในภวังค์ที่ มิจฉาทิฎฐินั้นปฏิบัติกันไม่ได้อยู่ในขณะที่ตื่นอยู่รับรู้“กามภพ”อยู่ แต่กลับหลบหนี จาก“กามภพ” เข้าไปอยู่ใน“รูปภพ-อรูปรภพ” อันมีแต่“รูปาวจร-อรูปราวจร”เท่านั้น

การปฏิบัติจึงไม่สัมมาทิฎฐิ ตามที่

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้งในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ทุกสูตร ที่เป็น“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”บริบูรณ์ หรือในเล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒ ถึง ๒๘๑ ซึ่ง “สัมมาสมาธิ อันเป็นอริยะ”(อริโย สัมมาสมาธิ) นั้นพระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดว่า ต้องมี“สาเหตุ ในการปฏิบัติ”(อุปนิสา) หรือมี“องค์ประกอบในการปฏิบัติ”(ปริชารา) คือ ต้องประกอบไปด้วย “องค์ทั้ง ๗” ของ“มรรคอันมีองค์ ๘”

นั่นคือ ขณะทำงานอาชีพออยู่ ก็ปฏิบัติ “ไตรสิกขา” ตั้งแต่ภายนอกของ“อาชีพอ”ก็ต้องพยายาม(วายามะ)และมีสติ หากยังมี“มิจฉาอาชีวะ ๕” ทั้ง“กาย”ภายนอกและ“กาย”ภายในใจ(ภายในกาย) ก็ปฏิบัติให้“พหิมิจฉาอาชีวะ” แม้ที่สุด“พหิมิจฉาอาชีวะ”ข้อที่ ๕ สุทธิสัมบูรณ์

ขณะทำการงานทุกชนิดอยู่ ก็ปฏิบัติ “ไตรสิกขา” ตั้งแต่ภายนอกของ“การกระทำ”ก็ต้องพยายาม(วายามะ)และมีสติ หากยังมี “มิจฉากัมมันตะ ๓” ทั้ง“กาย”ภายนอกและ “กาย”ภายในใจ(ภายในกาย) ให้เป็น“สัมมา กัมมันตะ ๓” บรรลุสัมบูรณ์

ขณะพูดจาอยู่ ก็ปฏิบัติ“ไตรสิกขา” ตั้งแต่ภายนอกของ“การพูดจา” ก็ต้องพยายาม (วายามะ)และมีสติ หากยังมี“มิจฉาวาจา ๔” ทั้ง“กาย”ภายนอกและ“กาย”ภายในใจ(ภายใน กาย) ให้เป็น“สัมมาวาจา ๔” บรรลุสัมบูรณ์

ขณะดำรินึกคิดใดๆอยู่ ก็ปฏิบัติ“ไตร สิกขา” ตั้งแต่ภายนอกของ“การดำรินึกคิด” ก็ต้องพยายาม(วายามะ)และมีสติ หากยังมี

“มิจฉาสังกัปปะ ๓” ทั้ง“กาย”ภายนอกและ “กาย”ภายในใจ(ภายในกาย) ให้เป็น“สัมมา สังกัปปะ ๓” บรรลุสัมบูรณ์

ผู้มี“สัมมาทิฏฐิ ๑๐”เป็นประธาน และมี“สัมมาวายามะ กับสัมมาสติ”ห้อมล้อม “สัมมาทิฏฐิ”ประพุดติปฏิบัติไปกับ“ทิฏฐิ”ที่เป็นประธาน ผลก็จะได้ตาม“สัมมาปฏิบัติ”

ก็จะเกิดอริศีล-อริจิต(สมาธิ)-อริปัญญา ไปตามลำดับ อย่างเป็นปฏิสัมพันธ์

จะเห็นว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิดฌาน-สมาธิ-นิโรธใน“ทิฏฐิ” ๒ แบบนั้นแตกต่างกัน

แบบ“สัมมาทิฏฐิ”จะเริ่มด้วยแต่ละคน ต้องสมาทาน“ศีล”เป็นหลักเบื้องต้น ตามความเหมาะสมสำหรับตนแต่ละคน แล้ว จึงจะปฏิบัติด้วย“วิธีปฏิบัติที่ไม่ผิด ๓ ข้อ” (อภินนทกปฏิปทา) ได้แก่ “สำรวมอินทรีย์ ๖ โภชนะหมัตตัญญุตตา ชาคริยานุโยคะ” ที่พระบรมศาสดาของพุทธทรงยืนยันว่าต้องแบบนี้ จึงจะเป็น“การปฏิบัติที่ไม่ผิด”(อภินนทกปฏิปทา)

และปฏิบัติ“สำรวมอินทรีย์ ๖” ไม่ใช่วิธี หลับตาสะกดจิตเข้าไปในภวังค์แล้วหลงไปสู่ การหลบอยู่ในภวังค์และได้นิโรธ“ดำ”(กิณหะ)

แต่ปฏิบัติในขณะมี“โภชนะหมัตตัญญุตตา” ในขณะเคี้ยวกินอาหารอยู่ ก็ปฏิบัติธรรมอยู่ ซึ่งต้องปฏิบัติในขณะมี“ความระมัดระวัง-ความตื่น”(ชาคริยา)มีความรับรู้ทุกทวาร

● **เกาสัย ใหม่เสมอ**

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

พุทธวณะเป็น “อเทวนิยม” ถึงบัญญัติปรมาตย์ได้ละเอียด
ไม่มีใครกล้าบังอาจเขียนพระไตรปิฎกเองด้วยภูมิตนเองได้
ต้องรับมาจากพระพุทธเจ้า...
อาตมาเห็นว่า คำสอนของพระพุทธเจ้ามีจริง เป็นโลกุตระ

พุทธแท้มีจริงไหม! หรือไม่มีกันแน่?

วิสาขฤกษ์ปี ๒๕๕๘ นี้ ต้องขอขอบคุณคุณสุจิตต์ วงษ์เทศ ที่มีคุณูปการช่วยทำให้เกิดความสว่างไสวทางปัญญา ด้วยการตั้งคำถามแบบท้าทายชาวพุทธทั้งหลายว่า “พุทธแท้ ไม่มีอยู่จริง?” ซึ่งไม่ใช่สิ่งที่ยูนอกเหนือความคาดหมายที่พระพุทธรเจ้าตรัสพยากรณ์ว่า ในอนาคตจะเกิด “พุทธเทียม” (สังกรรมปฏิรูป) คนจะไม่สนใจฟังคำสอนที่เป็นโลกุตระ ซึ่งทวนกระแสนใจ แต่จะเลือกฟังเฉพาะธรรมะแบบเอาใจ หรือแบบเบาใจ ได้แต่ประเทืองปัญญาโดยไม่คิดลด-ละ-เลิก (เวรมณี) ไต ๆ

คำถามแบบสิ้นหวังของคุณสุจิตต์ น่าจะไม่สอดคล้องกับคำพยากรณ์ที่ว่า พุทธศาสนาจะมีอายุยืนยาวไปถึง ๕,๐๐๐ ปี ถ้าพุทธแท้หมดเสียแล้วตั้งแต่ตอนนี้ แล้วจะต่อเชื้อไปถึง ๕,๐๐๐ ปีได้อย่างไร? และพระพุทธรเจ้ายังได้ตรัสรับรองไว้ว่า “ตราบใดที่ยังมีผู้ประพฤติปฏิบัติชอบ ตราบนั้นโลกจะไม่ว่างจากพระอรหันต์” นั่นก็ย่อมหมายถึง ถ้ายังมีผู้ประพฤติปฏิบัติชอบ ก็ย่อมเชื่อได้ว่าพระอรหันต์ยังมีอยู่ และเมื่อมีพระอรหันต์อยู่ ก็ย่อมมีพุทธแท้ ๆ ตามมาด้วย

อายุคนนี้จะมิตั้งพุทธ “เทียม ๆ” กันทั้งนั้น!
พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์จึงมีความจำเป็นต้อง
ออกมาให้คำตอบในเรื่องนี้ และขอแถมด้วยความ
เชื่อของออนไลน์ และคานธี ที่มีต่ออนาคตของ
พุทธแท้ ๆ นั้น จักเป็นฉันทใด?

สมณะโพธิรักษ์ว่า ... อาตมาออกจากทางโลก
มาทำงานศาสนาตั้งแต่อายุ ๓๖ ปี อาตมา
ทำงานมาตลอด จนถึงบัดนี้ ๔๕ ปีที่ทำงาน
ด้านนี้ก็รู้สึกที่อาตมาคุ้ม ที่ชีวิตเราได้มาทำงาน
เพื่อมวลมนุษยชาติ อาตมาก็ยังมั่นคง จนถึง
ปัจจุบันว่า การทำงานอะไรก็ไม่ดีเท่ากับการทำงาน
“เพื่อสร้างคน” เพื่อทำให้คนเจริญ แล้วการจะ
เจริญนั้นอาตมาก็มีสูตร มีหลักของพระพุทธเจ้า
อาตมาก็มั่นใจว่าเป็นสูตรหลักที่ **ต้องล้มมาทิกฎ!**
และอาตมาก็มั่นใจว่า อาตมาล้มมาทิกฎ เพราะ
เมื่อตรวจสอบตามพระไตรปิฎกฉบับสยามรัฐ แล้ว
(อาตมาก็ไม่ใช่ผู้อ่านอะไร แต่หลัง ๆ นี้ มาอ่าน
เยอะเพราะต้องติดตามคำความในนั้น) ยิ่งอ่านก็
ยิ่งเห็นว่า ศาสนาพุทธนี้เป็นศาสนาแท้ ศาสนาจริง
แต่มีคนเขาตั้งข้อสงสัยกันว่า พุทธแท้ ๆ ไม่มี

ขอยืนยันว่า พระไตรปิฎกไม่มีใครกล้า
บังอาจมาเขียนหรือมาบันทึกอันนี้ ที่จะรู้ใน
ความหมาย รู้ในภาษาปรมาตมที่เป็นโลกุตระ
ไม่มีใครเขียนเองด้วยภูมิตนเองได้หรอก ถ้า
ไม่ได้มาจากพระพุทธเจ้า ไม่มีใครเอามาเขียน
ได้ ขอยืนยัน เพราะฉะนั้นอาตมาเห็นว่า คำสอน
ของพระพุทธเจ้ามีจริง เพราะอาตมาชัดเจนว่า
อย่างนี้เป็นโลกุตระ เป็นอฐานะที่สาธุการจะ
ปุถุชนจะมาเขียนหรือร้อยเรียงเป็นปรัชญาได้
อย่างนี้หรอก แม้แต่การบัญญัติภาษามา
จำแนก มาอธิบายไว้ ให้คนมาศึกษาตามแล้ว
ได้ของจริง บรรลุได้ ไม่มีใครทำได้หรอก!

เพราะพุทธวจนะเป็น “อเทวนิยม” ถึง
บัญญัติปรมาตมได้ละเอียดอย่างนี้ ขอยืนยันว่า
ไม่มีใครทำได้ ต้องรับมาจากพระพุทธเจ้า
แม้ไม่ใช่พระพุทธเจ้าก็จากพระเถระต่าง ๆ ก็

รับรองว่าเป็นของพระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง
ทั้งนั้น ซึ่งพระพุทธเจ้าอุบัติมานับไม่ถ้วนบน
โลกนี้ก็สอนตรงกันหมด เป็นความจริงที่บันทึก
ไว้ในพระไตรปิฎกฉบับสยามรัฐที่บันทึกได้
อย่าง ลึกซึ้งเกินกว่าคนที่ไม่ใช่พระพุทธเจ้าจะ
สามารถขยายอย่างนี้ได้ จึงต้องขอแสดงแจ่มแจ้งให้
ถึงขั้น “ปรปวาทะ” ต่อไปเพื่อทำความจริง
ความถูกต้องของพุทธแท้ที่อาตมาได้แล้ว
เท่าที่สามารถ ดังนี้

จากคอลัมน์สยามประเทศ
โดย..สุจิตต์ วงษ์เทศ
พุทธแท้มีที่ไหน? ใครรู้บ้าง?

“พุทธแท้ มีแต่ในพระไตรปิฎก” เป็นข้อความ
ที่ผู้มีประสบการณ์รัฐธรรมนูญว่าชานลัพยอก
ยั่วเย้ากันมานานมาก น่าจะก่อนผมเกิด

ต่อมาอีกนานจะมีคำอธิบายเพิ่มเติมว่า
ไม่เคยพบหลักฐานว่าพุทธแท้สมัยพุทธกาล มี
อย่างไร? คนยุคนี้ปฏิบัติตนต่อพุทธแท้แบบ
ไหน? แม้สมัยพระเจ้าอโศกก็ไม่เคยพบหลักฐาน
เรื่องพุทธแท้หรือไม่แท้ เพราะสิ่งที่พบล้วนเป็น
วัตถุที่อ้างว่าเป็นเนื่องอกในพุทธศาสนา เช่น ธรรม-
จักร, สลูปเจดีย์ ฯลฯ

ในสยามประเทศ แรกเริ่มพุทธศาสนายุค

ทวารวดี ราวหลัง พ.ศ. ๑๐๐๐ ที่เมืองอุททอง (อ.อุททอง จ.สุพรรณบุรี) ก็ไม่เคยพบหลักฐานพุทธแท้ที่มีลักษณะอย่างไร?

(โสณเถระและอุตตรเถระมาเผยแผ่พุทธศาสนาในสุวรรณภูมิยุคโคกมีในตำนานมหาวงศ์พงศาวดารลังกา ไม่มีในจารึกอโคก)

เมื่ออยู่ไทย ก็เรียกศาสนาไทย

พุทธแท้ สมมุติว่ามีจริง (แต่ไม่มีใครเคยเห็นด้วยตนเอง) ก็เริ่มไม่แท้เสียแล้วตั้งแต่แรกประดิษฐานที่สุวรรณภูมิในอุษาคเนย์

เพราะถูก “ผีแท้” ของพื้นเมือง ตกแต่งดัดแปลง “พุทธแท้จากอินเดีย-ลังกา” ให้เป็นศาสนาพื้นเมืองทุกหนทุกแห่งในไทยเรียกศาสนาไทย

มีคำอธิบายของ อ.นิธิ เอียวศรีวงศ์ นานมาแล้ว ผมจำได้คร่าว ๆ ว่า

ศาสนาไทย มีศาสนาผีเป็นฐานรากอันแข็งแรงแล้วยรับเอาลัทธิละอันพื้นละน้อยของศาสนาพราหมณ์กับศาสนาพุทธ โดยเลือกเอาส่วนที่ไม่ขัดกับหลักผี เข้ามาประดับศาสนาผีเพื่อให้ดูดี ทันสมัย มีสง่าราศี น่าเลื่อมใส ศรัทธาขึ้นเท่านั้น

ศาสนาผีรักษากฎเกณฑ์ทางสังคม แต่พราหมณ์, พุทธ รักษากฎเกณฑ์ทางจิตวิญญาณของบุคคล

พุทธแท้ไม่มีอยู่จริง

ที่เล่ามานี้เพื่อสนับสนุนวิจักษณ์ พานิช มีเสวนาที่มติชนอคาเดมี (เมื่อวันพฤหัสบดีที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๕๘) ว่า

“หากจะพูดถึงความเป็นพุทธในสังคมไทยว่าพุทธแบบไหน เป็นพุทธแท้หรือพุทธเทียม จึงไม่มีประโยชน์ เพราะพุทธศาสนาถูกตีความต่างกันไปตามแต่ละบริบททางประวัติศาสตร์”

ถึงที่สุดแล้วพุทธแท่นั้นไม่มีอยู่จริง พุทธที่จะอยู่รอดต้องเคารพคุณค่าสากล? *๑ และส่งเสริมเสรีภาพ ซึ่งก็คือพุทธที่อ่อนน้อมถ่อมตัว พุทธที่คุยกับคนอื่นรู้เรื่อง? *๒ ไม่ใช่ศีลธรรมสุดโต่ง? *๓ และกล้าถกเถียงในประเด็นสาธารณะอย่างมีเหตุมีผล? *๔

วิจักษณ์ย้ำว่าเมื่อเอาศาสนาผูกโยงกับรัฐเท่ากับเอาพื้นที่ของศาสนา (รูปธรรม) ซึ่งเป็นคุณค่าที่เกิดจากประสบการณ์ส่วนตัว (นามธรรม) มาใช้ในพื้นที่สาธารณะ ท้ายที่สุดจะเป็นการทำร้ายตัวศาสนาเอง? *๕ เพราะเมื่อศาสนาถูกทำให้เป็นสถาบันสำคัญของรัฐชาติเสียแล้ว ศาสนาก็จะคับแคบในการตีความ และในที่สุดนำไปสู่สังคมที่ไม่ส่งเสริมเสรีภาพ?

ควรเอาอำนาจรัฐออกจากศาสนา อันจะนำสู่สังคมที่ส่งเสริมเพิ่มพูนเสรีภาพ และสอดคล้องกับคุณค่าสากลในระบบประชาธิปไตย”

ใครอยากเชื่ออะไรก็เชื่อไปเถอะ แต่อย่ายกความเชื่อของตัวเองไปเบียดเบียนคนอื่น? *๖ แล้วอวดว่าเป็นพุทธแท้? *๗

(มติชน ฉบับวันศุกร์ที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๘ หน้า ๖)

สมณะโพธิรักษ์ว่า : จากบทความนี้ อาตมาอ่านแล้วทำให้ได้คิดขึ้นมามากทีเดียว ก็ต้องขออนุโมทนาท่านผู้เขียนบทความนี้ด้วยความขอบพระคุณอย่างยิ่งที่ทำให้อาตมาได้คิดจริง ๆ

...๑ เรื่องการเคารพคุณค่าสากลนั้น พุทธแท้เคารพคุณค่าสากลด้วย แต่ไม่เอาตามถ้าเป็นสิ่งที่ไม่ดี! เพราะ “**โลกุตระ**” บุคคลของพุทธเป็น คนพิเศษเหนือโลกียะ เหนือโลกธรรม แต่ไม่ได้ดูถูกชมเชยเขา แล้วเห็นใจสงสารเขาด้วยที่เขาทำไม่ได้ ที่ไปเอาของเขามาพูดนี้ก็เพราะสงสารเพื่อเขาจะซึมซับรับทราบแล้วเข้าใจ แต่ถ้าไม่เข้าใจก็แล้วไป อาตมาไม่ได้กดขี่ดูถูกเขา แล้วส่งเสริมเสรีภาพด้วย

พุทธส่งเสริมเสรีภาพที่สุด แต่คุณค่าสากลนั้นยังใช้ทั้งอำนาจ-เงินตรา-และการโฆษณาครอบงำอยู่ตลอดแต่พุทธนี้แหละอ่อนน้อมถ่อมตนถ่อมตนจริง ๆ อาตมานี้...พวกคุณว่า อาตมาอ่อนน้อมถ่อมตนหรือชมเบ่ง?...ก็อ่อนน้อม แต่ถ้าจะต้องวิจารณ์สิ่งผิดก็พยายามขอโทษขออภัยทุกทีเกรงใจจริง ๆ แต่เอาเถอะ จะหาว่าแก้ตัวก็ไม่ว่า เขาจะมองว่าอาตมาอวดดีก็ได้? เขาตีความง่าย ๆ

เพราะอาดมาสายจริงจัง เป็นนักมวยหมัดหนัก
ทุกหมัด ไม่เป็นมวยแย็บ

๒ แล้วพุทธที่คุยกับคนอื่นรู้เรื่อง อาตมาก็
คุยกับคนที่ภูมิถึงรู้เรื่อง แต่คนที่ภูมิไม่ถึงก็ฟังไม่รู้
เรื่อง อาตมาคุยกับม้ากับช้างไม่รู้เรื่อง

๓ แล้วไม่ใช่ศีลธรรมสุดโต่ง อาตมาว่าไม่ได้
สุดโต่งนะ แต่อาดมาเผยแพร่ศีลธรรมที่สูงส่ง
จนคนเขาไปไม่ถึง แต่คนที่ไปถึงและเขาทำได้
อาดมาก็ใช้อันนี้ให้เป็นที่ยกย่อง ให้ทำได้ เป็น

ประสบการณ์ส่วนตัว เป็นศาสนา ขอให้มึพื้นที่
แสดงส่วนตัวนี้บ้างเถอะ แล้วก็ขอแสดงในพื้นที่
สาธารณะบ้างเถอะ อาตมาก็มั่นใจว่าจะไม่ทำลาย
ตัวศาสนาเอง เพราะอาดมามั่นใจว่า ตัวศาสนาอยู่
ที่ไหน ตัวศาสนาก็จริงนั้นอยู่ที่ **“จิตวิญญาณมนุษย์”**
ผู้บรรลุลोकุตระธรรม ถ้าเป็นของพระพุทธเจ้าแล้ว
จะมี **“ใจเป็นประธาน ใจเป็นผู้นำทุกสิ่งทุกอย่าง
ใจเป็นใหญ่ทุกอย่างสำเร็จได้ด้วยใจ”** (มโนปุพฺพ
คมา ธมฺมา มโนเสฏฺฐา มโน มยา)

โอปนยิกะ เป็นสิ่งสูงที่คนควรเอื้อมเอาให้ได้
ยืนยันโดยอาดมากับชาวอโศกนี้ทำได้ ขอยืนยัน
และที่ทำอยู่นี้ไม่ได้สุดโต่ง เพราะเรารู้ว่าเรายัง
ไม่ได้สิ่งที่ดีกว่านี้อีกมาก

๔. แล้วกล้าเถียงในประเด็นสาธารณะ
อย่างมีเหตุผล แน่แน่นอนว่าอาดมาทำอยู่

๕. ส่วนที่วิจักขณ์ย้าว่าเมื่อเอาศาสนาผูกโยง
กับรัฐ เท่ากับเอาพื้นที่ของศาสนา ซึ่งเป็นคุณค่า
ที่เกิดจากประสบการณ์ส่วนตัวมาใช้ในพื้นที่
สาธารณะ ทำยที่สุดจะเป็นการทำร้ายตัวศาสนาเอง

สมณะโพธิรักษ์ว่า... ก็ขออภัยท่านหน่อย
ขอให้อาดมามีพื้นที่แสดงคุณค่าที่เกิดจาก

ในวงการสาธารณะ คนที่บรรลุได้แล้วของ
พุทธไม่ไปเสพผลที่บรรลุล้วนตัวในที่คับแคบ
ที่ลับ หรือที่ไม่มีใครรับรู้ด้วย ของพุทธนั้นยิ่งได้ก็
ยิ่งเป็นประโยชน์ต่อมวลมหาชน ที่พระพุทธเจ้า
ท่านบันลือลีลาตั้งแต่ได้อรหันต์ ๖๐ องค์แรกว่า
ให้ไป พุทฺชนทิตายะ (เพื่อหมู่มวลมหาชนเป็นอัน
มาก) พุทฺชนสุขายะ (เพื่อความสุขของหมู่มวล
มหาชนเป็นอันมาก) โลกาณุกัมปายะ (ให้รับใช้โลก
ช่วยโลก)

อรหันต์ ๖๐ องค์แรกเป็นต้นตอของการเผย-
แพร่ศาสนาพุทธต่อสาธารณะ แล้วเนื้อแท้ของ
พุทธอยู่ที่ไหน ก็อยู่ในตัวคน บรรลุคือจิตวิญญาณ

ที่ตัดกิเลส ลดกิเลสได้จริง แล้วจิตวิญญาณเป็น
ประธานในการเกิดพฤติกรรม กาย วาจา ใจ
แล้วให้เกิดพฤติกรรมสังคม ถ่ายทอดเผยแพร่
ออกไป ตนเองไม่ละเมิดสิ่งบาป ทำแต่สิ่งดีงาม
ที่เป็นกุศล แล้วเผยแพร่สังฆธรรมให้แต่ละคนได้
รับรู้แล้วเรียน ทำตามแล้วเกิดผล คนก็ได้ผลตาม
มีพฤติกรรมอารียะ เช่น โสดาบัน บริสุทธ์ศีล ๕
ก็มีพฤติกรรมไม่ทำร้ายใคร ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่เอาของ
ใครที่ไม่ใช่ของตน มีกามมีคู่ก็ผัวเดียวเมียเดียว ไม่
พุดตโกหก แต่ก่อนเคยบำเรอตนสุขในอบายมุข
ก็มีความรู้บทยคืออะไรแล้วเลิกได้ แนะนำคนอื่นให้
เลิกตาม ยิ่งเป็นพระอารียะสูงขึ้น ศีลก็สูงขึ้นไป
อีกเป็นศีล ๘ ศีล ๑๐ ก็ไม่ใช้เงินใช้ทอง อรหันต์
ก็สูงกว่าศีล ๑๐ ก็ปฏิบัติไปตามลำดับ ลาดลุ่ม
เหมือนฝั่งทะเล เป็นธรรมชาติที่สามารถกล้า
ถกเถียงในประเด็นสาธารณะอย่างมีเหตุผล อย่าง
อาตมากล้าถกเถียงในประเด็นสาธารณะ และ
มั่นใจว่ามีเหตุผล ตรงไหนไม่เข้าใจก็ถกกันได้

และอาตมาก็เห็นด้วยที่ว่า อย่าเอาพื้นที่ส่วน
ตัวมาใช้กับสาธารณะ อันนี้ถูกของเขาส่วนหนึ่ง
เพราะเมื่อเขาเชื่อว่าคนอื่นมีจกาทิฎฐิ ก็เลยต้อง
ว่าเช่นนั้น เราไม่ว่าที่ว่าคุณว่าเป็นมีจกาทิฎฐิ ถ้า
เรามีจกาทิฎฐิแล้วไปใช้พื้นที่สาธารณะก็จะยิ่งแย้
แล้วให้ไปเป็นสถาบันของชาติอีก ก็ยิ่งแย้ถ้าเป็น
มีจกาทิฎฐิจริง ! แล้วเขาเขียนย้ำอีกว่า

*ควรเอาอำนาจรัฐออกจากศาสนา อันจะนำสู่
สังคมที่ส่งเสริมเพิ่มพูนเสรีภาพ และสอดคล้อง
กับคุณค่าสากลในระบอบประชาธิปไตย”*

สมณะโพธิรักษ์ว่า... เขาว่าควรเอารัฐออกจาก
ศาสนา! ก็เหมือนกับที่ชอบพูดกันทุกวันนี้ว่า
“อย่าเอาธรรมะมายุ่งกับการเมือง!” การเมืองที่
ไม่มีธรรมะจึงเนาสนทอย่างที่เป็นอยู่เช่นทุกวันนี้
...ใครอยากเชื่ออะไรก็เชื่อไปเถอะ แต่อย่า
ยกความเชื่อของตัวเองไปเบียดเบียนคนอื่น แล้ว
อวดว่าเป็นพุทธแท้

ถูกต้องที่สุด!.. การเบียดเบียนเป็นความไม่ดี
การยกความเชื่อของตัวเองไปเบียดเบียนคน

อื่น นี่สิ.. อาตมาได้คิด แล้วเกิดความสำนึกว่า
ถ้ามีความเบียดเบียนอันเกิดขึ้นจากพฤติกรรมที่
คุณสุจิตต์ วงษ์เทศ กล่าวว่ายกความเชื่อของ
ตัวเองไปเบียดเบียนคนอื่น หากได้ทำจริง เป็นจริง
ก็เสียมารยาท เป็นพฤติกรรมที่ไม่ดี เลว ไม่ควรทำแน่ ๆ
มันทำให้อาตมาสะดุ้งใจว่า อาตมายกความเชื่อ
ของตัวเองไปเบียดเบียนหรือเปล่า และยกความ
เชื่อไปเบียดเบียนอย่างไร

อาตมามาทบทวนตรวจสอบพฤติกรรมของตน
เท่าที่ได้ทำผ่านมาแล้ว ในบรรดากรรมกิริยาของ
ตนที่ได้ทำมาแล้วเท่าที่จำได้ อาตมาทำกับ
“**ความเชื่อ**” ของตนออกไปสู่พื้นที่สาธารณะก็ตี
ออกไปสู่บุคคลต่อบุคคลโดยตรงก็ตี หรือสู่
หมู่กลุ่มแต่ละหมู่แต่ละกลุ่ม ก็ตี อาตมาได้ทำ
อะไรบ้าง อย่งไรบ้าง

ที่แสดงออกไปสู่คนอื่น สู่สาธารณะ สู่บุคคล
สู่หมู่กลุ่มคนแต่ละหมู่แต่ละกลุ่ม มันเป็นการกระทำ
แบบไหน? อย่งไร? ที่ออกไปเบียดเบียนคนอื่นได้
มันทำให้เกิดผลถึงขั้นเบียดเบียนคนอื่นได้อย่างไร?
จริงหรือ? มันเบียดเบียนแบบไหน?

อาตมายอมรับว่า ได้แสดงความเชื่อของ
ตนเองออกไปจริง ทั้งตั้งใจแสดงและแสดงอย่าง
มั่นใจในความเชื่อนั้นว่าจริง! จริงตั้งใจตนเอง
และจริงทั้งเชื่อมั่นว่าที่อาตมาเชื่ออยู่นั้นถูกต้อง
ต่อความจริง **ความจริงนั้นก็คือ เชื่อว่า “เป็นพุทธ
แท้!” และเป็นวิธีปฏิบัติที่จะให้เกิดพุทธแท้ด้วย**

ก็ตามภูมิรู้ ตามภูมิธรรมของอาตมาเอง
แน่นอนที่สุด จะผิดจะถูก อาตมาก็ต้องรับผิดชอบ
ส่วนที่ตนแสดงออกนี้

**การเบียดเบียนนั้น มีทั้งโลกียะและโลกุตระ
โลกียะได้แก่ที่เป็นภายนอก ก็คือ**

- ๑) ทำให้ผู้อื่นเสียทรัพย์
- ๒) ทำให้ผู้อื่นเสียชีวิต
- ๓) ทำให้ผู้อื่นเสียอวัยวะ
- ๔) ทำให้ผู้อื่นเสียยศฐานะ
- ๕) ทำให้ผู้อื่นเสียเกียรติยศ
- ๖) ทำให้ผู้อื่นเสียความโด่งดัง

- ๓) ทำให้ผู้อื่นเสียชื่อเสียง
- ๔) ทำให้ผู้อื่นเสียเวลา
- ๕) ทำให้เกิดบาดแผล เจ็บตัว
- ๑๐) ทำให้ผู้อื่นเสียประโยชน์ที่เขาเห็นว่าเขาควรมีอยู่โลกียะ

ที่เป็นภายใน ก็คือ

- ๑๑) ทำให้ผู้อื่นเสียอารมณ์เสียความรู้สึก (เวทนา)
- ๑๒) ทำให้ผู้อื่นเสียความเห็นที่เขายึด เขาเชื่อถือ (ทิฏฐิ)
- ๑๓) ทำให้ผู้อื่นเสียความยึดถือ (อุปาทาน)
- ๑๔) ทำให้ผู้อื่นเสียความอยากได้มาบำเรอตน (ตัณหา)
- ๑๕) ทำให้ผู้อื่นเสียความสนุกสนานเริงร่า (อัสมาทะ)
- ๑๖) ทำให้ผู้อื่นเสียความเลวออกไปจากตัว (อกุศลธรรม)
- ๑๗) ทำให้ผู้อื่นเสียกิเลส-เสียสละอกุศลจิต (วิราคะ, นิโรธ)
- ๑๘) ทำให้ผู้อื่นเสียความเป็นตัวตน (อัตตา)

ผู้ยังเป็นโลกียะอยู่ ก็จะถือว่าใครมาทำให้เราเสีย ไม่ว่าจะข้อใดข้อหนึ่ง ตั้งแต่ข้อ ๑ ถึงข้อ ๑๘ ถือว่าตนถูกเบียดเบียน ส่วนโลกุตระนั้นนับเอาภายในจิต-เจตสิกเป็นหลัก ก็คือ

เริ่มตั้งแต่ผู้นั้นมี “ปัญญา” รู้จักรู้แจ้งรู้จริง ความจริงที่ทวนกระแส (ปรมาตถธรรม) ว่า ตั้งแต่ข้อ ๑ ถึงข้อ ๑๐ นั้นล้วนไม่เที่ยง (อนิจจัง) ถ้ายึดมั่นถือมั่นก็มีแต่จะเป็นเหตุแห่งทุกข์

ส่วนภายในนั้นถ้าลดได้ จะเป็นสุขสงบวิเศษ และจะลัมบурณ์ด้วย “ความเที่ยง” (นิจจัง) เป็นที่สุดแท้ เช่น เรามีความยึดถืออารมณ์สุขนั้นเป็น “ตัวตน” ก็จะมีวนเวียนอยู่กับสุขกับทุกข์นั้นไม่จบไม่พ้นทุกข์อาริยสัง พวกฤษันั้นก็ไม่หลุดพ้น เพราะบำเรออัตตาตัวตนอย่างเต็มที่เลย ไม่ได้มีการหลุดพ้นได้จริง มีแต่กดข่มไว้เท่านั้น

แต่ถ้าเราลดอารมณ์สุขที่บำเรอกิเลส บำเรอตัวตนไปได้ เราก็ได้ความเจริญทางธรรม นี้แหละเราได้มรรคผล จนที่สุด...ดับสนิทอารมณ์สุขทุกข์

โลกียอย่างเที่ยงแท้ ไม่เกิดอีกเลย (อทุกขมสุข-เวทนา ที่เป็นเนกขัมมสิตอุเบกขาเวทนา)

หรือถ้าเราลดความเห็นที่เรายึด เราเชื่อถือไว้เต็มไปได้ คือ เราได้ความเจริญทางธรรม นี้แหละคือมรรคผล เป็นต้น

ถ้าเราลดหรือดับได้ตั้งแต่ข้อ ๑๑ ถึงข้อ ๑๘ นั่นคือ เรา “เสีย” ซึ่งทวนกระแสโลกียะ (ปฏิโลตัง) ได้ลดไป ได้สละออกไปอย่างมีปัญญาโลกุตระ ก็คือเรา... “ได้”!

นี่คือ our loss is our gain = เราเสีย คือ เราได้ หรือ ขาดทุนของเรา คือ กำไรของเราตามที่พระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชของไทย รัชกาลที่ ๙ พระโพธิสัตว์ของไทของค์ปัจจุบันนี้ตรัสไว้

ไม่ถือว่าเป็น “การเบียดเบียน” แต่อย่างใด แต่ถ้าผู้ใดยังไม่เห็นดังนี้ ไม่รู้สึกดังว่านี้ ผู้นั้นก็ยังคงเห็นว่า การเสียความรู้สึกภายใน ตั้งแต่ข้อ ๑๑ ถึงข้อ ๑๘ ยังเห็นเป็นการเบียดเบียนอยู่ ก็เป็นธรรมดาของโลกียะ อยู่ตามปกติของปุถุชน ไม่ใช่เรื่องแปลกประหลาดอะไร เป็นความจริงของปุถุชน ผู้ยังไม่เฝ้าจิตเข้าสู่ภูมิโลกุตระ ก็เป็นธรรมดา

เพราะฉะนั้นผู้ที่ยังรู้สึกหรือถือว่า การถูกรบกวนทำให้ความรู้สึกทางจิต ตั้งแต่ข้อ ๑๑ ถึงข้อ ๑๘ เสียไป หรือลดไป ไม่เป็นไปตามที่ตนต้องการยึดไว้ นั่น เป็นการถูกเบียดเบียน ก็คือ ผู้ยังอยู่ในโลกียภูมิ ยังไม่รู้สึกตามโลกุตระ ก็เป็นสามัญธรรมดา ไม่ใช่เรื่องที่น่าสงสัยแต่อย่างใด

ผู้มีความรู้สึกเป็นโลกียอยู่เช่นนี้ จึงแสดงออกเป็นภาษาส่ออาการบัญชาหรือสั่ง (command) ถึงขั้นว่า “อย่ายกความเชื่อของตนเองไปเบียดเบียนคนอื่น!” แทนที่จะใช้ภาษาว่า “ไม่พึงควรยกความเชื่อของตนเองไปเบียดเบียนคนอื่น”

ก็เป็นไปตามใจจริงที่มีภาวะจริงของ “อารมณ์บัญชา” ที่มีอยู่ในใจตนจริง

ข้อเขียนปริจเฉทปลายสุดของบทความที่ว่า “ใครอยากเชื่ออะไรก็เชื่อไปเถอะ แต่อย่ายก

ความเชื่อของตัวเองไปเบียดเบียนคนอื่น แล้ว
อวดว่าเป็นพุทธแท้”

อาตมาก็ชักจะลำบากใจที่จะต้องขอตั้ง...
ยกความเชื่อของตัวเองออกแสดงไปสู่สาธารณะ
หรือสู่สังคม สุ่มชน สุ่มบุคคลอยู่แน่ ให้อาตมา
หยุดไม่ได้หรอก มันบังคับอาตมาเกินไปมั๊ย?
อาตมาบริสุทธิ์ใจนะ ไม่มีจิตเจตนาจะไปบังคับใคร
จะไปเบียดเบียนใคร

แต่ถ้ามันจะไปกระทบใครเข้ามันก็ต้องกระทบ
แม้ผู้ถูกกระทบจะรู้สึกไม่พอใจ หรือรู้สึก
กระเทือนใจ ถึงขั้นออกอาการรู้สึกเจ็บ ก็ต้องมีแน่
เพราะมันทวนกระแสใจผู้นั้น มันคนละความยึดถือ
มันก็ต้องเป็นเช่นนั้น

ทว่าคนที่เขาสำนึก หรือได้คิด หรือทนได้
หรือไม่ยึดถือความเป็นเรา เป็นของเรามากนัก
เขาก็ไม่เกิดการแสดงออกโต้ตอบอะไรแน่

แต่ใครจะรู้สึกเจ็บ รู้สึกกระทบกระเทือนใจ
หรือรู้สึกว่าเป็นการเบียดเบียน ก็คงเป็น
ความยึดถือของผู้นั้นว่า ใครบังอาจมาแสดงอะไร
กระทบใจเราในจุดที่เรายึดไม่ยอมให้กระทบ
เราจะต้องรู้สึกเดือดร้อน หรือไม่พอใจ มาก
หรือน้อยก็ตามที่ผู้นั้นยังเป็นอยู่จริง มีอยู่จริง
ตามอัตตาที่เขาเป็นธรรมดา ไม่ใช่เรื่องเสแสร้ง
แต่อย่างใด ล้วนเป็นเรื่องของสัจจะทั้งสิ้น

ผู้ที่ยังมีความรู้สึกถูกเบียดเบียนอยู่ อาตมา
ก็ต้องขอภัยจริง ๆ ถือเสียว่า อาตมาประสงค์จะ
ช่วยคนมีแผล ก็ใส่ยาไป ยาอาจจะแสบบ้าง ก็
เป็นเจตนาดีของอาตมา ที่ปรารถนาให้มันรักษา
แผลให้หาย เท่านั้นจริง ๆ ไม่มีประสงค์อื่น ที่จริง
อาตมาวางยาไปกลาง ๆ ไม่ได้ระบุเจาะจงให้ใคร
ใครจะไม่รับก็ได้

ตกลงให้อาตมาแสดง “ความเชื่อ” ที่อาตมา
บริสุทธิ์ใจ ปรารถนาดีจริง ๆ นี้เถอะนะ อาตมา
ขอตั้งคำสั่งของคุณแล้วกัน

ส่วนประโยคท้ายสุดของบทความที่ว่า ...แล้ว
อวดว่าเป็นพุทธแท้ นั้น เรื่องนี้ก็ทำให้อาตมา
ได้คิดอีกจริงๆ ว่า พุทธแท้ที่อาตมานั้นใจว่า

อาตมาได้ความเป็นพุทธแท้จริง ๆ นะ และมั่นใจว่า
เป็นพุทธแท้ตามพระพุทธรเจ้า

อาตมาตรวจสอบจากรูปทั้งภายนอกและ
ทั้งภายในที่อาตมาสัมผัสสัมผัสพันธ์อยู่

ก็อ่าน “กาย” ที่เป็นจริงของอาตมา

“เวทนา” ก็อ่านในสัมผัสทั้งหลายอยู่เสมอ

“จิต” ก็อ่านในสัมผัสทั้งหลายอยู่เสมอ

“ธรรม” ก็อ่านในสัมผัสทั้งหลายอยู่เสมอ

แม้ที่สุดถึงขั้นตรวจสอบ รูป-เวทนา-สัญญา-
สังขาร-วิญญาณของตนเองว่ายังมีอุปาทานใน
ชั้นของเรายู่อีกหรือไม่ เทาไหว? อาตมาก็
ตรวจจริง ๆ นะ

ก็ชัดเจนของตนอยู่จริง และตรงตามที่
พระไตรปิฎกว่าไว้จริง อาตมาก็มั่นใจ และมี
ผู้ร่วมตรวจสอบ ร่วมรับรู้กันอยู่ก็มีจริง ไม่ใช่คน
บ้าที่หลงตน เพื่อเจ้ออยู่คนเดียว

และมีมากมีน้อยอย่างไร มีสูงมีต่ำขนาดไหน
อาตมาก็เปิดเผยอยู่ ไม่ได้ปิดบัง เปิดไปตามกาล
อันควรเปิด ก็เปิดเผยสูงขึ้น ๆ ตามลำดับอยู่ ไม่
ใช่เปิดเผยอย่างไม่มีขั้นต้น ชั้นกลาง ชั้นปลาย
แต่ได้เปิดเผยมาตามลำดับวาระกาละ

ผู้ต้องการตรวจสอบ สามารถตามค้นจาก
หนังสือของชาวอโศกไปตรวจสอบ ไปพิสูจน์ได้ มี
หลักฐาน ร่องรอย หรือเบาะแสอยู่มากมาย

อาตมาเปิดเผยอารีคุณของตนครั้งแรกต่อ
เจ้าคณะจังหวัดนครราชสีมา ท่านเสียไปแล้ว
รถยนต์ประสบอุบัติเหตุ ชี้อโคลนเต็มหน้า ท่าน
เจ้าคุณมาตรวจสอบอาตมา ตอนอาตมาจาริกไป
ถึงนครราชสีมา ท่านก็ถามอาตมาว่าประโยค
หนึ่งว่า อารีคุณอาตมามีไหม? อาตมาก็ต้องตอบ

อาตมาตอบว่า... ถ้าเผื่อว่าโลดๆ สกิทาฯ
ผมก็ผ่านแล้ว ตอบแค่นี้แหละ ท่านก็ขานรับว่า
เหอๆๆ ก็สั่งให้เลขาบันทึกว่าอาตมาอวด
อุตริมนุสธรรม พ.ศ.๒๕๑๓ ประมาณนั้น ตอน
จาริกไปเป็นครั้งแรก นอกนั้นก็บรรยายไปเรื่อย ๆ
ก็ว่าอารีคุณเป็นอย่างไร แม้แต่โพธิสัตว์หรือ
อรหันต์ก็เปิดเผย พูดจนพวกเราชัดเจนว่า ต้อง

อาดมาไม่ได้มีใจอยากบอก แต่จำเป็นต้องบอก เพราะว่าวิกฤตีสานามันแรงมาก
ยิ่งยุคนี้ มีสมมุติกรรม เย่มาก...

ได้อรรถกถาก่อน ได้คุณอันสมควรก่อน แล้วสอน
คนอื่นจึงไม่มัวหมอง คือโพธิสัตว์คือผู้บรรลุก่อน
แล้วสอนคนอื่น จึงไม่มัวหมอง ผู้พูดอย่างไรก็ทำ
อย่างนั้น ผู้ทำอย่างไรก็พูดเช่นนั้น เป็น ยถาวาทิ
ตถากาโร ยถากาโร ตถาวาทิ

อาดมาก็บรรยายมาเรื่อย จนกระทั่งจำ พ.ศ.
ไม่ได้ ตอนหลังก็เคยบอก ดร.ขวัญดี กับอาจารย์
แสง จันทร์งาม ก็มาถามว่าท่านบรรลุอรหัตต์
จริงหรือเปล่า? อาตมาว่า คนที่จะถามอาดมาว่า
บรรลุอรหัตต์จริงไหม? เขาต้องมีข้อมูล จึงมาถาม
อยู่ดี ๆ คงไม่ไปถาม ก็คงจะถามคนที่น่าจะถามนะ
คนไม่น่าถามจะไปถามทำไม เพราะอาจารย์แสง
เป็นอาจารย์ทางศาสนาด้วย เขามาเข้าชี้ออาดมา
ก็บอกไป

อาดมาไม่ได้มีใจอยากบอก แต่จำเป็นต้อง
บอก เพราะว่าวิกฤตีสานามันแรงมาก ยิ่งยุคนี้
มีสมมุติกรรม เย่มาก อาตมามั่นใจว่าไม่ผิดหรอก
ใครอยากจะค้านแย้งก็แย้งมา โดยเฉพาะผู้ที่
ได้รับการยืนยันว่าเป็นสมมุติแล้ว อาตมามองว่า
ศาสนาไม่มีที่พึ่งแล้ว สถาบันหลักนี้ไม่มีที่พึ่งแล้ว
เพื่อประโยชน์สำหรับคนที่แสวงหา แล้วไม่มีอคติ
แล้วคิดว่ากรรมที่พึ่ง เราจึงพูดไปเพื่ออันนี้ ว่า
อย่าเข้าใจว่าหมดที่พึ่งนะ สถาบันหลักไปหมดแล้ว
มันน่าสงสาร อาตมาจึงต้องพูดในกาละนี้ ไม่ได้
พูดเพราะอยากอวด หรือจะได้อำมิสอะไร อาตมา
มีสิทธิ์พูดความจริง ไม่มีอำนาจบังคับใครให้เชื่อได้

อาดมาเปิดเผยมาตามลำดับ ไม่ใช่อาดมา
อยากจะแสดงหรือบอกเล่น ๆ เท่ ๆ นะ แต่ทำ
เพราะปรารถนาดี อาตมาสงสารศาสนาพุทธที่ดู
ว่าแห้ว จึงเข้าใจคุณสุจิตต์ที่ว่าพุทธแท้ไม่มีอยู่จริง
หรอก มีแต่ในพระไตรปิฎก เขาไม่เข้าใจพระไตร-
ปิฎกถ้าเข้าใจเขาจะเชื่อว่านี่ของจริง เพราะของที่
พระพุทธเจ้าสอนมานั้นมันเสริมสอดร้อยกัน ไม่ได้
ขัดแย้งกันเลย แม้บางอันอาจดูไกล แต่ผู้รู้จะ

รู้ความต่อเนื่องได้

ที่ได้อธิบายไปวันนี้ถือเป็นการถกเถียงต่อสาธารณะ
ไม่ใช่เพื่อเอาชนะคะคานนะ แต่ถกเถียงที่ควรได้ยิน
ได้ฟังกัน ถ้าจะมีอะไรแนะนำหรือตอบโต้มาก็ได้....

บทสรุปก่อนจาก ขอฝากมุมมองหรือวิสัยทัศน์
ที่ไอน์สไตน์ และคานธีมีต่อพุทธแท้ ๆ ในอนาคต
ซึ่งแน่นอน พุทธแท้ที่ไอน์สไตน์และคานธี
หมายถึง ย่อมมิได้หมายถึงพุทธตามจารีต
ประเพณี ซึ่งไม่ต่างจากศาสนาเทวนิยม ที่
อ้อนวอนร้องขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายมาช่วย
ดลบันดาลให้ได้ตามใจปรารถนา และย่อม
ไม่ใช่พุทธที่เอาแต่หลับตาทำสมาธิเพื่อดับ
ความรู้รับรู้ให้หมดไป (เป็นความสงบที่ปราศจาก
ชีวิต) แต่คานธีหมายเอาดับความชั่วร้ายในตัว
เรา เพื่อให้เข้าถึงความสงบที่มีชีวิตชีวา ซึ่ง
ทั้ง ๒ ท่านนี้ต่างมองว่าพุทธแท้ ๆ ในอนาคตนั้น
จักต้องเป็นแสงสว่างให้แก่โลกอย่างสำคัญ
และเพื่อความสมบูรณ์ในมุมมองที่มีต่ออนาคต
ของพุทธแท้ ๆ จึงได้นำวิสัยทัศน์ของพ่อท่าน
สมณะโพธิรักษ์ มาประกอบในการพิจารณาด้วย

วิสัยทัศน์ของไอน์สไตน์ ที่มีต่อพุทธแท้.....

“ศาสนาในอนาคต จะต้องเป็นศาสนาแห่ง
สากลซึ่งล่องพ้นจากความเชื่อในเรื่องพระเจ้า-
เป็นเจ้าหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย โดยมีหลักการ
ที่จะต้องตั้งอยู่บนรากฐานของความศรัทธาที่
เกิดจากการสะสมประสบการณ์ในทุก ๆ ด้าน ทั้ง
ในด้านธรรมชาติและด้านจิตวิญญาณอย่างมีเหตุ
ผล พุทธศาสนาเป็นคำตอบสำหรับหลักการดังกล่าว
นี้” “ถ้าจะมีศาสนาใดศาสนาหนึ่งที่จะสามารถ
ตอบรับกับความต้องการทางวิทยาศาสตร์สมัย
ใหม่ได้ ศาสนานั้นคือศาสนาพุทธ”

วิสัยทัศน์ของมหาตมะ คานธี ที่มีต่อพุทธแท้.....

“รอยประทับของอิทธิพลจากพุทธศาสนา มีให้เห็นทั่วเอเชีย ซึ่งรวมทั้งอินเดีย จีน ญี่ปุ่น พม่า ศรีลังกา และรัฐมลายู หากเอเชียจะเป็นประโยชน์ไม่เฉพาะแก่เอเชียเองเท่านั้น แต่แก่โลกทั่วไปด้วย เอเชียจะต้องศึกษาคำสอนของพระพุทธเจ้าใหม่แล้วมอบคำสอนนั้นให้แก่โลกทั้งผอง” (คานธีเห็นว่านิรวาณหรือนิพพานนั้นน่าจะหมายถึงเอาการดับโดยสิ้นเชิงซึ่งความเลว ความชั่วร้ายทุกประการในตัวเรา มิได้หมายถึงความสงบที่ปราศจากชีวิต หากหมายถึงความสงบที่มีชีวิตชีวา หมายถึงปิติที่ไม่ตายของจิตวิญญาณที่รู้จักตัวเอง)....

จากหนังสือ “พระพุทธเจ้าในทัศนะสามรัตน์บุรุษของอินเดีย” แปลโดย กรุณา - เรื่องอุไร กุศลาลัย

วิสัยทัศน์ของพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ ที่มีต่อพุทธแท้.....

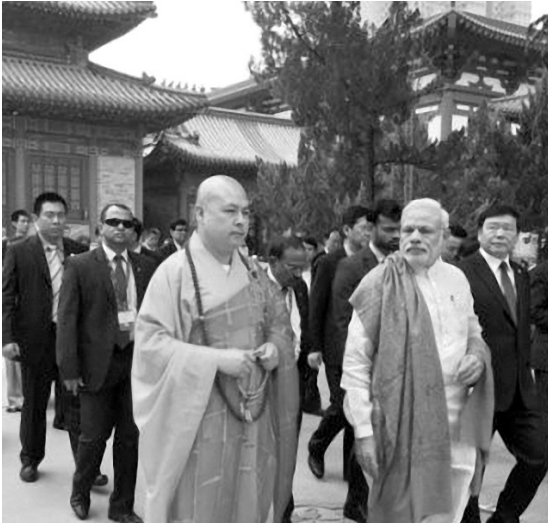
อาตมามั่นใจว่าเนื้อหาพุทธธรรม หรือพุทธศาสตร์ ออกฤทธิ์แล้วเป็นสัจธรรมของชมพูทวีป

(คุณสมบัติของมนุษย์ชมพูทวีป ต้องมีสุรภาโว-สติมันโต-อิธ พรหมจริยวาโส) คือมีคนที่ มีสุรภาโว มีอายตนะครบ มีปัญญาถึงขีด มีสติมันโต มีสติตื่นเต็ม รู้ทั้งนอกและในครบ ๖ ทวาร ไม่ทำตามสัญชาติญาณ แต่มีปัญญาเข้าไปวินิจฉัยเลือกเฟ้น

แล้วยังเป็นความรู้ระดับ “โลกุตระ” ด้วย ก็ยิ่งเยี่ยม

เราก็จะสามารถสร้างโลกลูกนี้ให้เป็นพรหมจรรย์ (อิธ พรหมจริยวาโส) เป็นโลกของพระพรหม มีเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาจริง จะเป็นโลกสะอาดบริสุทธิ์ เราสร้างในไทยได้แล้ว แม้จะเล็ก ๆ

ส่วนผู้ที่สามารถรู้และมั่นใจมากก็มารวมกัน จึงเกิดพุทธบริษัท ๔ เป็นอุบาสก อุบาสิกา นักบวชหญิง นักบวชชาย รวมกลุ่มสาวกสังฆโม ที่มีบุรุษ ๘ มีบุคคล ๔ เป็นฆราวาสเรียกอุบาสก อุบาสิกา และนักบวชหญิง นักบวชชาย มีสภาวะธรรมของโสดาบันเป็นต้นไปจนถึงอรหัตต์ สะสมผลของอรหัตตผลไปตามลำดับมีจริง พิสูจน์ด้วย สาราณียธรรม ๖ พุทธพจน์ ๗

มีเมตตากายกรรม-เมตตาวจีกรรม-เมตตา มโนกรรม แล้วมีสัจจารณโภคี (มีกองกลางที่กินใช้ ร่วมกัน) มีหลักศีลสามัญญตา มีอย่างน้อยศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๑๐ โอวาทปาติโมกข์ศีล เข้าใจว่าศีล คืออะไร ได้ผลของศีลด้วยถึงจิต เช่น จิตไม่ติด อบายมุขแล้ว สบายแล้ว จิตพริแล้ว สบาย เกิด กลุ่มหมู่ของอิธ พรหมจริยวาโส กล้ายืนยันลัจจะ ของอารยธรรม เป็นความเห็น “ทิวลิปสามัญญตา” ที่สอดคล้องกัน

จึงเกิดกลุ่มที่แน่นทั้งมวลและคุณภาพมากที่สุด ในโลก ก็ยืนยันว่าครบ “สุรภาโว - สติมันโต - อิธ พรหมจริยวาโส” มากที่สุดแล้ว ที่อื่นยังไม่ ก่อหอดเลย ซึ่งเมืองไทยเราเป็นเมืองพุทธ แล้ว จะเป็นชมพูทวีปต่อไป เพราะมี “มนุษย์อุตตร- กुरुทวีป” อยู่มากที่สุดกว่าที่อื่น (มนุษย์อุตตร- กुरुทวีปคือผู้มีคุณสมบัตวิเศษที่เหนือกว่าอื่น ๆ เช่น

ไม่มีทุกข์ ๑ ไม่มีความหวงแหน ๑ มีอายุแน่นอน ๑) อาตมาก็เลยพยายามจะใช้อิทธิบาทอยู่ต่อไปเพื่อ ให้ประเทศไทยได้โลกุตระธรรมยั่งยืน อาตมาเห็น แล้วว่า มีดีเอ็นเอพุทธ “โอคธา” (หยั่งลง) แล้ว แล้วเป็น “มนุษย์อมรโคยาน (ผู้มีการดำเนินไปสู่ ออมร หรืออมตะ)” ที่ย้ายจากอินเดียมาแล้ว

ไทยจะเป็นชมพูทวีป เป็นที่รวมศูนย์ของ คุณธรรมในโลก นำโลกไปสู่ความสงบสุข โดยเริ่มขึ้น ในยุคของพระมหาจักรีวงศ์ที่ชื่อว่าภูมิพลอดุลยเดช หยั่ง ลงแล้ว เกิดในลำดับ ๙ ขณะนี้ไปจนกว่าจะสิ้นกสิยุค

สรุปรวมแล้ว อาตมาเห็นตามที่พูดว่า เมือง ไทยก้าวหน้าแล้ว กำลังเดินไปได้ ขอให้ตั้งใจทำ เพื่อมนุษยชาติ เอาไทยนี้สู้กันให้ได้ก่อน ไม่ว่า เศรษฐกิจ-สังคม-การเมือง ยิ่งตอนนี้เขาจะรวม เป็นอาเซียน และไทยจะเป็นตัวอย่าง เป็นหลักให้ แก่อาเซียนเลย ทั้งเศรษฐกิจและสังคมด้วย

พยายามอย่าเห็นแก่ตัวกันเลย ขอให้ทำเพื่อ ชาติลัทธิชาติเถอะ ถ้าทำดี คุณก็จะได้มาเกิดใน เมืองไทยที่ดี อีกสองพันกว่าปีจะเจริญไปเรื่อย ๆ อีก ๕๐๐ ปีเมืองไทยจะเจริญสูงสุด ตามมาเกิดให้ ทັນนะ ถ้าใครจะอยู่นานก็ได้ ถ้าอยู่ได้อีก ๕๐๐ ปี ไทยจะแข็งแกร่งที่สุด นำพาโลกเจริญไป แล้ว เต็มที่ ๕๐๐ ปีพิศุต จากนั้นก็เสื่อมลง เข้าหา กสิยุคแท้ ๆ ไม่มีอะไรมาแก้กลับในภัทร์กัปนี้ ๒

ห ยั ง ฟั า ฑะ ลู ดิน

● ดั่งนั้น วิมุตตินิยม

"ขอโทษด้วยนะ....
ผมต้องยกอำนาจ"

พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา นบ.กบ./นอ.กอ.รล.
22 พ.ค.57

เพื่อชาติจริงยิ่งต้องกล้า ปฏิรูปซ้ำ-เสียท่าปฏิวัติ!

ปฏิวัติขัดใจใจระ โดนใจพระ

๒๒ พฤษภาคม ครบ ๑ ปี รัฐประหาร ข้าราชการเกษียณ ชินวัตร ประจําตนเองส้นดานไม่เปลี่ยน ยัง ไม่ยอมหยุดพลาหม ที่เกาหลี่เรียกแขก ป้ายสี องคมนตรี่ ผ่านคลิปแพร่ในยูทูป ตอนหนึ่งว่า

“คือประเทศไทยนี้ ตราบใดที่เขาปล่อยให้ ทำงาน ก็ยังมีอำนาจ แต่ถ้าไม่ปล่อยให้ทำงาน ก็ไม่มีอำนาจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งองคมนตรี่ ทั้งหลายก็เที๋ยนี้ก็....ทหารจะฟังองคมนตรี่ เพราะตอนที่เขาไม่ต้องการให้เราอยู่ เขาก็ให้ สู่เทพออกมาและให้ทหารเข้ามาช่วย และก็มีพวก

บางคนจากในวังมาช่วย...”

ขณะที่ พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายก- รัฐมนตรีและหัวหน้าคสช. ให้สัมภาษณ์พาดพิงว่า “จะพูดอะไร ก็ปล่อยท่านไปเถอะ ถ้าคนใน ประเทศยังติดตาม เผ่าฟิงอยู่ยังวิพากษ์วิจารณ์ กันต่อไป คิดว่าไม่มีจบ ก้าวข้ามความขัดแย้งตรง นี้ไม่ได้เลย มันก็จะไปทำให้อีกกลุ่มหนึ่ง อีกพวก ไม่ว่าจะเป็ใครก็แล้วแต่ ที่หวังให้บ้านเมือง ไม่สงบสุข คุกรุ่นขึ้นมาอีก”

“ผมถามคำเดียว ถ้าท่านกลับมาประเทศไทย

มาเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมท่านมาได้หรือไม่เล่า...”

เรื่องปฏิวัติรัฐประหาร นายกฯ ยืนยั้นไม่มีใครสั่งตนได้ ตัดสินใจคนเดียวแม้แต่ครอบครัวก็ไม่มีใครรู้ ทุกคนก็เดากันไปมา แต่ตนตัดสินใจวันนั้น เดียวนั้น

“ผมยอมรับว่าผมทำผิด แต่ถามว่า ถ้าหากผมปล่อยวันนั้นไป มันจะมีวันนี้ไหม บ้านเมืองอาจจะล่มสลายไปแล้วก็ได้นะ....”

และที่สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ระหว่างพิจารณาฯ พล.อ. ประยุทธ์เปิดปากอ่อนน้อมถ่อมตนว่า

“ที่ผ่านมามีเสียงตำ เสียงชม ผมไม่เคยปลื้ม เพราะยังทำงานไม่เสร็จ และไม่ได้ภูมิใจที่มายืนตรงนี้ เพราะผมมาไม่ถูกต้อง แต่ทำด้วยความจำเป็น แต่ที่ ๆ เข้าใจรัฐบาลผม ผมก็ภูมิใจแบบเจียบ ๆ ผมมาตรงนี้ ไม่สามารถแสดงความภูมิใจได้เพราะผมมาแบบไม่ถูกต้อง” นายกฯ กล่าว

อย่างไรก็ดี การปฏิวัติ ๒๒ พฤษภาคม เป็นที่ยอมรับของมหาชนทั้งประเทศตั้งแต่ต้น จนถึงทุกวันนี้เพราะ คสช.พาประเทศสงบสุขได้ในทันทีที่เห็นหน้าต่อได้ แม้จะผิดหลักกฎหมายปกติทั่วไป แต่ในสถานการณ์ติดกับดักประชาธิปไตย มันต้องผ่าทางตัน

การเมืองแบบไทย ๆ ก็มีประเพณีปฏิวัติกันตลอดมาเสมอคนไทยส่วนใหญ่ไม่ถือสา กับเผด็จการสร้างสรรค์เป็นธรรมเช่นว่านี้ มีแต่ยกย่องให้ต้องเด็ดขาดมากกว่ามาก เพียงพวกกระฉิบที่เห็นต่างต้องเป็นธรรมดาบ้าง

ประชาธิปไตยแบบไทย ๆ ถึงต้องมีข้อยกเว้นพิเศษ อันจะต้องเรียนรู้กันอีกเยอะที่คนจะน่าสนใจยิ่งของพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ ต่อประเด็นเช่นว่านี้ คือ

“ปฏิวัติอย่าง พล.อ.ประยุทธ์นี้ คือปฏิวัติอย่างเรียบง่าย ไม่ได้ชูคำรามเลยพูดแค่ว่า ผมขอยึดอำนาจ แค่นั้นเอง ไปดูประวัติศาสตร์เลย ไม่มีปฏิวัติใดงามที่สุดนึ่งที่สุดพฤติกรรมนี้คือพฤติกรรมของจอมจักรพรรดิ ไม่ใช่ใช้อำนาจบาตรใหญ่ แต่ใช้พระคุณในการปฏิวัติ ไม่ใช่สำเนียงดุดันด้วย

ในการพูดขอยึดอำนาจ(...ขอโทษด้วยนะ...ผมต้องยึดอำนาจ) แล้วทุกคนก็เจียบสงบดุษณี นี่คือความงดงามของการรัฐประหารที่ดีที่สุด ยังไม่เคยมีมาในโลก ประชาธิปไตยสมัยใหม่

ต้องเป็นเบสท์เรคคอร์ด นิ่มนวลเรียบร้อยสวยงามที่สุด เป็นเหตุปัจจัยที่ครบพร้อมสุขงามเต็มที เต็มสำนึกของประชาชนประเทศนั้นมันลงตัวหมดแล้ว มีคำตอบว่าใช่ อย่างนี้ถูกต้องที่สุดดีที่สุด สวยที่สุด งามที่สุดไม่มีอะไรกระดิกเลยนอกจากในหัวใจคนที่เสียประโยชน์ มีเพียงเล็ก ๆ น้อย ๆ บ้างเท่านั้น”

ดังนั้น เราจะต้องหันมาตื่นรู้ประชาธิปไตยเหนือชั้นกว่าโลกตะวันตกยึดถือกันเป็นวรรคเป็นเวร เกิดปัญหาตลอด อย่างมหาวิทยาลัยพริ้นซ์ตันยังไม่วายต้องสรุปออกมาเป็นงานวิจัย ความเป็นประชาธิปไตยแบบอเมริกันขณะนี้ว่า ได้กลายเป็นประชาธิปไตยของผู้นำทางเศรษฐกิจ และกลุ่มก้อนองค์กรธุรกิจ ที่เข้ามามีอิทธิพลเหนือนโยบายรัฐบาลอเมริกันในแต่ละยุคสมัย หรือได้กลายเป็นประชาธิปไตยทุนสามานย์ไปเรียบร้อยแล้ว

ท่านพุทธทาสยังย้ำว่า ประชาธิปไตย ไม่ใช่ถือเอาตัวประชาชนเป็นใหญ่ แต่ต้องถือเอาประโยชน์ประชาชนเป็นตัวตั้งยิ่งใหญ่สำคัญเหนือผลประโยชน์อื่นใด ประมาณนี้

แม้แต่ภษิตไทย คำพังเพย มีเงินมีทองพูดได้ มีไม้มีไร่ปลูกเรือนงาม คนมีดั่งค์ คักดีศรีฐานะสังคม ย่อมมีคักดีและสิทธิ์ หลากหลายนานา ไม่มีทางเสมอกันได้ตลอดเสียทุก ๆ กรณี

ประเด็นอยู่ตรง จะใช้อำนาจเพื่อแย่งแย่งแข่งขันเอาเปรียบเห็นแก่ตัว หรือจะเสียสละสร้างสรรค์เพื่อส่วนรวม อะไรกันแน่?

หรืออย่างเต็งเสี่ยวผิง พูดไว้ แมวสีไหนไม่สำคัญ ขอให้จับหนูได้ก็แล้วกัน

จุดหมายของประชาธิปไตย มันต้องเกิดประโยชน์สุขแก่มหาชนเป็นหลักใหญ่

เมื่อยังเลือกตั้งโลโครักด้วยข้อสิทธิ์ ขายเสียง

ให้อิทธิพลมาเพียเจ้าพ่อท้องถิ่น ใช้ทุนหนาหาเสียงและเทะมันก็ได้ประชาธิปไตยลวงโลก มาตลอดแปดสิบกว่าปีติดๆ งานนี้ คุณพ่อ อเมริกา รับรองเต็ม ๆ ได้แะ !

เกิดปรองดองต้องเห็นความจริง

คสช. เหมือนจะถือปัญหาแตกแยกขัดแย้งแบ่งพวกทางการเมือง เป็นเรื่องขาดขาดตาย ถ้าขัดแย้งอย่างอันธพาลเลือดแดงชุดดำ ฆ่าแกงเผาเมือง มันต้องหยุดยั้งเด็ดขาดทันที แต่ขัดแย้งพอเหมาะโดยสันติ อหิงสา เช่น กปปส. นำพามันเป็นลัทธิมนุษยชน ในการเมืองภาคประชาชน เป็นหน้าที่พลเมืองดีต้องเอาภาระ

การหมางเค่งคู่ขัดแย้ง โดยไม่แบ่งแยกใครถูกผิดซัด ๆ ยิ่งทำให้สังคมมีตบอดมโง่ ไม่กล้าส่งเสริมคนดีขึ้นไปมีอำนาจ ไม่กีดกันคนชั่วให้หุดหัวไปพัน ๆ แล้วบ้านเมืองจะสงบสุขดีขึ้นไหนได้ละ....

การทำความจริงทุกกรณี ให้แจ่มแจ้งมากขึ้นเท่าใด คนชั่วจะไม่ลายนวลเข็ดหน้าคนหลงผิด จะได้ตาสว่างซัดที่

ดังเช่น นายสมศักดิ์ เจียมธีรสกุล อดีตอาจารย์ธรรมศาสตร์ ซึ่งหนีคดีหมิ่นฯ แต่ยังมีปัญญา ไม่เข้าข้างแดงฆ่าประชาชน โดยโพลต์ในเฟซบุ๊กว่า

“คิดแบบ สามัญสำนึกง่าย ๆ เลย การใช้อาวุธในขณะที่มีรัฐบาลที่พวกคุณเชียร์อยู่ในอำนาจ มีแต่ทำให้รัฐบาลเสีย บางทีผมก็คิดแบบกิ่งชำสายหัว อะไรแบบนั้นเลยนะว่า ทำไมคนที่ใช้ ถึงคิดไม่เป็น (วะ)

พวกคุณเองเป็นรัฐบาล คุณใช้อาวุธ คนที่แยคือ รัฐบาลพวกคุณเองที่คุมสถานการณ์ไม่ได้มีคนเจ็บคนตายตลอดเวลา และเป็นข้ออ้างอย่างดีให้ทหารเข้ายึดอำนาจ”

นี่แหละ พิสิกติที่แดงถ่อยเถื่อน มีอยู่จริง กลับไปย่ำบ้ายว่าแดงปลอมไปโน่น นึกว่าคนไทยกินกล้วย เลยจะปิดฟ้าด้วยฝ่ามือ!

เพราะฉะนั้น ลำพังแยกคู่ชกเหลืองแดง ให้ออกห่างกันกระทบบาดหมางมันแค่กลบเกลื่อนชั่วคราว แท้จริงฝ่ายไหนเป็นต้นน้ำตัวปัญหา

แม่ เมื่อไหร่มาได้เห็นจริงกับข้อเท็จจริงชุดเดียวกัน เมื่อนั้น ทั้งเหลืองหรือแดงยอมเกิดสามัคคี มีทีริลล์มาในทิศทางพึงประสงค์

ปรองดอง จึงไม่ใช่ปรองดอง ไซ้จะหมักดองไว้ดีกว่าจะเกิดปรองดองมันต้องยกตีขมชี้ชี้ชี้ ให้หัวหดกันไปข้างหนึ่ง ยังงั้นไหมหนอ....

เหวนรกโลก ตามไรต์แม็พ

จะให้ไม่มองในแง่ร้ายสุดได้ไหน ในเมื่อรัฐบาลคสช.ด่วนจริงใจไม่ยอมอยู่ในอำนาจนาน ดูน่ารำกใส่ชื่อบริสุทธ์ดีเชียว ทว่าคงไม่ทันเฉลียวใจคิดลึกซึ้งถึงปัญหาภูเขาเลากาสาหัส

ดังที่ท่านบอกเองหนึ่งปี ทำได้แค่หนึ่งตัวอย่างไม่คิดว่าปัญหาจะเยอะขนาดนี้ ที่ผ่านมารัฐบาลแก้เพียงปัญหาเล็ก ๆ ปัญหากลางและใหญ่กำลังเข้ามา ให้หาทางแก้ไขต่อ

คงไม่มีใครติ ๆ กล่าวต่อว่าท่านได้ เท่าที่เห็นบริสุทธ์จริงใจจริงจังตั้งแต่ต้นจนวันนี้ นับเป็นบุญมหาศาลของประเทศ เพราะเทียบฝีมือพวกเก่าก่อนหน้า ล้วนเป็นตัวปัญหา จนตกผลึกว่าอัปரியไป จัญไรมา กว่าแปดสิบปีมีนักเลือกตั้งมืออาชีพทั้งนั้น สุมหัวกันทำการเมืองจนถึงทางตัน ไปไม่เป็น ต่างหัวหมอครีธณญชวน ครีธณญชิน จนครีธณญชัย ต้องอายมุดดิน

เอาแค่ผลพวงประชานิยมสารพัด สุดสาหัสสากรรจ์จำนำข้าวเจ็งกว่าหกแสนล้าน นายกรัฐมนตรีนางแรกยิ่งลักษณ์ พาจมปลักหนี่ก็ลืบบปี จะชำระหมด เศรษฐกิจพังยับไม่เคยเห็น เทวดาหน้าไหนจะเก่งพินง่าย ๆ ใคร ๆ ต้องเห็นใจ คสช. เข้ามารับเคราะห์กรรมพวกหนักแผ่นดินทิ้งไว้ให้

แล้วในขณะที่ปัญหาภัยไข้ใหญ่ย่อยไม่เบาทั้งหลาย ยังค้างการอลสะจากที่หมักหมมละลายมาหลายรัฐบาลเลือกตั้ง ขนาด คสช. มีอำนาจพิเศษครบเครื่องอยู่ในมือ หากยังไม่มีความจืดปุรากฐานทิศทางไว้เสียแต่วันนี้ เช่น ปฏิรูปตำรวจ โจรภัยใหญ่ของแผ่นดิน คสช. จะโยนกลองรัฐบาลหน้า มีอะไรประกันว่า เขาจะมีปัญหาหาญกล้า

ทำงานสำเร็จผลเป็นกอบเป็นกำอย่างสำคัญ

**เพราะกระบวนการยุติธรรม จำเป็นต้องเป็น
เสาหลักก่อนผลักดันขับเคลื่อนหน้าประเทศ
แม้ไม่ยอมตีเหล็กเมื่อยังร้อนแดง ความพึง-
พร้อมกว่านี้จะมีที่ไหนง่าย ๆ ละ**

อนึ่ง คสช. คงสุ่มเสี่ยงเกินไปเป็นแน่ ถ้าจะ
ส่งมอบภาระประเทศที่ยังยุ่งเหยิงให้รัฐบาลหน้า
สานต่อ รวากับว่า คสช. จะตัดช่องน้อยแต่พอตัว
กระนั้นหรือ?

เพียงเริ่มปฏิรูปเล็ก ๆ เสร็จแค่สิบเปอร์เซ็นต์
กระมัง มันจะพอล่อยให้ประเทศเดินหน้าแมนมัน
ถึงไหนเชียว จะเที่ยวโยนบาปกรรมให้ประชาชน
รับสานต่อเอาเอง ไป ๆ พลาดทำเสียที่ยังใจ
คสช. หนีไม่พ้นเป็นจำเลยโทษฐานวางมือเร็ว
ก่อนกาลอันควรหรือเปล่าเนาะ !

ดูไม่รู้อะไรจะมีเหตุผลสักเท่าใด ในการริบลาโรง
ของ คสช. จะร้อนรนไปไหนไม่ทราบ สัญญาไม่ใช่
ลัจจะ สัญญาถูกผู้ชาย สัญญาवादฝันไว้แต่ต้น
ใช้จะปรับเปลี่ยนไม่ได้เลย ในเมื่อเกิดตัวแปร
ข้อมูลใหม่ขึ้นมา ยิ่งเมื่อทำทุกสิ่งด้วยบริสุทธิ์ใจ
เพื่อแผ่นดิน การคงเป้าหมาย สำคัญกว่ายุทธวิธี
เป็นแน่แท้

เช่นประเด็นร่างรัฐธรรมนูญ จะเป็นกลไก
ช่วยเปิดทางให้คนกล้าเสียสละ เข้าสู่อำนาจ
รับใช้ได้ง่ายเพียงใด นักเลือกตั้งอาชีพจะชิงพื้นที่
ไปก่อนไหม มีแว่นวรรคพวคนำเปื้อนพรรคนี้ยังใจ
บ้างรีเปล่า การเมืองจะพลิกโฉมเมื่อได้เลือด
ใหม่ใสสะอาดเข้ามาเปลี่ยนแปลงหรือมิใช่

ดังที่ พล.อ. ประยุทธ์รู้ทันนักการเมืองว่า

“วัน ๆ จะเอาแต่รัฐธรรมนูญๆ ทุกอย่างมัน
อยู่ที่คน วันหน้าใครจะเข้ามาบริหารผมไม่รู้.....”

แล้วท่านจะพาเดินหน้าประเทศ โดยไม่ทัน
ปฏิรูปคนนักการเมืองให้มีคุณภาพก่อนบ้างแล้ว
จะออกรัฐธรรมนูญตามไรต์แม่พ มันเท่ากับบังคับ
ให้รับจัดเลือกตั้งส่งเดช ซ้อเสี่ยงโง่กันอีก

คสช. จะไม่รู้ไม่ชี้ ทั้งช่วยอะไรไม่ได้ กระนั้นหรือ?

ไหน ๆ ก็ไหน ๆ คนชื่อพล.อ.ประยุทธ์ จันทร-

โอชา สามารถปฏิบัติได้เยี่ยมยุทธ์บริสุทธิ์สุด
แสนงดงามกว่าหนใดในประวัติศาสตร์ แน่นอน
เป็นโอกาสทองของการเปลี่ยนแปลงประเทศ
อย่างขนานใหญ่ อย่าให้เสียของเป็นลิงหลอกเจ้า
ดังที่ท่า ๆ ซ้ำซาก ซ้ำชะชะ อีหروبเดิม

ดังนั้น คสช. เป็นผู้มีบุญหนักศักดิ์ใหญ่
ไม่เคยมีเสมอเหมือนเท่า จำต้องนำนาวาประเทศ
ให้ถึงฝั่งฟ้าดั่งฝัน ยังไงเสียท่านยอมเชื่อมั่นเป็น
ผู้ชนะอริราชศัตรูแม่ทัพมิใช่น้อยอยู่แล้ว เพราะธรรมะ
ย่อมชนะอธรรม!

ทั้งนี้และทั้งนั้น ในเมื่อประชาชนส่วนใหญ่ ๆ
ต่างพอใจ ผลงานปฏิวัติของ คสช. ตั้งแต่ต้นจน
ถึงทุกวันนี้ ขณะเดียวกัน งานปฏิรูป สืบสานงาน
ปฏิวัติให้บังเกิดผลต่อเนื่องจนตั้งมั่นยั่งยืน จน
กระทั่งประชาชนต่างมั่นใจในวันที่ไม่มี คสช. อุ่มชู
ดูแล ก็สามารถพึ่งตนสมัครสมานอยู่เย็นเป็นสุข
เพียงพอด้วยพอเพียงต่อไปในแผ่นดินนี้

นั่นคือ งานปฏิวัติโดยสันติวิธี พาเกิดสันติสุข
โดยพลันตามลำดับเป็นที่ประทับใจ ประชาชนทั่ว
แผ่นดิน พร้อมสืบสานงานปฏิรูปเพื่อประโยชน์
สุขมหาชนทั้งแดนดิน งานคืนความสุขแก่
ประชาชน ตั้งแต่ต้นจนปลายดั่งว่านี้ย่อมนับเป็น
ประชาธิปไตยอันพึงประสงค์ของประเทศนี้ โดย
แท้จริงยิ่งแล้ว

นี่คือประชาธิปไตยที่กินได้ หลังไล่ตะเพิด
รัฐบาลนั่งหนูคอ-นก-ริตแสนห่วย ด้วยคำคม
อารมณ์แสนผู้ดี มีจิตเมตตาเกินทศกัณฐ์
บ้านเมืองได้ต่อไป...

เดชะบุญ ธรรมะจัดสรรบันดาลสายลมศักดิ์
สิทธิ์หนึ่งเดียวหนเดียวเสี่ยงประกาศชาติทหาร
ไม่มีที่ไหนดอกจะนุ่มนวลชวนดับฝันกว่า...ขอโทษ
นะ ผมต้องยึดอำนาจ!?

ประเทศไทยนี้ไม่เอาประชาธิปไตยโกงได้
โกงดินจะ ขอบอกเลย ถึงพ่อจะมาจากเลือกตั้ง
ลวงโลกยังงี้ก็ช่างเถอะ พ่อทุนหัวแม่เท้า
เจ้าประคุณนักเลือกตั้งเงินถึงทั้งหลายแหล่...
หมดเวลาแล้วครับท่าน! 🇓🇹

ยุทธศาสตร์-ยุทธวิธีค้าขาย ของเซเว่น บิ๊กซี แมคโคร โลตัสฯ กับข้อพิจารณาเรื่อง ผิดกฎหมาย-ผิดศีลธรรมหรือไม่?

เรื่องค้าเรื่องขาย มีคนตะโกนบอกร้านทุนใหญ่
จะฆ่าร้านทุนเล็ก สุดท้ายตายเรียบวูธ!

เมื่อก่อนคิดไม่ออก-มองไม่เห็น วันนี้คน
ฉลาดเริ่มคิดออก-มองเห็น ไฉ่หย่า อ้าวซีเลี้ยง!

**มันกินรวบ กินหมด กินหัวกินหางกินกลาง
ตลอดตัว!**

ทฤษฎีประชาธิปไตย เสรีภาพคือยอด
ปรารถนา ใครใคร่ค้าก็ค้า ใครใคร่ขายก็ขาย หาก
ยืนหยัดเถรตรงทฤษฎีนี้จะเหลือคนยืนตรงเคารพ
ธงชาติไม่กี่คน!

แค่คิดก็หนาววูว!

เมื่อธุรกิจเน้นกำไรให้มากที่สุด ปรากฏการณ์
ชนหัวลูกจึงอุบัติขึ้นอย่างชอนเร้นและเปิดเผย

ไม่โดนกับตัวก็ไม่รู้สึก!

เมื่อธุรกิจเน้น “กำไรมากเขาไว้” ระบบผูกขาด
ระบบปลาใหญ่กินปลาเล็กจึงท่อง-จึงคลอต-จึง
เติบโต

สร้างสิ่งมหัศจรรย์ในสังคม กำไรอยู่คนเดียว!
ผู้เข้มแข็งจึงยืนหยัด ผู้อ่อนแอจึงล้มตาย...
ตาย...ตาย...

เพราะเหตุนี้ ปล่อยทุกอย่างเป็นไปตามกลไก
ธรรมชาติจึงไม่ถูกต้อง

รัฐต้องจัดการ ต้องดูแล ต้องช่วยเหลือ
แต่ถ้า “รัฐ” เป็นพวกพ้องนายทุนใหญ่หรือ
ชี้ตลาดดาว

หวังตัวเองมากกว่าชีวิตคนไทย

ธุรกิจรายย่อยเตรียมสวดบั้งสุกุลได้เลย
เตรียมเครื่องไทยทานให้พร้อม!

ยุทธวิธีค้าขายเพื่อครองโลกไม่ยุ่งยาก
ไม่ต้องจ้างใครคิด ธรรมชาติมนุษย์คิดเองได้

ระยะที่ ๑ ก) สร้างพันธมิตร ใครสนใจมาร่วม
ค้าขายมีพื้นที่ มีทำเลดี ๆ มาช่วยกัน เป็นแฟรน-
ไชส์กันดีไหม บริษัทแม่จะดูแลทุกอย่างให้ โครต
สบายเห็นๆ !

ข) สร้างความหลากหลาย เพิ่มของขาย
คนจะได้ซื้อที่เดียวก็ครบ

สินค้าตัวไหนขายดีไปเชิญเขามาวางหน้าร้าน
เขาไม่มา ไปซื้อมาวางขายก็เอาละ

ระยะที่ ๒ เมื่อเติบโตตั้งหลักได้ ก็เริ่มเนรคุณ
ก) ตั้งร้านของตัวเองไปประกบกับร้านแฟรนไชส์
ขายให้ถูกกว่า แค่นี้ก็เดี๋ยวก็จอด ช่วงนี้ใครมา
ขอตั้งแฟรนไชส์ถ้าทำเลดี ๆ ก็ยึดไปทำเอง
ชะเลยมีปัญหาห่วย?

ข) สินค้าคนอื่นขายดี เราก็ผลิตเลียนแบบให้
เหมือนเป๊ะ ขายให้ถูกกว่า

ของเราวางหน้า ๆ ของเขาวางไว้ข้างหลัง
ยกเดียวหากเอาไม่อยู่ ยกสองก็สลับคาเท้า!

ระยะที่ ๓ เพิ่มรายได้ทุกวิถีทาง เงินเดือน
พนักงานก็เท่าเดิม แต่บริษัทแม่รู้จักหาอาชีพ
พิเศษมาเสริม

รับชำระค่าน้ำค่าไฟ

รับขายประกัน

รับซักรีด

ขายกาแฟสด

ขายตัวคูหนัง ฯลฯ

คิดอะไรได้ เทเข้าไป!

กำไรที่เพิ่มคือสุทธิที่ได้

เป็นการเพิ่มมูลค่าที่สุดยอด หากเรามอง
เรื่องค้าเรื่องขายอย่างเดียว!

ระยะที่ ๔ เป็นอนาคต เมื่อร้านค้าเล็ก ๆ
ตายหมด เราก็จะใหญ่ผู้เดียว กำหนดราคาขาย
ตามใจฉัน

ยี่ปี่วก็หัวหด เผลอ ๆ อาจถูกตัดหัวไปเสีย
อยู่กับบริษัทแม่!

ระบบอุตสาหกรรม สร้างโลกสว่างไสวหมุนเร็ว
แต่สิ่งแวดล้อมพังพินาศ อีกไม่นานภัยธรรมชาติ

จะรุกราน ถล่มยับย่ำยีพวกเรา

สงครามระหว่างประเทศ เพราะแย่งชิงทรัพยากร
ปะทุประดุจไฟลามไปทั่วตัว...ใกล้ตายแล้วชนะ!

ระบบธุรกิจ น้องใหม่ไฟแรง แต่ห่วยโหด
กว่าเพื่อน

รวยกระจุก จนกระจาย กัดเซาะชีวิตผู้คน
ในสังคมให้ตายทีละน้อย ๆ

ทุนใหญ่ฮุบทุนเล็ก

ทุนใหญ่ขยายกิจการ เพิ่มความหลากหลาย
ของธุรกิจ

สู้บเลียดคนไทยไม่พอมือ ก็ขยับไปสู้ประเทศอื่น ๆ

ประเทศอื่น ๆ ก็เช่นเดียวกัน เรามุกเขา เขา
ก็ขอมามุกเรา

คนจนทั่วโลกมีแต่ตายกับตาย ภายใต้อ
เสรีภาพแห่งการค้าขาย เสรีภาพแห่งการค้า
ขายที่ไร้พรหมแดน

คนรวยเขาคุยกัน เขาไม่ได้แบ่งเค้ก เขาบอก
“ใครดี-ใครได้”

รัฐบาลที่ขาดวิสัยทัศน์ ย่อมตกเป็นเครื่อง
มือของนายทุนอย่างไม่ต้องสงสัย

“ภาครัฐ” ต้องออกกฎหมายคุ้มครองดูแล
ให้แบ่งกันกิน อย่ากินรวบ!

“ภาคประชาชน” มิใช่เพียงแค่ซื้อสินค้า
ชุมชน แต่ต้องหัดซื้อสินค้าข้างบ้านที่เจ้าของ
เป็นชาวบ้านธรรมดา

เสียภาษีปีละไม่กี่ตั้งค์ให้รัฐบาล

ชุมชนทั้งเมือง ทั้งชนบท ก็จะมีเข้มแข็ง
เพราะพึ่งตนได้

ท่านจะเก่งเลอเลิศขนาดไหน รู้เศรษฐกิจ-
สังคม-การเมือง-การปกครองลำฟ้า

แต่ถ้าไม่รู้จักรทฤษฎี “ระฆังครอบ” ท่านก็
จะเป็น “หมองูตายเพราะงู”!

เพราะระฆังครอบนั้น มีจิ้งหะขึ้นและจิ้งหะลง
ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกาลเทศะ ตัวแปรอีกหลาย ๆ ตัว
คนฉลาดก็อาจตายเพราะความฉลาด และนำ
เศร้ากว่านั้น

พาประชาชนไปตายเพราะความเชื่อของ
ผู้เชี่ยวชาญ! **๒**

คนจะมีธรรมะ ได้อย่างไร

• สมณะโพธิรักษ์ •

• ต่อจากฉบับที่ ๒๔๘

เรากำลังพูดถึงประเด็นที่สำคัญมีนัยยะลึก มันละเอียดซับซ้อนอย่างยิ่ง นั่นคือประเด็นที่ว่า “ฌาน ๔” ที่ “ได้โดยความยาก” (กัจฉะ) “ได้โดยความลำบาก” (กสิระ) กับ “ฌาน ๔” อีกชนิดหนึ่งที่เป็น “ฌาน ๔” ของพระพุทธเจ้าที่ทรงยืนยันว่า “ได้โดยไม่ยาก” (อภิจฉลาภี) “ได้โดยไม่ลำบาก” (อกสิรลาภี)”

และได้อธิบายสาธยายไปถึงความเป็น “โลก” ซึ่งหมายถึง สภาวะหนึ่งๆ ที่มีมวลธาตุรวมกันขึ้นมา และองค์รวมนั้นพากันเคลื่อนไปเป็นอาการอยู่ในเอกภาพ เกิดวงโคจรเองบ้าง อาศัยไปกับหมู่อื่นที่โคจรอยู่บ้าง

และแต่ละความเป็น “โลก” มีมหาภูต ๔ ประกอบกันยึดกันอยู่เป็นองค์รวม ซึ่งจับตัวกันขึ้นเป็นรูปร่าง ด้วยพลังงานที่ไม่เป็น “ชีวะ” (อชีวิตินทรีย์) เรียกว่า “สรีระ” ก็เป็นรูปร่างของขันธ์ (รูปขันธ์)-ของธาตุ (รูปธาตุ) ที่ยังไม่เรียกว่า “กาย”

เพราะเป็นมวลที่เป็นแค่วัตถุ ถ้าเป็นมวลประกอบขึ้นเป็นองคาพยพของมนุษย์ พระพุทธเจ้าตรัสว่ามีถึง ๓๒ อาการ [หวัดตึงสาการ] รวมกันอยู่ ตั้งแต่ภายนอก “ผม-ขน-เล็บ-ฟัน-ผิวหนัง” ที่ยังไม่นับว่าเป็น “กาย”

“ผม-ขน-เล็บ-ฟัน-ผิวหนัง” คือส่วนที่ไม่นับว่าเป็น “กาย” เพราะส่วนนั้น “ฟัน” ออก

มาจากวง “โคจร” ของ “รูปและนาม” แม้แต่ “ประสาท” ของ “ผม-ขน-เล็บ-ฟัน-ผิวหนัง” ส่วนนั้นก็ไม่มี “จิต-มโน-วิญญาณ” เข้าไปทำหน้าที่ด้วยแล้ว

แต่เพราะ “ผม-ขน-เล็บ-ฟัน-ผิวหนัง” นี้ เชื่อมติดอยู่เป็นร่าง (คือสรีระ ที่ไม่ใช่กาย) ในองคาพยพของความเป็นมนุษย์ ยังติดอยู่กับส่วนที่ยังมี “ปสาทรูป” และยังมี “โคจรรูป”

ถ้า ๒ รูปนี้ ไม่ “สัมผัส” กันจนเกิด “อายตนะ” ให้ “วิญญาณ” เกิดขึ้น รวมครบ “สัมผัส ๓” เป็น “องค์รวม” ก็ไม่ชื่อว่า “กาย”

พลังงานทางฟิสิกส์ที่ทำหน้าที่อยู่ในอาการ ๓๒ นี้เป็นพลังงาน “อุตุนิยาม” มีอยู่ประจำตั้งแต่ยังไม่เป็น “ชีวะ” และกระทั่งเป็น “ชีวะ” แต่หากยังไม่ถึงขีดแห่งความเป็น “จิตนิยาม” ก็นับว่าเป็น “ชีวะ” ขึ้น “พีชนิยาม”

พระพุทธเจ้าทรงนิยามหรือจำกัดความเป็น “ชีวะ” ไว้ ๒ ประเภท

ประเภทหนึ่งขึ้นหนึ่งคือ “พีชนิยาม”

อีกประเภทหนึ่งคือ “จิตนิยาม”

พลังงานที่ประกอบกันอยู่ยังไม่ครบถ้วนพอจะเรียกว่า “เวไนยสัตว์หรือมนุษย์หรือเทวดา” เพราะยังไม่มี “ภาวะถึงขั้นสูร” (สุรภาโวหรือสุรกาย) ประชุมกันเต็มพร้อมถึงขั้น “ดาวตึงสาการ” (อาการ ๓๓) ซึ่งท่านนับเอาตั้งแต่ “ผม-ขน-เล็บ-ฟัน-ผิวหนัง... ไปจนถึง เนื้อ-เอ็น-กระดูก... กระทั่งถึง น้ำมูก-ไขข้อ-มูล-มันสมอง” พร้อมทั้ง “สัญญาและใจ” ที่เป็น

คนจะมีกรรมได้อย่างไร?

องค์ประกอบของความเป็น“ชีวิต” พลังงานนั้น ก็ยังไม่ใช่พลังงานระดับ“จิตนิยาม”

พลังงานแห่ง“ชีวิต”นั้นก็คือ พลังงานระดับ“พีชนิยาม”เท่านั้น

พลังงาน“พีชนิยาม”นั้นมีหน้าที่“กำหนดรู้”(สัญญา)ว่าอะไรเป็นอะไรตามรหัส“ความจำ”(สัญญา)ของอาการแต่ละอาการ “ชีวิต”ของ“พีชนิยาม”ก็คือ ทำหน้าที่ให้มี“ชีวิต”ตามรหัสแห่งภาวะแต่ละอาการนั้นๆ จัดการสร้างปรุงแต่ง(สังขาร)ให้“เกิด” ให้“เป็น”ภาวะตามที่ตนมีรหัสเท่านั้น

ได้ก็เอา ไม่ได้ก็ไม่หงุดหงิดรำคาญ หรืออึดอัดกังวลใดๆเลย

พลังงาน“พีชนิยาม”นี้ยังไม่มี“อารมณ์ชอบหรืออารมณ์ชัง” ยังไม่ถึงขั้น“ยึดเป็นตนหรือทำร้ายสิ่งที่ไม่ใช่ตน”

ขณะนี้เรากำลังถอดรหัสพันธุกรรมของจิตวิญญาณ หรือกำลังถอดรหัส DNA ของจิตวิญญาณให้ละเอียดยิ่งขึ้นเข้าไปถึง“จีโนม”(genome) ให้เห็นความเป็นพลังงานที่ลึกยิ่งซับซ้อนยิ่งของจิตวิญญาณว่า มันมีอีกมากกว่ามาก ใน DNA ของจิตวิญญาณทั้งหลาย ตามความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า

“พีชนิยาม”มีพลังงานลักษณะแม่เหล็กคือ มีพลังดูดดึง หรือพลังงานลักษณะไฟฟ้าคือ ย่อยสลายและสร้างสภาวะแห่งเผ่าพันธุ์ที่สืบต่อมาตามรหัสที่ตนมีเท่านั้น

ไม่ไประรานสิ่งอื่นส่วนอื่นนอกตน

นอกจากย่อยสลายเอาสิ่งที่ได้มาแล้วใช้สร้างตนเองก่อตัวเองให้เกิดให้เป็นอยู่เท่านั้น

“พีชนิยาม”มี DNA ที่ชื่อว่า “สังขาร”แต่ยังไม่เข้าขั้น“จิต” ยังไม่เข้าขั้น“วิญญาณ” จึงเป็น“สังขารที่ไม่มีวิญญาณครอง”

มนุษย์มี“อาการ ๓๒”(ทวัตติงสการ)เป็นองค์ประกอบ บาง“อาการ”เคยเป็น“ชีวิต”ขั้น“พีชนิยาม”มาแล้ว แต่ใน DNA ยังไม่มี“ยีน”ที่เข้าขั้น“เวทนาธาตุ” จึงยังไม่ชื่อว่า“จิตนิยาม”

เพราะยังไม่มีพลังงานที่มี“อาการ”ของ“เวทนา” ยังไม่มีอารมณ์สุขหรืออารมณ์ทุกข์เป็นต้น ก็ยังไม่เข้าขั้นเป็นวิญญาณหรือจิต

“พีชนิยาม”จึงยังไม่มีรักมีชัง ยังไม่พยายาม หรือยังไม่ผูกพันเกินรหัสที่ตนมี จึงยังไม่เข้าขั้น“จิตนิยาม”

“อาการ ๓๒”ในคนส่วนใดที่พลังงานขั้น“วิญญาณ”เข้าไปทำงานร่วมด้วยไม่ได้ ก็ไม่ชื่อว่า“กาย” ส่วนนั้นมี DNA แค่นั้น“พีช”

“สังขาร”ที่ยังไม่มี“เวทนา”จึงเป็นแค่สิ่งที่ปรุงแต่งกันอยู่เป็น“ชีวิต”ระดับหนึ่งแต่ยัง“ไม่มีวิญญาณครอง”(อนุภาทินนทสังขาร)

พลังงานชีวิตระดับนี้ จึงยังไม่มี“วิบากกรรม” ยังไม่นับว่า“ทำกรรม”แล้วมีผลเป็นวิบากของตน พลังงานชีวิตระดับนี้ทำกรรมแค่ตามรหัสที่ตนมีเท่านั้น ไม่นอกเหนือไปกว่ารหัสที่มี ไม่ต้องเป็น“ทายาทของกรรม” จึงยังไม่มี“ผลของกรรม”(วิบาก)ที่จะสืบต่อผูกพันไปถึงชีวิตของมันในชาติต่อไป

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

เพราะพลังงานระดับ“พีชนิยาม”นี้จะไม่เอา“ธาตุ”อื่น(ปร)ที่นอกธาตุ มาเป็นอาหารใส่ตน เนื่องจากพลังงาน“พีชนิยาม”ยังไม่มีคุณสมบัติหรือยังไม่มีสมรรถภาพที่พิเศษกว่า เก่งกล้ากว่าพลังงานที่สูงกว่าตน

“พลังงานพีชนิยาม”จึงไม่สามารถจะบังอาจเบียดเบียนรุกราน“พลังงานชั้นจิตนิยาม”ได้ หรือจะมองไปในแง่ว่า“พีชนิยาม”สุภาพดี ไม่ไปละลาบละล้วง“จิตนิยาม” ก็ได้

ซึ่งแตกต่างจาก“ชีวะ”ที่เป็น“จิตนิยาม”สำคัญมากในประเด็นนี้ คือ พลังงานที่เป็น“ชีวะ”ชั้น“จิตนิยาม”นั้น ถ้ามันมีความผยองหรือมันถือดีคะนองถึงขีด มันเบียดเบียนหรือรุกรานชีวะอื่น แม้จะเป็น“ชีวะ”ที่มีฐานะสูงส่งกว่าตัวมัน มันก็ไม่ไว้หน้า ถ้ามันเป็น“จิตนิยาม”ที่ชั่วที่เลว เว้นแต่“จิตนิยาม”ที่ดี จึงจะไม่ทำ-ไม่เบียดเบียนรุกรานผู้อื่น

“จิตนิยาม”ที่ประเสริฐสูงสุด(อรหันต์)นั้น ไม่เบียดเบียนรุกรานผู้ใดเลย

และ“พลังงานพีชนิยาม”มันก็ไม่ทำเด็ดขาด มันยังไม่มี“รหัส”นี้ในตัวมัน เพราะมันยังไม่มี“ตัวตน”หรือมันยังไม่ถือตัวถือตนว่าตนใหญ่ตนผยองพองขนจนรุนแรงถึงขีด

“สังขาร”ที่เป็นชีวะชั้น“พีชนิยาม”นี้จึงไม่มี“พลังงาน”ที่ทำอะไรแปลกแยกออกไปเป็น“อื่นอีก”(อปร) จึงยังไม่มี“อปรโคยาน” ยังไม่เป็นพลังงานที่ทำเกินหน้าที่ หรือเกินรหัสจากกรอบแห่งพลังงานตามรหัสที่จำกัด

ความเป็น“ชีวะ”ชั้นนี้มีกรอบขอบเขตอยู่แค่นี้ จึงเป็นพลังงานที่ใช้พลังงานอยู่ในกรอบของ“สัญญา”และ“สังขาร”เท่านั้น

“สัญญา”ของ“พีชนิยาม”นี้คือ ขอบเขตความสามารถที่“กำหนดรู้”ด้วยสมรรถนะเท่านั้น ยังไม่มีความสามารถยิ่งกว่านี้ที่จะกำหนดรู้ภาวะที่สูงส่งกว่านี้-ยากกว่านี้ได้

ยังไม่มีพลังงานกำหนดรู้รหัส“อื่น”(ปร)-พลังงานที่จะทำงาน“อื่น”(ปร)เกินกว่านี้

และไม่มีพลังงาน“รุนแรง-ร้ายกาจ”ที่จะทำการรุกรานหรือทำร้ายทำแรง แม้แต่เบียดเบียนแก่พลังงานทั้งที่สูงกว่า-ทั้งที่ต่ำกว่าตัวเอง มันจะยังไม่มีพลังงานอย่างนี้

ซึ่งแตกต่างจาก“จิตนิยาม”ที่มี“สัญญา”แตกต่างจาก“สัญญา”ของ“พีชนิยาม”อย่างมีนัยสำคัญ คือจิตนิยามจะมีพลังงาน“ละเอียดลึกซึ่งรอบรู้ชาตญาณฉลาด”ที่จะรู้และจะทำการเบียดเบียน ทำการรุกรานหรือทำร้ายทำแรงแก่“พลังงานที่สูงกว่า”ตัวเองก็ตาม ที่ต่ำกว่าตัวเองก็ตาม ได้ ถ้าพลังงานนั้นชั่วหรือเลว

และ“จิตนิยาม”นั้นมี“สัญญา”ที่แตกต่างจาก“สัญญา”ของ“พีชนิยาม”อย่างมีนัยสำคัญ ประเสริฐยิ่งก็คือ จิตนิยามจะมีพลังงาน“ละเอียดลึกซึ่งรอบรู้ชาตญาณฉลาด”ที่จะทำการช่วยเหลือ สงเคราะห์ เกื้อกูล เสียสละ แก่“พลังงานที่สูงกว่า”ตัวเองก็ตาม ที่ต่ำกว่าตัวเองก็ตาม ได้ ถ้าพลังงานนั้นดี เป็นกุศลจิต

ดังนั้น “พีชนิยาม”จึงเป็นเฝ้าพันธุ์ความ

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

เป็น“พลังงาน”อยู่ตามรหัสเดิม ยังไม่มีรหัส“อื่น”(ปร)นอกจากรหัสที่ตนมีอยู่และทำกรรมกิริยาได้เท่าที่ตนมีรหัส เหมือนหุ่นยนต์แต่ละตัวที่มีประสิทธิภาพเท่าที่ตนมีรหัส ยังไม่มี“อปรโคยาน” คือไม่มีรหัสใดเลยที่จะเป็นพาหะพาให้“พีชนิยาม”หรือชีวะชั้นนี้ ใช้พลังงานทำอะไรออกไปเกินกรอบแห่ง“ชีวะ”ที่ตนมีรหัสเท่าที่ตนมี

จึงเป็นได้แค่“สังขารที่ไม่มีกรรมครอง-ไม่มีวิบากครอง”(อนุภาทินนกกสังขาร)

จนกว่าพลังงานแห่ง“พีชนิยาม”นั้นจะพัฒนาก้าวหน้าถึงขีดเข้าข่าย“จิตนิยาม”

“พีชนิยาม”จึงไม่สามารถจะมีพลังงานเกินรหัสที่ตนมี อะไรที่เกินกว่า“สัญญา”คือความจำในรหัสที่ชีวะนี้มี มันทำไม่เป็น มันไม่ทำ จึงเป็น“พลังงาน”ที่มีอัตโนมัติเฉพาะความเป็นชีวะระดับ“พีชนิยาม”นี้แค่นั้น ยังไม่มีพลังงานดูด(อารมณ์ชอบ,อณฺฐารมณฺ) -พลังงานผลึก(อารมณ์ช้ง,อนินฺฐารมณฺ)ที่เกินกว่ารหัสตนมี มีแต่พัฒนาตนอยู่ในตนเท่านั้น

แม้จะพบหรือสัมผัสอะไร“อื่น”(ปร)เกินกว่ารหัสที่ตนมีแล้วต้องอยากได้(ตณฺหา)เพิ่มขึ้นมาปรุงแต่ง(สังขาร)ใส่ความเป็น“ตน”ให้ยิ่งใหญ่จากรหัสที่ตนมีเข้าไปอีก “พีชนิยาม”นี้ยังไม่มีกิริยาดึงเกินกว่าที่กำหนดไว้(สัญญา)นั้น

หรือ“พีชนิยาม”มีการยึดว่า นี่คือ“เรา”ตามรหัส ถ้าสิ่งใดที่ไม่ใช่เราเข้ามาแตะ-เข้ามาสัมผัสก็จะไม่ชอบใจ แล้วก็มีเจตนาถึงขั้น

ต้องทำลายหรือทำร้ายสิ่งนั้น อันเกินกว่ารหัสที่ตนมี “พีชนิยาม”นี้ก็ไม่ทำ

“พีชนิยาม”จึงป้องกันตัวเองได้น้อยมาก แม้แต่การได้เหตุปัจจัยมาใส่ตนให้ เป็น“ชีวะ”อยู่ของ“พีชนิยาม”นั้น มันก็“รู้”แค่ตามรหัสที่กำหนดแล้วก็ทำในตนเท่านั้น

จะมีความรู้สึกที่ “หากได้เหตุปัจจัยมาก่อเกิดความเป็นชีวะตามรหัสที่มี”แล้ว มันก็มี“ความรู้สึก”ชอบใจดีใจ เป็นสุข ก็ยังไม่มีแม้แต่“ไม่ได้มาตามรหัสที่มีอยู่”แล้วเสียใจ ก็เป็นทุกข์ อย่างนี้ก็ไม่

“พีชนิยาม”นี้จึงไม่มีทั้งอารมณ์สุข-ไม่มีทั้งอารมณ์ทุกข์ ยังไม่มี“เวทนา”จะนั่นแล ชาติสังขารชั้น“พีชนิยาม”นี้จึงยังไม่ถึงขั้น“วิญญูณ” เพราะพลังงานระดับนี้ยังไม่มีความเป็น“เวทนา” ไม่รู้สึกหรือไม่มีอารมณ์

“พีชนิยาม”นี้จึงไม่มีทั้งความอยากได้มา เกินกว่ารหัส ก็ไม่มี“กิเลส” ไม่มี“บาป” “พีชนิยาม”จึงไม่จำเป็นต้องใช้“บุญ”มากำจัด“บาป”ใดๆ

“พีชนิยาม”จึงเป็นภาวะที่ไม่มี“ทุกข์”(เวทนา)ไม่มี“สุข”(เวทนา) ไม่มี“บาป”ไม่มี“บุญ” พลังงานชั้นนี้มันมีแค่“พีชนิยาม”เพราะประสิทธิภาพยังไม่มี“องค์ประกอบของรูปและนาม”(กาย)ถึงขั้นพลังงาน“จิตนิยาม”

“จิตนิยาม”ต้องมีรูป-มีนาม ครอบ“รูปนามชั้น ๕”คือ มีทั้งรูป ๑ และมีทั้งนาม ๔ คือ เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญูณ

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

แต่“พีชนิยาม”นั้นมีแค่“รูป ๑ กับนาม ๒”(แค่รูป-สัญญา-สังขาร ไม่มีเวทนา-วิญญาณ)

“พีชนิยาม”จึงยังไม่มีความเป็น“กาย”

จนกว่าพลังงานนั้นจะมี“อาการ”ที่เรียกว่า“เวทนา” “องค์ประชุม”ของพลังงานกลุ่มนี้จึงจะเรียก“อาการแห่งชีวิต”นั้นว่า “วิญญาณหรือจิต” จึงจะมีคุณสมบัติถึงขั้น“กาย”

วิญญาณหรือจิตนั้นต้องมี“เจตสิก ๓”คือ เวทนา-สัญญา-สังขารและต้องมี“สัมผัส”อยู่กับ“รูปภายนอก”อยู่เสมอด้วย จึงจะชื่อว่า“กาย” หากไม่มี“สัมผัส”ก็ไม่ชื่อว่า“กาย”

ดังนั้น “กาย”จึงต้องมี“องค์ประกอบ”ครบคุณภาพดังกล่าวแล้วจึงจะชื่อว่า“กาย”

หากไม่มี“ประสาท”เข้าไปเชื่อมและมี“จิตหรือวิญญาณ”เข้าไปร่วมทำหน้าที่เป็น“องค์รวม” ก็ยังไม่เป็น“จิตนิยาม”

และในคนมีอาการที่ ๓๓ [ดาวดึงสการหรือโลกดาวดึงส์ ที่คนผู้วิเศษหลงยึด“นามธรรม”(อาการที่ ๓๓)นี้กัน] อย่างมั่นใจอย่างสนิทใจจริงๆว่า “อาการ ๓๓”นี้เป็นความจริง-เป็นของจริงที่สุขที่ทุกข์กันจริงๆ ไม่เชื่อว่าจะไม่จริง เข้าใจไม่ได้ ว่า มันไม่มีจริงได้อย่างไร ก็ในเมื่อเรายัง“มีสุข-มีทุกข์”นี้อยู่ เพราะคราใดมีเหตุปัจจัยประชุมสัมผัสกันขึ้นเมื่อใด สุขก็มีขึ้นมาให้ตนมีอยู่ ทุกข์ก็มีขึ้นมาให้ตนมีอยู่ไม่ได้หายไปจากความ“มีในจิตใจ”เราอย่างถาวรยั่งยืนเลย

เพราะยังไม่สามารถเรียนรู้และฝึกฝน

จนกระทั่งยังเข้าไปถึงความจริงว่า “อาการสุข-อาการทุกข์”ในใจตอนที่เคยมีอยู่นั้น มันไม่เที่ยง มันเป็นตัวเหตุที่เราหลงว่ามันมีอยู่ เกิดอยู่ในตัวเราอยู่ ต่างหาก

ทั้งๆที่มันไม่ได้“สุข”อยู่อย่างนั้นตลอดเวลาเลย มันมีเป็นคราวๆ มันเปลี่ยนไปเป็นอื่นอยู่เสมอ แต่เราวิเศษอยู่ คราใดที่มีเหตุปัจจัยมาประชุมกันครบตามอุปาทานเท่านั้นต่างหากที่มันหลงว่าเป็น“สุข”

ถ้าภาวะใดที่ยังไม่เคยยินดีจนอุปาทานไว้ มันก็ไม่มีภาวะ“สุข”นั้นเกิดที่เราหรอก

แม้มี“สุข”นั้นขณะใด มันก็ไม่ได้“มีสุข”นั้น อยู่อย่างนั้นตลอดไปที่ไหน

เดี๋ยวมันก็มี แล้วเดี๋ยวมันก็ลดลง หรือมากขึ้น และสุดท้ายก็หายไป

ผู้ที่ได้ศึกษา และสามารถอ่าน“ความจริง”ที่ว่าเป็นได้จากการปฏิบัติ จนเห็นจริงชัดเจน ว่าเมื่อเราปฏิบัติสัมมาทิฏฐิจริงๆก็“เห็น”ว่า มันจางลงคลายลง มันลดลงอย่างเห็นได้ “สัมผัสอยู่โต้งๆ”หลุดๆขณะนั้นจึงชื่อว่า รู้ด้วยปัญญา-ความรู้ของตนแท้ๆ

และที่สูงสุดในจิตใจของเราก็จะรู้ได้ด้วยตนเองเลยว่า แม้จะสัมผัสกับเหตุภายนอกที่เคยสุขเคยทุกข์นั้น ก็“ไม่มีอาการสุข-ไม่มีอาการทุกข์”(อุทกขมสุขที่เป็นเนกขัมมสติอุเบกขา)นั้นในจิตใจเราอีกแล้ว กระทั่งพิสูจน์ได้ว่าไม่มีเกิดอาการ(หรืออารมณ์)สุขอย่างที่เคยสุขหรือทุกข์อย่างที่เคยทุกข์นั้นในองค์ประชุม

ของรูปนาม(กาย)ขณะนั้น

“ความไม่มีสุขไม่มีทุกข์”(อุเมกขา)ขณะนั้น อันคือ“องค์ประชุมของรูปนาม”จึงชื่อว่า“กาย”

มันมี“กายของสัตว์โอปปาติกะ”ในจิตของเราตายไปจาก“ความรู้สึกรู้สึก”(เวทนา)ส่วนหนึ่ง

ถ้าผู้ใดทำ“เนกขัมมมลิตอุเบกขาเวทนา”ให้เกิดในจิตได้สำเร็จจริง นี่แหละคือ อากา

“ความเป็นนิพพาน”ปรากฏในใจด้วยสามารถ อากาที่เป็น“สุข”นั้นจะเกิดเป็น“จริง”

เป็น“แท้” ก็ต่อเมื่อมี“อากา ๓๒”ทำงาน สัมพันธ์กันและเกิด“ความรู้สึกรู้สึก”ในใจว่า เป็น

“สุข” “ความรู้”ที่รู้ขณะนั้นคือ“ปัญญา”(ไม่ใช่แค่“สัญญา”ที่มีเฉพาะการเกิดขณะที่มีแต่องค์ประชุม

ของภายใน) เป็นความรู้ที่รู้ครบครันทั้งภายนอก ภายใน เรียกว่ามี“กายสักขี” คือ มี“องค์

ประชุมของรูปและนามสำเร็จอริยาบถอยู่” โทหนาท่ หลัดๆ เป็นสักขีพยาน จึงชื่อว่ารู้

ด้วย“ปัญญาที่สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”

เพราะถ้าเรียกว่า “กาย” ในความเป็น “กาย”นั้นจะต้องมีพลังงานของ“นามธรรม”

เกี่ยวข้องร่วมด้วยอยู่เสมอ พร้อมทั้งสัมผัส อยู่กับ“รูปธรรม”นั้นด้วย จึงจะเป็น“กาย”

หากขาดจาก“รูปธรรม”สัมผัสอยู่ด้วย ไม่ชื่อว่า “กาย” ไม่เป็น“กาย”

ความรู้ของปุถุชนคนสามัญทั่วไปที่ยัง อวิชชาอยู่เท่านั้น ที่เข้าใจว่า“กาย”คือ อากา

ที่มีแค่“รูปธรรม”ภายนอกส่วนเดียวเท่านั้น แต่...ฟังดีๆ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดๆ

อีกว่า ถ้าคนใดยังมี“อวิชชา”อยู่ไม่ว่าจะเป็น “บัณฑิต”หรือเป็น“คนโง่”(พาล)ก็ตาม แม้เขา

จะตายคือ“ร่างกายแตก”(กายัสสะ ฆาตา)ไปแล้ว เขาก็ยัง“มีความเป็นกายหรือเข้าถึงกาย”

(กายูปโค โหติ)อยู่ ยังไม่หมดสิ้นความเป็น “กาย”ไปได้(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๕๙)

เมื่อยังมีกายหรือยังเข้าถึงกายอยู่ ก็ยังไม่พ้นจากชาติ ชรา มรณะ โสก ปรีทเว

อุปายาส เพราะผู้นั้นยังมี“อุปาทาน” ยังไม่พ้นอวิชชา

เมื่อมี ชาติ ชรา มรณะ โสก ปรีทเว อุปายาส ก็คือ ยังมี“ทุกข์”ไม่ว่าเป็นหรือตาย

ชัดเจนมัย..ผู้ยังมีทุกข์คือผู้ยังมี“กาย” นัยสำคัญคือ“กาย”นี้แหละถ้าไม่มีพลังงาน

ของ“นามธรรม”เกี่ยวข้องร่วมด้วย ภาวะนั้นก็ไม่ใช่“กาย” เมื่อไม่มี“กาย”ก็ไม่มีทุกข์

ประเด็นนี้ เป็นประเด็นหลักที่สำคัญมาก ถ้าหากผู้ปฏิบัติธรรมของพุทธเข้าใจ

ความเป็น“กาย”นี้ ไม่สัมมาทิฐิ โดยไป หลงผิดเข้าใจว่า “กาย”คือ รูปร่างภายนอก

หรือส่วนของวัตถุธรรมเท่านั้น ไม่เกี่ยวกับ นามธรรมเลยไม่เกี่ยวกับจิตกับวิญญาณเลย

ผู้นั้นย่อม“มิจฉาทิฐิ”แน่นอน เมื่อ มิจฉาทิฐิก็ไม่สามารถจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง

ความเป็น“สักกาย”อันเป็น“สังโยชนข้อที่ ๑”

เมื่อผู้ใดมิจฉาทิฐิแล้วอย่างนี้ ผู้นั้น จึงไม่สามารถปฏิบัติเรียนรู้“กายในกาย”ได้

อย่างเป็นสัมมาทิฐิ และไม่สามารถปฏิบัติ

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

เรียนรู้อีกว่า “กายคตาสติ” ให้เป็นสัมมาทิฐิได้แน่
คนผู้นี้ย่อมไม่มีมรรคผลเด็ดขาด
ดังนั้น ผู้มีจกาทิฐิดังกล่าวนี้นั้น เมื่อมา
พบพระวจนะของพระพุทธเจ้าที่ตรัสไว้ว่า

“ปุถุชนผู้มีได้ลำดับ จะพึงเบื้อหน่ายบ้าง
คลายกำหนดบ้าง หลุดพ้นบ้าง ในร่างกาย
อันเป็นที่ประชุมแห่งมหาภูต ๔ นี้ ชื่อนั้น
เพราะเหตุไร เพราะเหตุว่า ความเจริญก็ดี
ความเสื่อมก็ดี การเกิดก็ดี การตายก็ดี
ของร่างกายอันเป็นที่ประชุมแห่งมหาภูต ๔
นี้ย่อมปรากฏ ปุถุชนผู้มีได้ลำดับ จึงเบื้อ
หน่ายบ้าง คลายกำหนดบ้าง หลุดพ้น
บ้าง ในร่างกายนั้น แต่ตถาคตเรียกร่างกาย
(กายสส) อันเป็นที่ประชุมแห่งมหาภูตทั้ง ๔ นี้
ว่า จิตบ้าง มโนบ้าง วิญญาณบ้าง

ปุถุชนผู้มีได้ลำดับ ไม่อาจเบื้อหน่าย
คลายกำหนด หลุดพ้นในจิต เป็นต้นนั้น
ได้เลย ชื่อนั้นเพราะเหตุไร เพราะว่าจิต
เป็นต้นนี้ อันปุถุชนมิได้ลำดับ รวบรวมถือไว้
ด้วยตัณหา ยึดถือด้วยทิฐิ ว่า นั่นของเรา
นั่นเป็นเรา นั่นเป็นตัวตนของเรา ดังนี้
ตลอดกาลช้านานฉะนั้น

ปุถุชนผู้มีได้ลำดับ จึงไม่อาจเบื้อหน่าย
คลายกำหนด หลุดพ้นในจิต เป็นต้นนั้น
ได้เลย (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐)

จากพระวจนะที่ว่า “ตถาคตเรียกร่าง
กายอันเป็นที่ประชุมแห่งมหาภูตทั้ง ๔ นี้ว่า
จิตบ้าง มโนบ้าง วิญญาณบ้าง” นั้น ย่อม

เห็นชัดแล้วว่า กาย(กายสส)นั้นจะเรียกว่าจิต
ว่ามโนว่าวิญญาณ หรือแม้จิตก็ดี มโนก็ดี
วิญญาณก็ดีนั้น จะเรียกว่า “กาย” ก็ต้องมี
ทั้ง “รูปและนาม” มิได้แยกจากกัน

เพราะ “กาย” ที่เป็น “ทุกขอาริยสัจ” นั้น
ไม่ใช่หมายเอา “ร่างกาย” ภายนอกที่บาลีว่า
“สรีระ” เท่านั้น แต่หมายเอาส่วนที่เป็น
“กาย” ภายในส่วนที่เป็น “นาม” ต่างหากที่
มันเป็นแดนเกิดอาการ “ทุกขอาริยสัจ”

ดังนั้น การพิจารณา “กายคตาสติ” จึง
ต้องพิจารณาองค์ประกอบของ “นามธรรม”
แท้ๆ จึงจะสามารถ “รู้ทุกข์-สมุทัย” ชาติไม่ได้

เพราะเหตุนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า
“กาย” นั้น ตถาคตเรียกว่า จิตบ้าง มโนบ้าง
วิญญาณบ้าง เพราะ “ทุกขอาริยสัจ” อยู่ที่นี้

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐ ที่
พระพุทธเจ้าตรัสว่า “ธรรมทั้งสองเหล่านี้
รวมเป็นอันเดียวกันกับเวทนา โดยส่วนสอง
(เทว ธัมมา ทวเยน เวทานย เอกสโมสธนา ภวันติ)

“องค์ประกอบ” ของภาวะ ๒ หรือของ
ธรรมะทั้ง ๒ นั้น มี “นามธรรม” ประกอบอยู่
ด้วย คือมี “เวทนา” ซึ่งเป็นภาวะของชีวิตชั้น
“จิตนิยาม” แท้ๆ มิใช่ “พีชนิยาม” แน่นนอน

“พีชนิยาม” คือพลังงานและสสารที่มี
“การปรุงแต่งกัน” (สังขาร) ถึงขั้น “พีช” คือ บรรดา
“พีช” ทั้งหลาย ที่มี “รูป-สัญญา-สังขาร” แค่นั้น
ไม่มี “เวทนา” คือ อารมณ์หรือความรู้สึก ไม่
ทุกข์ ไม่สุข ไม่รัก ไม่โกรธ ไม่จองเวรใคร

คนจะมีกรรมะได้อย่างไร?

หรือจงเฮอร์อะไร แม้ในปัจจุบันนี้ก็ไม่มี
ดังนั้นยิ่งข้ามชาติไปก็ยิ่งไม่มีอะไรจะจงเฮอร์
พืชจึงไม่มีบาปไม่มีบุญ ไม่มีกุศลไม่มีอกุศล
ผู้มี“ธาตุรู้”ขั้นสามารถ“รู้”ในปรมาตถ

ธรรมจริงๆ จึงจะรู้ว่า พืชมี“รูป”(สิ่งที่ถูกรู้ได้
ด้วยสัมผัส) รู้ว่าเป็น“พืช”นั้น เพราะรู้อะไร

ในตัวพืชเองมันก็มี“พลังงานชีวิต”ที่
“รู้”ว่า นี่คือ สิ่งที่พืชต้องเอามาทำชีวิตของตน
ให้ยังอยู่ได้ต่อไปเจริญดี คง“รูป”ของมันตาม
รหัสแห่งพันธุกรรมเดิม(DNA)ของ“พลังงาน
ชีวิต”ที่เป็นพืช หรือของ“พืชนิยาม”

เรากำลังเรียนรู้อีกเจาะลงไปใน“หน่วย
แห่งพันธุกรรม”(gene)ของ“พืชนิยาม”ว่า มัน
มีรายละเอียดในพันธุกรรม อย่างไร? แค่นั้น?

เราก็ได้รู้จักข้อมูลแห่งพันธุกรรม
ทั้งหมดที่จำเป็นใช้และจำเป็นต่อการดำรง
ชีวิตอย่างปกติของ“ชีวิต”ระดับ“พืช”

ซึ่งเราจะรู้ความจริงในข้อมูล ว่า “รหัส
แห่งพันธุกรรมของพืช”(DNA)นี้มันมีแค่“รูป-
ลัญญา-สังขาร” ที่เป็น“ยีน”(gene)ทำงานอยู่
ในชีวะของพืช แม้จะมี“จีโนม”(genome)คือ
พลังงานย่อย“อื่น”(ปร) เกิดในตนก็ยังไม่ถึง
ขั้นมีคุณภาพพอที่จะก้าวพ้นออกไปเป็น DNA
ใหม่ได้ มีแค่“กำหนดรู้”เรียกว่า“ลัญญา”แล้ว
พืชเองมันก็ทำ“สังขาร” ชีวิตของมันก็อยู่ใน
“รูป”ของมันไปเท่านั้น และมีเกิดมีตาย และ
ตายไป ก็ไม่มีจงเฮอร์-จงกรรมอะไรใคร

DNA(deoxyribonucleic acid) คือ

สารที่มีการดำรงอยู่ ตามกรอบของ“รหัส
พันธุกรรมในสิ่งมีชีวิต”(gene) อยู่ในสถานะ
ของ potential energy ที่ศัพท์ภาษาไทย
ว่า “พลังงานศักยะ”

Gene คือ รหัสพันธุกรรมในสิ่งมีชีวิต
ซึ่งอยู่ในสถานะของ kinetic energy ที่ศัพท์
ภาษาไทยว่า “พลังงานจลนะ”

“Genome”(จีโนม) คือ ข้อมูลทาง
พันธุกรรมทั้งหมดที่จำเป็นใช้ในการสร้างและ
จำเป็นต่อการดำรงชีวิตอย่างปกติของสิ่งมี
ชีวิตชนิดใดชนิดหนึ่ง

“จีโนม”(genome) อยู่บนดีเอ็นเอ(DNA)
ซึ่งในสิ่งมีชีวิตชั้นสูง “จีโนม”ก็คือ ชุดของ
“ดีเอ็นเอ”ทั้งหมดที่บรรจุอยู่ในนิวเคลียสของ
ทุกๆเซลล์นั่นเอง [nucleus = ส่วนที่เป็นใจกลาง
ของเซลล์,มวลที่มีประจุบวกภายในอะตอม ประกอบด้วยนิวตรอนและโปรตรอน]

“จีโนม”(genome)ของสิ่งมีชีวิตชนิด
เดียวกัน จะแตกต่างกัน และสิ่งมีชีวิต
แต่ละชนิดมีขนาดของ“จีโนม”แตกต่างกัน

“จีโนม”(genome) เทียบได้กับ“แบบ
พิมพ์เขียว”(blueprint)ของสิ่งมีชีวิต

ใน“จีโนม”(genome)ของ มนุษย์ พืช
และสัตว์นั้น นอกจาก“ดีเอ็นเอ”(DNA)ใน
ส่วนซึ่งเรียกกันว่า “ยีน”(gene)แล้ว ยังมี
ส่วนของ“ดีเอ็นเอ”ที่ไม่ใช่“ยีน”อยู่อีก และ
ยังไม่ทราบหน้าที่ที่แน่ชัดทั้งหมด แต่ใน
การศึกษา“จีโนม”นั้นต้องศึกษาทั้งหมด

คนจะมีธรรมชาติได้อย่างไร?

ทั้งส่วนที่เป็น“ยีน” และไม่ใช่“ยีน”

ในคนปกติจะมี“จีโนม” ๒ ชุด โดยมาจากทางพ่อ ๑ ชุด จากทางแม่ ๑ ชุด

ใน“ชีวะ”ปกติทั้งของ“พืชนิยาม”และทั้งของ“จิตนิยาม”จึงมี“จีโนม”(genome) ๒ ชุด ซึ่งมาจากทาง“ปฐินทรีย์”(จากทางพ่อ) ๑ ชุด จากทาง“อิตินทรีย์”(จากทางแม่) ๑ ชุด

เพราะนี่คือภาวะที่มันจะมากขึ้นหรือจะน้อยลงจนถึงขั้นมีฤทธิ์เป็น“ตัวแปร”สำคัญของสภาวะธรรมทั้งหลายจนกลายเป็น DNA ใหม่ หรือมีรหัสพันธุกรรม(gene)ใหม่เกิดขึ้น

เปลี่ยน“ยีน”หรือเปลี่ยน DNA นั้นเอง ซึ่งวิทยาศาสตร์ทางโลกสามารถแยก“ยีน”ที่เป็น“รหัสเพศแม่”แตกต่างจาก“ยีน”ที่เป็น“รหัสเพศพ่อ”ในความเป็นสัตว์ก็แยกได้ แม้ในความเป็นพืชก็แยกได้สำเร็จ

แต่วิทยาศาสตร์ทางโลกยอมรับแล้วว่าไม่สามารถทราบหน้าที่ที่แน่ชัดทั้งหมดของ“จีโนม”ได้ วิทยาศาสตร์ทางโลกจึงมีความรู้“จีโนม”ยังไม่ตลอด ซึ่ง“ความรู้”ของพุทธเป็น“วิชา”ที่สามารถทราบหน้าที่ทั้งหมดของ“จีโนม”ได้แน่ชัดจาก“องค์ประกอบของรูปและนาม”ซึ่งก็คือ“กาย”นั่นเอง ด้วย“อาการ-เพศ(ลิงค์)-นิमित-อุเทศ”(พตปฎ. เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)

และ“วิชา”ของพุทธสามารถจัดการ(อภิสังขาร)กับ“จีโนม”จนเกิดเป็น“ตัวแปร”สำคัญให้“ยีน”ให้“ดีเอ็นเอ”เปลี่ยนเผ่าพันธุ์ได้ ซึ่งต้อง“พันอวิชา” จึงจะรู้จักรู้แจ้ง

รู้จักความเป็น“จีโนม” ด้วย“อาการ-เพศ(ลิงค์)-นิमित-อุเทศ” และรู้หน้าที่อย่างแน่ชัด เช่น หน้าที่ของ“รูป”อย่างไร? แคไหนด? หน้าที่ของ“นาม”อย่างไร? แคไหนด?

และ“องค์รวมหรือองค์ประกอบ”ซึ่งก็คือความเป็น“กาย”นั่นเอง ทั้งของ“รูป”(รูปกาย) และของ“นาม”(นามกาย) เป็นอย่างไร? แคไหนด? จึงสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จักความเป็น“จีโนม”ที่เป็น“เพศแม่”หรือ“เพศพ่อ”ได้จาก“ภาวรูป๒” เพราะสามารถอ่าน“อาการ”ของ“เพศ”(ลิงค์)จาก“นิमित”จาก“อุเทศ”ต่างๆได้

จึงสามารถแยก“ยีน”ที่บรรจุอยู่ใน“นิวเคลียส”(กาย)ของ“ดีเอ็นเอ”(DNA)ที่ยังเป็น“ชีวิตรูป”(DNA=potential energy ที่จัดอยู่ในสภาพ static) และที่ยังเป็น“ชีวิตนาม”(Gene=kinetic energy ที่จัดอยู่ในสภาพ dynamic)ซึ่งก็คือ“ชีวิตินทรีย์”(พลังงานหรืออาการของความเป็นชีวะ=cell)นั่นเอง ได้อย่างรู้จัก(สัมผัส) รู้แจ้ง(ชัดเจน) รู้จริง(รู้ชนิดที่เป็น“ปรมัตถสังขะ” เป็น“ความจริงขั้นสูงสุด”ทีเดียว)

“กาย”นี่คือ“นิวเคลียส”(รูปกับนาม)
“กาย”หรือในที่นี้หมายถึง“นิวเคลียส”นี้คือ “ปรมัตถสังขะ”(ความจริงขั้นสูงสุดแล้ว) ที่เป็น“สังขะแห่งความเป็นชีวะ”ขั้น“นิวตรอนคือรูปหรือสูญ”(เพศพ่อ=ไม่มี, โหด)และ“โปรตอนคือนามหรือหนึ่ง”(เพศแม่=มี, โหด)

“นาม”คือ ความรู้สึก คือ เวทนา
ซึ่ง“พุทธวิชา”นั้น รู้จักรู้แจ้งรู้จริง

คนจะมีกรรมได้อย่างไร?

ในความเป็น“อาการ”ของเวทนา ว่า อาการ
อย่างไร? แคไหน? คือ ชีวะ อย่างไร?
เป็น“โปรตอนในเซลล์อยู่ และแคไหน?
คือ หมดลันชีวะหรือไม่มีชีวะแล้ว สูญแล้ว
หรือเป็น“นิวตรอน”ในเซลล์แล้ว

นิวตรอน ก็เป็น“กลาง” หรือ“สูญ”

โปรตอน ก็คือ“ยังมี” หรือ“หนึ่ง”

หรืออย่างไร? แคไหน? คือ เพศแม่

(อิตติลิ่งค์)ที่เป็น“ตัวโยนิ”(ตัวยังมีที่เกิด)

อย่างไร? แคไหน? คือ เพศพ่อ(บุงลิ่งค์)

ที่เป็นผู้กำหนดการเกิดหรือผู้กระทำให้เกิด

ซึ่งสูงสุดสามารถเป็นผู้ไม่กระทำการ

เกิดแก่ตน แก่ใครๆได้เด็ดขาดเป็นที่สุด

จึงสามารถทำความเป็น“นบุงสลิ่งค์”

คือ “สิ้นความไม่มีเพศ”(ไม่ว่าเพศแม่หรือเพศพ่อ)

ในตนได้จริง และจะทำความเป็นสูญหรือเป็น

หนึ่ง ตามประสงค์ของตนหรือไม่ ก็ทำได้อีก

นั่นคือ สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงๆไปถึง

ที่สุด ว่า ตนสามารถทำ“มโน”ของตนเองให้

เป็น“สูญ”หรือเป็น“กลาง”(นิวตรอน)ก็ได้ จะให้

เป็น“หนึ่ง”(โปรตอน)ก็ได้

เมื่อใด? ขณะไหน“อมตชีวะ”นั้นจะ

อาศัยความเป็น“อาการ”ของ“เพศพ่อ”(บุงลิ่งค์)

ขณะไหน“อมตชีวะ”นั้นจะอาศัยความเป็น

“อาการ”ของ“เพศแม่”(อิตติลิ่งค์) หรือขณะไหน

จะอาศัยความเป็น“อาการ”ของ“ความไม่มี

เพศ”(นบุงสลิ่งค์) ก็เลือกได้ตามประสงค์ เป็น

ผู้เลือกเพศอาศัยได้เองทั้ง“ไตรลิ่งค์”(เพศทั้ง ๓)

จึงสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า“รหัสแห่ง
พันธุกรรม”เท่านี้ยังเป็น“พีชนิยาม” ต้องมี
“จีโนม”ทำหน้าที่ถึงขั้นนี้จึงจะเป็น“จิตนิยาม”

ผู้มี“วิชา”(พันธุวิชา)อย่างนี้จึงจะรู้แจ้ง
รู้จริง“ข้อมูลทางพันธุกรรม”(จีโนม)ทั้งหมด
รู้แจ้งรู้จริง“เส้นแบ่ง”ความเป็นเผ่าพันธุ์ของ
“ชีวะ”ออกจากกันได้ ด้วย“จีโนม”นี้เอง

ผู้ยังไม่รู้(อวิชา) หรือยังมีจิตภิกขุฐีใน
“อาการ-เพศ(ลิ่งค์)-นิमित-อุเทศ”ของ“รูป
ธรรม”กับ“นามธรรม” โดยเฉพาะยังไม่รู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงใน“อาการ”ของความเป็น“กาย” ที่
มีทั้งความเป็น“รูป”และเป็น“นาม”

โดยเฉพาะ“รูป”และเป็น“นาม”ของ
“เวทนา” และ“เวทนาในเวทนา”ทั้งหลาย

จึงไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น
“จีโนม”(genome)หรือนามธรรมขั้นชีวะนี้ที่
ทำหน้าที่แน่ชัด คือหน้าที่เป็น“เพศแม่”(มาตา)
และหน้าที่เป็น“เพศพ่อ”(บิดา)ในการแยก
“ความเป็นสัตว์โอปปาติกะ”(จิตนิยาม) กับ
“ความเป็นพืช”(พีชนิยาม) ซึ่งรู้ได้จากความเป็น
“จีโนม”อันมีหน้าที่ชัดเจนนี้แล

DNA ก็ดี “ยีน”ก็ดี “จีโนม”ก็ดี ที่เป็น
“จีโนม”ระดับ“พีชนิยาม” หรือระดับ“จิต
นิยาม”ที่พระพุทธรเจ้าทรงรู้ยิ่งเห็นจริงจึงเป็น
ความตรัสรู้ของพระองค์ที่ทราบหน้าที่แน่ชัด
ทั้งหมด ถึงขั้นทรงยืนยันทฤษฎียิ่งใหญ่ได้ว่า
“มโนบุพพังคมา ชัมมา มโนสกุฐา มโนมยา”

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

คนไทยตรงศาสนามากว่าใคร ๆ ในโลกเพราะ

๑.ชอบทำบุญทำทานมีน้ำใจช่วยเหลือใคร ๆ ได้เสมอ

๒.มีเพื่อนบ้านหนีตายก็ให้อาศัย อยู่ ๆ ไปเขายึดเป็นแผ่นดินของเขา
เราก็ใจดีให้อยู่กันอย่างสันติ

โพลีซี
ผู้ชุมนุมทางการเมืองมี ๑๐ ล้านคน
มาจากสุดของประวัติศาสตร์ชาติไทย!!

๓. มีประชาชนออกมาชุมนุมมากกว่าใคร ๆ ในโลก แม้จะถูกยิง ถูกระเบิด ก็สงบ
เรียบร้อย มีการสวดมนต์ ฟังธรรมกัน ในระหว่างชุมนุม

...เราไม่ยอมทำอะไรเป็นประเทศอย่างก้าวหน้าอย่างมาก เพราะถ้าเราเป็นประเทศที่ก้าวหน้า
 อย่างมาก มีแต่...มีแต่ถอยหลัง ประเทศเหล่านั้นที่เขามีอุตสาหกรรมสูงมีแต่ถอยหลัง
 และถอยหลังอย่างน่ากลัว แต่ถ้าเรามีการปกครองแบบ แบบว่า แบบคนชน แบบที่
 ไม่ติดกับตำรามากเกินไป ทำอย่างมีสำนึกคืนทะเลสาบ มีเมตตาถนอม ก็จะไม่ได้อยู่ได้ตลอดไป...

ภาพนี้เสียดสีๆ
 ที่ใครจะมาชั่ง...
 ชั่งหัวมัน ครับ

๔. มีศูนย์รวมจิตใจของคนไทยทั้งชาติที่ทรงศัพทราชาธรรม
๑ เป็นทั้งแบบอย่างและพลังใจให้คนไทยทำความดี

บทความพิเศษ

โดย : พิมลวฑ์ม ชูโต

● ตอนจบ

“นักค้าพลังงาน” บั่นราคาน้ำมันดิบในตลาดโลกสูงกว่าที่ควรจะเป็น...

ราคาน้ำมันถูกบั่นให้สูงขึ้นถึงร้อยละ ๕๐

สรุปได้ว่าราคาน้ำมันดิบในตลาดโลก

จะต่ำกว่าราคาในปัจจุบันประมาณร้อยละ ๒๐-๕๐

หากไม่มีการบั่นราคาในตลาดล่วงหน้าที่กรุงนิวยอร์ก

ภาพอินเทอร์เน็ต

ทรราชนายทุนโจร

The Tyranny of Robber Baron

พอถึงยุค “การค้าเสรี” หรือ “ทุนนิยมคาวบอย” ซึ่งสหรัฐฯ เริ่มผลักดันในปี ๑๙๔๐ (พ.ศ.๒๕๒๓) ระหว่างปี ๑๙๔๐-๒๐๐๔ พ.ศ.๒๕๒๓-๒๕๔๗) ธุรกิจน้ำมันในสหรัฐฯ ก็ควมรวมกันกว่า ๒,๕๐๐ แห่งเหมือน ๆ กับในยุคของ จอห์น ดี. ร็อกกีเฟลเลอร์ การควมรวมครั้งใหญ่ที่สุดคือ ระหว่างเอ็กซอน กับโมบิล ตามด้วยบีพีกับโคโนโคและอาร์โค โคนโค กับฟิลลิปส์และเชฟรอนชื่อเท็กซาคอและยูโนแคล ทำทีของประธานาธิบดีบิล คลินตัน ซึ่งส่งเสริม “ลัทธิเสรี” คือสนับสนุนการขยายตัวของยักษ์ข้ามชาติด้านน้ำมันซึ่งรวมตัวกันเป็นพันธมิตรหลังวาระของบิล คลินตันอุตสาหกรรมน้ำมันสามารถส่งอดีตนักธุรกิจน้ำมันถึง ๓ คน เข้าสู่

ตำแหน่งสำคัญทางการเมืองพร้อม ๆ กัน ได้แก่ จอร์จ บุช (ประธานาธิบดี) ดิ๊ก เชเนีย (รองประธานาธิบดี) และคอนโด เรชา โรซ (รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศ) ลิงแรกที่จอร์จบุชทำคือ การถอนตัวจากการเจรจาเพื่อลด “โลกร้อน” ที่กรุงเกียวโต (Kyoto Protocol) แล้วตามมาด้วยการรุกรานอิรักเพื่อขยายการควบคุมแหล่งน้ำมัน ในตะวันออกกลาง กิจการเกือบทั้งหมดของประชาชนอิรักถูกขายให้เอกชน กฎหมายถูกสร้างให้ต่างชาติโอนกำไรออกได้โดยเสรี ตามด้วยต่างชาติซื้อธนาคารอิรักได้ร้อยละ ๕๐ การทุนของต่างชาติในอิรักไม่ต้องใช้แรงงานพื้นเมือง แถมด้วยการให้รัฐบาลเก็บภาษีได้

เพียงร้อยละ ๑๕ เท่านั้น นิตยสารอีโคโนมิสต์ของอังกฤษเรียกปรากฏการณ์ข้างต้นว่า “สวรรค์ของนายทุน”

ราคาน้ำมันในตลาดโลก

ยักษ์น้ำมันข้ามชาติตะวันตกไม่เคยละความพยายามที่จะฟื้นฟูอำนาจของตนในการคุมราคาน้ำมันในตลาดโลก การควมรวมในระยะ ๒๕ ปีที่ผ่านมาได้เพิ่มอำนาจการต่อรองกับรัฐบาลอเมริกันและรัฐบาลทั่วโลก แต่บริษัทน้ำมันก็ยังไม่สามารถมีพลังเหนือตลาดโลกได้เหมือนสมัยที่เป็น “เจ็ดนางสาว” ยักษ์ใหญ่ดังกล่าวผลิตน้ำมันร้อยละ ๑๓ ของการผลิตทั้งหมดในโลก ในขณะที่กลุ่ม “โอเปค” ผลิตประมาณร้อยละ ๔๐ ส่วนที่เหลือผลิตโดยรัสเซียและจีนซึ่งไม่เคย “ฮั้ว” กันทั้งในเรื่องปริมาณและราคา ฉะนั้น ผู้ตั้งราคาในปัจจุบันคือ “นักค้าพลังงาน” (energy trader) ในตลาดซื้อขายล่วงหน้า “โนเม็กซ์” (New York Mercantile Exchange NYMEX) ซึ่งประกอบด้วย “ผู้ทำงานให้และทำงานแทน” ยักษ์น้ำมันของตะวันตกและธนาคารระดับโลก เช่น เจ.พี.มอร์แกน และโกลด์แมน แซคส์ และเนื่องจากการลดกฎระเบียบตาม “ลัทธิเสรี” บริษัทพวกนี้สามารถ “กักกิน” ประเทศต่าง ๆ และชาวโลกโดยปราศจากการควบคุมของรัฐบาลได้มากขึ้นเรื่อย ๆ โดยการใช้ทั้งการ “ปั่นราคา” และ “แหล่งหลบภาษี” ที่ตะวันตกตั้งขึ้น เช่น เกาะเคย์แมน เกาะเวอร์จิน กรุงลอนดอน และรัฐเดลาแวร์ของสหรัฐฯ ในเรื่องนี้ นักเศรษฐศาสตร์และนักวิเคราะห์ด้านพลังงานประเมินว่า “นักค้าพลังงาน” ได้ “ปั่น” ให้ราคาน้ำมันดิบในตลาดโลกสูงกว่าที่ควรจะเป็นประมาณร้อยละ ๒๐-๒๕ ในเวลาเดียวกัน นักวิเคราะห์ของบริษัท Oppenheimer & Company ในกรุงนิวยอร์ก ประเมินว่าราคาน้ำมันถูกปั่นให้สูงขึ้นถึงร้อยละ ๕๐ สรุปได้ว่าราคาน้ำมันดิบในตลาดโลกจะต่ำกว่าราคาในปัจจุบันประมาณร้อยละ ๒๐-๕๐ หากไม่มีการปั่นราคาในตลาดล่วงหน้าที่กรุงนิวยอร์ก

อนาคตของน้ำมัน

บริษัทเอ็กซอนโมบิล เซฟรอน โคนโคฟิลลิปส์ มาราทอน เชลล์ บีพี กำลังใช้งบประมาณก้อนโตสำหรับการรณรงค์ทางสื่อมวลชนให้ชาวอเมริกันและชาวโลกเชื่อว่าการลงทุนทั้งหมดของบริษัทเป็นประโยชน์ต่อสาธารณะ เพราะเป็นการลงทุนในการพัฒนาพลังงานสีเขียวที่สะอาดและยั่งยืน ทั้ง ๆ ที่การลงทุนส่วนใหญ่ถูกใช้ในการพัฒนาการทำเหมืองทรายน้ำมัน (tar sand) หรือหินน้ำมัน (oil shale) และเปลี่ยนวัตถุดิบดังกล่าวให้เป็นน้ำมัน กระบวนการดังกล่าวต้องใช้พลังงานและน้ำจำนวนมาก และยังคงเกิดขยะพิษที่ทำลายสิ่งแวดล้อม แหล่งน้ำบาดาลและใต้ดิน ตลอดจนชีวิตความเป็นอยู่ของคนและสัตว์ในรัศมีร้อย ๆ กิโลเมตร การสร้างภาพของบีพี (British Petroleum) ได้ทำถึงกับเปลี่ยนชื่อของบริษัทเป็น “Beyond Petroleum” ที่เดียว

ในปี ๒๐๐๖ (พ.ศ.๒๕๔๙) ยักษ์ข้ามชาติด้านน้ำมันของตะวันตก ยกเว้นบีพีและเซฟรอนลงทุนน้อยกว่า ๑.๐ เปอร์เซ็นต์ของงบลงทุนในการพัฒนาพลังงานทดแทน บีพีลงทุนในเรื่องนี้มากที่สุดโดยใช้เงินร้อยละ ๔.๐ ของงบลงทุน ตามด้วยเซฟรอน เชลล์ และโคนโคฟิลลิปส์ซึ่งใช้เงินร้อยละ ๑.๘, ๑.๘ และ ๐.๕ ตามลำดับในขณะที่มาราทอนเกือบจะไม่สนใจในเรื่องนี้เลย สำหรับเอ็กซอนโมบิลซึ่งทำกำไรสูงสุดในหมู่น้ำมัน นอกจากไม่ใส่ใจแล้วยังจ่ายเงินเป็นล้าน ๆ ดอลลาร์ให้องค์การ “วิทยาศาสตร์ขยะ” (junk science) ทั้งในสหรัฐฯ และยุโรปเพื่อบ่อนทำลาย “ฉันทามติ” ของนักวิทยาศาสตร์ชั้นนำส่วนใหญ่ของโลกในเรื่อง “โลกร้อน” โดยมีสถาบันปิโตรเลียมอเมริกัน (American Petroleum Institute) ซึ่งบริหารโดย นายลี เรย์มอนด์ (อดีตซีอีโอของเอ็กซอนโมบิล) ร่วมในการบ่อนทำลายด้วย

ในงานแสดงสินค้าด้านก๊าซและน้ำมัน (Gas and Oil Exposition) ในปี ๒๐๐๗ (พ.ศ.๒๕๕๐) ที่แคนาดา เอ็กซอนโมบิลและสภาปิโตรเลียมแห่งชาติสหรัฐฯ (National Petroleum Council -

NPC) ซึ่งทำหน้าที่ให้คำแนะนำแก่กระทรวงพลังงานอเมริกัน (นายลี เรย์มอนด์ เป็นผู้บริหาร) ได้เสนอ “ความจริง” อันได้จากการศึกษาด้านพลังงานจากฟอสซิลของโลก ๓ ประการคือ:

๑. ความต้องการพลังงานเพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ
๒. น้ำมันยังเป็นพลังงานที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ในปัจจุบันและอนาคต
๓. อุตสาหกรรมน้ำมันมีภารกิจที่จะต้องพลิกหินทุกก้อนและใช้เครื่องมือทุกชนิดเพื่อค้นหา ขุด เจาะและจำหน่ายน้ำมันทุกหยดที่เหลืออยู่ในโลก (นายทุนคนหนึ่งของไทย หลังจากไปหาจอร์จ บุช ซึ่งรู้ดีเรื่อง “peak oil” ก็รีบกลับมาขายกิจการดั้งเดิมของตนแล้วเบนสายตาไปยังแหล่งน้ำมันในอ่าวไทย??)

องค์การ “เอ็นพีซี” ได้เสนอแนะรัฐบาลอเมริกันให้มีการผนึกความร่วมมืออย่างเปิดเผยของบริษัทน้ำมันและคณะกรรมการนโยบายป้องกันประเทศ โดยให้กระทรวงพลังงานทำงานร่วมอย่างเท่าเทียมกับกระทรวงกลาโหม กระทรวงการต่างประเทศ และกระทรวงการคลัง การร่วมกันดังกล่าวจะทำให้เกิด “United States of Oil” ในเรื่องนี้พวกเขาจะใช้พลังงานทั้งหมดเพื่อการเข้าถึงแหล่งน้ำมันไม่ว่ามันจะอยู่ในเขตสงวนพันธุ์สัตว์ป่า อุทยานแห่งชาติ ป่าดึกดำบรรพ์ หรือในที่อื่นใด แม้จะต้องทำลายธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมหรือแม้แต่ต้องสนับสนุนผู้ก่อการร้าย หรือกระตุ้นให้เกิดสงครามการเมือง หรือการทำให้ประเทศเพื่อนบ้านทะเลาะกัน พวกเขากำลังผลักดันชาวโลกไปสู่หายนะที่จะเกิดจากการขัดแย้งและการเปลี่ยนแปลงทางภูมิอากาศ??

อนึ่ง ในปี ๒๐๐๗ (พ.ศ.๒๕๕๐) ๖๗ เปอร์เซนต์ของชาวอเมริกันแสดงทัศนคติทางด้านลบต่อบริษัทน้ำมัน และนั่นทำให้บริษัทน้ำมันเป็นบริษัทที่ถูกชิงชังมากที่สุดในสหรัฐฯ ยิ่งกว่านั้น ชาวอเมริกันร้อยละ ๗๑ กล่าวว่าผลกระทบอันเลวร้ายของ “โลกร้อน” ได้ปรากฏให้เห็นแล้ว หรือจะปรากฏให้เห็นในชีวิตของพวกเขาอย่างแน่นอน

สำหรับประเทศไทย องค์การ “สามทหาร”

ถูกตั้งขึ้นด้วยเงินภาษีของประชาชนเพื่อรักษาความมั่นคงทางด้านพลังงานของประเทศ ต่อมาองค์การนี้ได้ถูกพัฒนาให้เป็นรัฐวิสาหกิจชื่อ “การปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย” ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความคล่องตัวในการบริหาร กิจการดำเนินไปได้ด้วยดีและมีกำไรปีละหมื่น ๆ ล้านบาท วันดีคืนดีรัฐบาลที่รักชาติจนน้ำลายไหลก็ขายหุ้นขององค์การที่ทำกำไรสูงนี้ให้นายทุนในราคาถูก แถมกระจายหุ้นให้ “ผู้มีอุปการคุณ” (insider) และต่างชาติโดย “ตาสีตาสา” ไม่มีสิทธิ์เป็นเจ้าของ การกระทำเช่นนี้ถือเป็น “ความอัครจริย” ของประเทศไทย (amazing Thailand) เพราะในขณะที่ประเทศอื่น ๆ ทั่วโลกต่างทวงสมบัติอันมีค่าอันนี้คืนจากต่างชาติตั้งที่กล่าวมาแล้ว แต่ผู้บริหารประเทศของไทยกลับเอาสมบัติของประชาชน “ใส่พาน” ให้เอกชนและต่างชาติ แถมเวลานี้ก็ยังไมยอมแก้หรือยกเลิกกฎหมายชาติ ๑๑ ฉบับ ทั้ง ๆ ที่ประเทศไทยใช้หนี้ให้ไอเอ็มเอฟหมดไปนานแล้วก็ตาม

ยิ่งนำอัครจริยคือล้มปทานในแหล่งน้ำมันของประเทศถูกมอบให้บริษัทต่างชาติ (ส่วนใหญ่ให้บริษัทเชฟรอน) โดยเรียกค่าตอบแทนต่ำกว่าประเทศเพื่อนบ้านและประเทศอื่น ๆ ในโลกมากในเวลาเดียวกันก็ตั้งราคาจำหน่ายปลีกสูงกว่าประเทศเพื่อนบ้านและแม้แต่สหรัฐฯ ซึ่งมีค่าแรงขั้นต่ำสูงกว่าประเทศไทย ๑๐ เท่า “นายทุนโจร” ชาวไทยและรัฐบาลร่วมมือกัน “ขูดรีด” ประชาชนและบ่อนทำลายเศรษฐกิจของประเทศ โดยอ้างว่าต้อง “อิง” ราคาในตลาดโลกอย่างน่าอดสู??

อนึ่ง ศาสตราจารย์เดวิด ฮาร์วี ผู้จบปริญญาเอกจากมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ และสอนอยู่ในสหรัฐฯ กล่าวถึง “ทุนนิยมคาวบอย”(ที่นายทุนไทยยังหลงใหลทั้งๆที่เป็นระบบที่ล้มเหลวทั่วโลก แม้แต่ในสหรัฐฯ ซึ่งเป็นต้นตำรับ) ว่า “ระบบทุนนิยมเสรีคือการฟื้นฟูและการขยายอำนาจของชนชั้นนำโดยการเข้าครองกรรมสิทธิ์แทนรัฐบาลในกิจการต่าง ๆ ตั้งแต่การเงิน การบริหาร จนถึง การทหาร และนั่นทำให้ คนรวยครอบครอง

ทรัพย์สินในโลกมากขึ้นเรื่อย ๆ”

สำหรับประเทศไทย ต่างชาติได้เข้าครอบครองกิจการสำคัญ ๆ เช่น สถาบันทางการเงิน กิจการรถยนต์ การผลิตปูนซีเมนต์ขายส่งชายปลีก เครื่องอุปโภคบริโภคและอื่น ๆ รวมทั้งหนังสือพิมพ์รายงานว่าต่างชาติได้เข้าเป็นเจ้าของที่ดินในประเทศไทยแล้วประมาณร้อยล้านไร่ด้วย

๒

อ้างอิง

๑. Antonia juhasz , “The Tyranny of Oil : The World Most Powerful Industry and What We Must Do to Stop IT”, Harper Collins Publisher, New York, ๒๐๐๙, แอนโทเนียเป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องอุตสาหกรรมน้ำมัน นโยบายการเงินและการค้าสากล เธอเขียนบทความให้หนังสือพิมพ์นิวยอร์ก ไทมส์ เฮรัลด์ทริบูน และแอลเอไทมส์ ด้วย

๒. Kevin Phillips “American Theocracy : The Peril and Politics of Radical Religion, Oil, and Borrowed Money in The ๒๑ st Century, Penguin Books, USA. ๒๐๐๗ เควินเป็นอดีตนักยุทธศาสตร์ของพรรคริพับลิกันและเป็นนักวิเคราะห์การเมืองและ

เศรษฐกิจ เขาสรุปว่าคนอเมริกันจำนวนมากยังไม่เต็มใจที่จะยอมรับความบกพร่องของการบริหารประเทศ หนังสือเล่มนี้ได้รับการยกย่องจากหนังสือพิมพ์นิวยอร์กไทมส์

๓. Michael C.Ruppert , “Crossing the Rubicon : The Decline of the American Empire at the End of the Age of Oil”, New Society Publishers, Canada, ๒๐๐๖, มิคาคเอล ฯ จบปริญญาด้านรัฐศาสตร์เกียรตินิยมจาก ยูซีแอลเอและเคยเป็นเจ้าของหน้าที่สืบสวนสอบสวนของกรมกรมตำรวจเมืองลอสแอนเจลิส เขาสืบสวนความเกี่ยวข้องของกรณี ที่ ๙/๑๑ กับ “จุดสูงสุด” ของน้ำมัน (peak oil) แล้วเขียนหนังสือเล่มนี้ เขาได้รับเชิญไปพูดเรื่อง ๙/๑๑ รวม ๔๐ ครั้ง ในแปดประเทศ รายงานของเขาได้รับการยกย่องสูงสุด สำหรับการรายงานข่าว แต่ตัวเขาถูกกดดันให้ออกจากราชการ

๔. Michael Klare, “Risng Powers Shrinking Planet How Scarce Energy is Creation a New World Order”, Metropolitan Books. Oxford ,England ๒๐๐๘, มิคาคเอลเป็นนักวิเคราะห์ด้านการป้องกันประเทศ ของหนังสือพิมพ์ The Nation และเป็นผู้อำนวยการโครงการสันติภาพและความมั่นคงของ Hampshire College ที่ Massachusetts สหรัฐฯ เขาเขียนหนังสือมาแล้ว ๑๓ เล่ม รวมทั้งเรื่อง Blood for Oil และ Resource War

ตารางการฝึกอบรมการเสริมสร้างสุขภาพด้วยการล้างพิษแบบอาจารย์ชวีญุดิน
ปี พ.ศ. ๒๕๕๘
 ณ สถาบันฝึกอบรมผู้มา กาญจนบุรี (ศูนย์ล้างพิษโรงเรียนผู้มา)
โทรศัพท์ : 088 487 4196 / 088 863 8417 / 081 293 6542 / 081 853 5000 / 087 404 5009
โทรสาร : 034 510 814 , 034 531 436 เวลาทำการ : 08.30 น. - 16.30 น.
e – mail : phunamschool@gmail.com Line ID : phunamschool
“ศูนย์ล้างพิษโรงเรียนผู้มา” มีที่เดียวที่กาญจนบุรีเท่านั้น ไม่มีสาขาใด ๆ ทั้งสิ้น โปรดระวัง!!! การแอบอ้าง

มิถุนายน	จ.๑ – พ.ย. ๔	พ.ย.๑๘– ๑๒ ๒๑
กรกฎาคม	พ.ย. ๑๖ – ๑๒ ๑๔	
สิงหาคม	พ.ย. ๖ – ๑๒ ๙	พ.ย. ๒๐ – ๑๒ ๒๑
กันยายน	พ.ย. ๓ – ๑๒ ๖	พ.ย. ๑๑ –๑๒ ๒๐
ตุลาคม	พ.ย. ๑ – ๑๒ ๔	พ.ย. ๑๕ – ๑๒ ๑๘
พฤศจิกายน	พ.ย. ๒๔ ต.ค.- ๑๒ ๑ พ.ย.	พ.ย. ๑๙– ๑๒ ๒๒
ธันวาคม	พ.ย. ๑๑ – ๑๒ ๒๐	

ค่าใช้จ่ายท่านละ ๒,๕๐๐ บาท (๔ วัน ๓ คืน) การจองล้างพิษแต่ละรุ่น จะสมบูรณ์ต่อเมื่อได้โอนเงิน
เข้าบัญชีออมทรัพย์ ธนาคารไทยพาณิชย์ สาขานนทบุรีเลขที่บัญชี 107 206 3284

- เดียวบวชเดี๋ยวสึกกลับสน
เป็นคนเดี๋ยวดีเดี๋ยวชั่ว
ตัดใจกำจัดตัวกลัว
เด็ดขั้วกล้าดีมีชัย.

(กุศทาลชาดก)

กล้าดีแท้ชนะตน

ณ ธรรมสภาที่พระเชตะวันมหาวิหาร เขต
กรุงล่าวัดถี นครหลวงของแคว้นโกศล

บรรดาภิกษุทั้งหลายกำลังโจษกันแซ่งแซ่ ถึง
เรื่องราวของ**พระจิตตทัตถิสาริบุตรเถระ**

“ท่านทั้งหลาย แม้ท่านจิตตทัตถิสาริบุตรเถระ
จะมีบุญเก่า(ชำระกิเลสมาก่อนในอดีต) ได้สะสม
อุปนิสัยแห่งความเป็นพระอรหันต์เอาไว้แล้วก็ตาม
แต่ในชาตินี้ ก็ยังต้องสึกถึง ๖ ครั้ง บวช ๗ หน
นั่นเทียว จึงจะสำเร็จจอร์หัตตผลได้ โอ! ความเป็น
ปุถุชน (คนกิเลสหนา) มีโทษมากยิ่งนัก”

ขณะนั้นเอง พอดี**พระศาสดา**เสด็จมา ได้ตรัส
ถามขึ้น

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย บัดนี้พวกเธอสนทนา
อะไรกันอยู่”

พวกภิกษุจึงกราบทูลเรื่องนั้นให้ทรงทราบ

พระศาสดาทรงสดับแล้ว ตรัสแสดงธรรมนี้

“ขึ้นชื่อว่า จิตปุถุชนนั้นมักมัวเมากิเลส(โลก
โกรธหลง) ข่มกิเลสได้ยาก ปลดเปลื้องกิเลสได้
ยาก แม้ในอดีตกาล เราเคยอาศัย **จอบเหียนเล่ม
เดียว** ทำมาหากินเลี้ยงชีวิต ไม่อาจทิ้งจอบเหียน
นั้นได้ **ทำให้เราต้องสึกถึง ๖ ครั้งด้วยอำนาจ
ความโลภ บวชอีก ๗ หน จึงข่มความโลภได้”**

พวกภิกษุได้ฟังอย่างนั้น จึงทูลนิมนต์ให้ตรัส
เล่า พระศาสดาจึงทรงกำชับว่า

“ถ้ากระนั้น พวกเธอจงตั้งใจฟัง”

ในอดีตกาล ครั้งเมื่อ**พระเจ้าพรหมทัต**
เสวยราชสมบัติอยู่ในกรุงพาราณสี

**เด็กทารกคนหนึ่งกำเนิดในตระกูลของคน
ปลุกผักที่มีฐานะยากจน** เมื่อเขาเติบโตจนถึง

ความเป็นผู้รู้เพียงสาแล้ว ก็ได้รับการขนานนามว่า กุททาล(จอบ) เพราะใช้จอบเป็นกิจวัตรทุกวันในการ พื้นดิน เพื่อเพาะปลูกพืชพรรณและผัก มีน้ำเต้า ฟักเขียว ฟักเหลือง เป็นต้น แล้วเก็บผักเหล่านั้น ขายเลี้ยงชีพอยู่ ด้วยความยากลำบากเข็ญใจ

ฉะนั้นสิ่งที่มีค่ามากที่สุดสำหรับกุททาล ก็คือ จอบเล่มเดียวนี้เท่านั้น ทรัพย์สมบัติอย่างอื่นไม่มีเลย

อยู่มานานวันเช้า กุททาลเกิดความคิดขึ้นว่า

“จะมีประโยชน์อะไรด้วยการอยู่อย่างเหนื่อยยาก

ลำบากในการครองเรือน เราควรจะออกบวชดีกว่า”

จึงตกลงใจว่า จะชอนจอบเอาไว้ในที่ซึ่ง

มิดชิดไม่มีใครรู้ **แล้วก็ออกบวชเป็นฤๅษี ด้วยหวังว่าจะมีชีวิตอยู่อย่างสุขสบายกว่าเดิม**

ครั้งบวชไปได้สักระยะหนึ่งจิตใจก็ไม่สงบ เกิดกิเลสความโลภผุดเกิดขึ้น ไม่อาจจะตัดใจสันโดษ (ใจพอ) ได้ ยิ่งหวนนึกถึงจอบเครื่องมือหากินเล่นนั้น ก็ยิ่งหมกมุ่นฟุ้งซ่านในความคิดหนักเข้าไปใหญ่

ในที่สุด.....ก็ต้องสึก กลับไปอาศัยจอบเล่มเก่าเลี้ยงชีวิตอีกอย่างเดิม

คืนสู่ความเป็นคฤหัสถ์ได้ไม่กี่วัน แต่แล้วจู่ๆ ก็ไม่ยากลำบากขึ้นมาอีก จึงไปบวชใหม่ บวชได้สักพักก็สึกอีก เพราะเกิดกิเลสโลกเหมือนเช่นเคย สลับไปมาบวชๆ สึกๆ อยู่อย่างนี้ แม้ครั้งที่ ๒.... ครั้งที่ ๓....จนกระทั่งนับได้ถึง ๖ ครั้ง เวียนวนอยู่กับความโลภนั่นเอง

พอถึงคราวคิดจะบวชเป็นครั้งที่ ๗ ก็เกิดความเบื่อหน่ายในวัจนแห่งความโลภนั้นเต็มที ใช้สติปัญญาพิจารณาว่า

“ดูสิ! จอบเล่มนี้เราอาศัยขุดดินมามาก จนจอบเห็นลึกร่อนกุดไปหมด เราไปบวช ๖ ครั้ง แล้วต้องสึก ๖ ครั้งกลับมาใช้จอบเล่มนี้ทุกครั้ง **แต่คราวนี้เราจะไม่เก็บซ่อนมันไว้อีก จะขว้างมันทิ้งไปเสียในแม่น้ำใหญ่ แล้วจะตั้งใจให้มันบวชให้ได้ตลอดชีวิต”**

เมื่อตัดสินใจเด็ดขาดแล้ว ก็เดินไปสู่ริมฝั่งแม่น้ำ เพื่อทิ้งจอบเห็นเล่นนั้นไปเสีย พลันก็ฉุกละหุกขึ้นได้ขณะไปถึงริมน้ำ

“ถ้าเรายังเห็นจอบตกลงสู่แม่น้ำที่ตรงไหน ก็ยัง

อาจจะนึกเสียดาย อยากจะงมมันขึ้นมาอีกได้”

คิดดังนั้นแล้ว จึงตั้งสติแน่วแน่จับจอบที่ค้างคองจอบไว้เหนือศีรษะ ๓ รอบ หลับตาขว้างลงไปในแม่น้ำ พอจอบหลุดมือไปด้วยกำลังแรง ได้ยินเสียงตกน้ำไปแล้ว เขาก็ถึงกับตะโกนกึกก้องด้วยเสียงแห่งความยินดีสุดขีด

“เราชนะแล้ว...เราชนะแล้ว...เราชนะแล้ว”

ในช่วงเวลาเดียวกันนั่นเอง **พระเจ้ากรุง**

พาราณสีทรงปราบปรามชนบทยายแดนราบคาบแล้ว ได้เสด็จผ่านมา ณ ที่ตรงแม่น้ำนั้น ทรงประดับพระองค์ด้วยเครื่องอลังการครบครัน กำลังเสด็จพระราชดำเนินอยู่ด้วยพระศอาธาร (ช้างพระที่นั่ง) เป็นเวลาประจวบเหมาะอย่างยิ่ง ทรงสดับเสียงร้องตะโกนลั่นของกุททาล! ทำให้ทรงเกิดระแวงสงสัยว่า

“เสียงชายผู้นี้ร้องตะโกนด้วยความดีใจนักหนาว่า เราชนะแล้ว ก็ใครเล่าที่เขาชนะ”

จึงมีพระดำรัสสั่งให้ไปเรียกตัวมาเข้าเฝ้า แล้วตรัสถาม

“นี่บุรุษหนุ่ม เรานั้นได้ชนะสงครามมา ได้ความมีชัยมาหมาดๆ นี้เอง ส่วนเจ้าเล่าชนะอะไร”

กุททาลก็ตอบตามตรงกราบทูลไปว่า

“ข้าแต่มหाराช บุคคลใดพึงชนะหมู่มนุษย์ตั้งพันคุณด้วยพันในสงคราม บุคคลนั้นไม่ชื่อว่าเป็นผู้ชนะอย่างสูงสุดในสงคราม ส่วนบุคคลใด **พึงชนะตนผู้เดียว บุคคลนั้นแลชื่อว่า เป็นผู้ชนะอย่างสูงสุดในสงคราม**

ตนแลอันบุคคลชนะแล้วประเสริฐ ส่วนหมู่สัตว์อื่นนอกนี้อันบุคคลชนะแล้ว จะประเสริฐอะไร เพราะแม่เทวดา (คนใจสูง) มาร(คนใจต่ำ) พรหม (คนใจบริสุทธิ์) ก็ทำความชนะของบุรุษผู้มีตนอันฝึกดีแล้ว มีปกติประพฤติสำรวมเป็นนิตย์ ให้กลับแพ้อีกไม่ได้เลย

ความชนะใดกลับแพ้ได้ ความชนะนั้นเป็นความชนะไม่ดี ความชนะใดไม่กลับแพ้ได้ ความชนะนั้นแลเป็นความชนะที่ดี

ฉะนั้นถึงพระองค์จะทรงชนะสงครามตั้ง

ร้อยครั้ง ตั้งพันครั้ง ตั้งแสนครั้ง ก็ยังเชื่อว่าชนะ
ไม่ตี ชนะไม่เด็ดขาดอยู่นั่นเอง ยังจะเฉลิมพระ
นามว่า จอมทัพ หาได้ไม่ เพราะยังเอาชนะกิเลส
ของพระองค์เองไม่ได้

**แต่ข้าพระองค์ข่มกิเลสในภายในไว้ได้ เอาชนะ
กิเลสของตนเพียงผู้เดียวได้แล้ว อย่างนี้แหละ
จึงจัดว่า เป็นจอมทัพสูงสุดผู้เกรียงไกรโดยแท้”**

กราบทูลแล้ว กุฑทาลก็มองไปในแม่น้ำ ยังฉาน
(เพ่งเพากิเลส) มีอาไปกลืน (ใช้น้ำเป็นเครื่องจุงจิตให้
สงบ) เป็นอารมณ์ จนบังเกิด**มานสมาบัติอันวิเศษ**
(สภาวะสงบระงับกิเลสอันประณีตยิ่ง) ณ ที่ตรงนั่นเอง

ฝ่ายพระราชามาเมื่อทรงสดับธรรมนั้นแล้ว ทรง
กระทำจิตโดยแยบคาย สลัดกิเลสโลกได้ด้วย
อำนาจจิตนั้น เกิดพระทัยน้อมไปใน**บรรพชา** (การ
บวช) รวมทั้งแม่แต่**พวกหมู่ไพร่พลของพระองค์**
ด้วย ก็พากันเกิดดวงตาเห็นธรรม มีจิตปรารถนา
ลดละกิเลสเช่นนั้นเหมือนกัน

ดังนั้นพระราชาก็ได้ตรัสแก่**กุฑทาลบัณฑิต**ว่า
“บัดนี้ท่านบัณฑิตจะไปยังที่แห่งไหนใดกันเล่า”
“ข้าแต่มหाराช ข้าพระองค์จะไปยังป่าทิมพานต์
(ป่าหนาวแถบเหนือของอินเดีย) ออกบวชเป็น**ฤาษี**
(นักบวชผู้แสวงหาธรรม) บำเพ็ญเพียรอยู่ในที่นั้น”

พระราชาทรงสดับแล้ว รีบตรัสโดยเร็ว
“ถ้าเช่นนั้น แม่ข้าพเจ้าก็จะสร้างการชนะ
กิเลสตนบ้าง จะขอ**บรรพชา**กับท่านด้วยอีกคน”

แล้วเสด็จพระราชดำเนินไปพร้อมกับกุฑทาลบัณฑิต
ส่วนไพร่พลทั้งหมดนั้น ทุกคนมาร่วมประชุม
กันเฝ้าทันที แล้วตกลงตัดสินใจกันว่า จะออกบวช
พร้อมกับพระราชากับด้วย ทั้งหมดจึงร่วมเดินทาง
กันไปเป็น**มหาสมาคมใหญ่**

ครั้งเมื่อชาวเมืองพาราณสีได้รับรู้ข่าวนี้
“พระราชามาของพวกเรา ได้ทรงสดับธรรม
ของกุฑทาลบัณฑิตแล้ว ทรงป่วยพระพักตร์มุ่ง
บรรพชา เสด็จออกทรงผนวช(บวช) พร้อมด้วย
หมู่พลนิกาย ก็แล้วอย่างนี้ พวกเราจะอยู่ทำอะไร
กันในเมืองนี้อีกเล่า”

ดังนั้น**บรรดาผู้อยู่ในพระนคร** ต่างพากัน
ออกเดินทางจากกรุงพาราณสี มีจำนวนผู้คนมาก

ถึง ๑๒ โยชน์ (๑๙๒ กม.)ติดตามไป

ณ ป่าทิมพานต์ กุฑทาลบัณฑิตบวชตนเอง
ก่อนเป็นฤาษี จากนั้นจึงให้ผู้คนทั้งหลายบวช
ทีหลัง แล้วจัดแจงแบ่งอาศรมที่ช่วยกันสร้างขึ้น
ให้อยู่กันตามสมควร

ต่อมา มี**พระราชาก็ ๗ พระองค์** ได้ทรง
สละราชสมบัติทั้ง ๗ พระนคร ออกติดตามมา
ทรงผนวชด้วย ทำให้อาศรมกว้างไกลออกไปถึง ๓๐
โยชน์(๔๘๐ กม.)เต็มบริบูรณ์ด้วยมหาชนเป็นอันมาก

กุฑทาลฤาษีได้เจริญพรหมวิหารธรรม (ธรรม
ของผู้มีจิตใจประเสริฐสูงสุดคือ ๑. เมตตา=คิดช่วย
ผู้อื่น ๒. กรุณา = ลงมือช่วยผู้อื่น ๓. มุทิตา =
ยินดีที่ผู้อื่นได้ดี ๔. อุเบกขา = วางใจเป็นกลาง
เที่ยงธรรม) บอกกรรมฐาน(วิธีปฏิบัติลดละ
กิเลสอย่างเหมาะสมกับฐานะ)แก่นักบวชทั้งหลาย
กระทั่งล้วนได้ผลแห่ง**สมาบัติ** อันเจริญด้วย
พรหมวิหารธรรม แล้วพากัน**สู่พรหมโลก**(โลกของ
ผู้มีจิตใจประเสริฐสูงสุด) ส่วนฆราวาสทั้งปวง
ที่ช่วยกันบำรุงนักบวชเหล่านั้น ก็ล้วนได้ไปสู่
เทวโลก (โลกของคนใจสูง) เช่นกัน

ซึ่ง**พระราชาก็ในครั้งนั้น** ได้มาเป็นพระ
อานนท์ในบัดนี้ มหาชนทั้งหลายได้มาเป็น
พุทธบริษัทในบัดนี้ ส่วนกุฑทาลบัณฑิตนั้น
ได้มาเป็นเรตถาคตนีเอง

*****
เมื่อ พระศาสดาทรงแสดงชาดกนี้จบแล้ว
ทรงประกาศลัจจะทั้งหลาย ครั้นจบลัจจะเหล่านั้น
ภิกษุบางพวกก็ได้เป็น**พระโสดาบัน** บางพวกก็ได้
เป็น**พระสกทาคามี** บางพวกก็ได้เป็น**อนาคามี** และ
บางพวกก็ได้เป็น**พระอรหันต์**

สุดท้ายพระศาสดาทรงสรุปว่า
“การฝึกฝนจิตที่ข่มได้ยากเป็นการดี
เพราะจิตมีปกติมีวเมา ตกไปตามอารมณ์ที่
ปรารถนากิเลส ฉะนั้นจิตที่ฝึกฝนดีแล้ว ย่อม
นำสุขมาให้” **๓**

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๔ ข้อ ๑๔ พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗
ข้อ ๗๐ อรรถกถาแปลเล่ม ๕๖ หน้า ๑๖๖)

บนเส้นทางนักศึกษา (๑๐) วิถีชุมชนเข้มแข็ง

ไ้ดเวลาลับ(ตา)รงเรียนของนักศึกษาปริญญาโทอีก
ครั้ง เพื่อที่จะจัดสรรเวลามาช่วยงานวัดอย่าง
ตั้งใจ แม้จะขึ้นเทอมการศึกษาใหม่ต้องปรับตัวครั้ง
ใหญ่รับมือกับการบ้านรายงานที่มากขึ้นหนักขึ้น แต่
เพราะความซื่อคตัญญาพาที่ทำให้ฉันได้มีหมู่วมลมิตรดี
สหายดี เจอกลุ่มเพื่อน ๆ ที่นิสัยดีคอยช่วยเหลือ
เกื้อกูลกันมาโดยตลอด ฉันไม่ใช่คนหัวดีเรียนเก่งอะไร
เลย ก็ได้เพื่อนดี ๆ ช่วยกันติวก่อนสอบเสมอ ช่วย
แนะนำเวลาที่ไม่เข้าใจ ใครถนัดวิชาไหนก็มาช่วยกัน
เสริมเติมเต็มให้กันและกัน เส้นทางนักศึกษาจึงดู
ราบรื่นขึ้นเยอะ ทำให้ฉันได้มีโอกาสมาช่วยงานวัด
อย่างที่ตั้งใจไว้

ฉันมีโอกาสไปช่วยจัดค่าย “ยุวพุทธทายาท” ที่
ชุมชนภูผาฟ้า น้ำ ห่อง ๓ (ลานนาอโคก) ซึ่งจัดเป็นครั้งที่
๒ หลังจากที่ได้จัดครั้งแรกแล้วก็งดเว้นไปนานหลายปี
เนื่องด้วยภารกิจงานภูษาดิที่ชาวอโคกต้องไปปฏิบัติ
หน้าที่พลเมืองดีและหน้าที่ของนักปฏิบัติธรรมที่จะต้อง
ไปยืนหยัดยืนยั้นในธรรมะของพระพุทธเจ้า ที่ไม่นิ่ง
ดูตายและเป็นกลางต่อความไม่ถูกต้อง เพราะความ
เป็นกลางคือการอยู่ข้างคนดี อยู่ข้างความดี

ค่ายยุวพุทธทายาทจัดขึ้นในระหว่างวันที่ ๑๘-๒๒
พฤษภาคม ๒๕๕๘ ซึ่งถือเป็นค่ายดูตัวนักเรียนเตรียม

ม.๑ และ ม.๔ ของโรงเรียนสัมมาสิกขา ภูผาฟ้า น้ำ
อีกหนึ่งค่ายก่อนที่จะมีการประกาศผลการคัดเลือก
เป็นนักเรียนสัมมาสิกขา ภูผาฟ้า น้ำตัวจริง และรับ
มอบชุดเครื่องแบบนักเรียน

ฉันได้รับมอบหมายหน้าที่จากท่านอาจารย์ ๑
สมณะบินบน ถิรจิตโต ให้เป็นผู้จัดค่าย โดยมีน้อง ๆ
สัมมาสิกขา ภูผาฟ้า น้ำชั้น ม.๖ จำนวน ๓ คน (บูม ฟ้า
ฝักกาด) เป็นผู้ช่วย เป็นโอกาสอันดีอีกครั้งที่ท่าน
สมณะและผู้ใหญ่ในชุมชนเมตตาให้ฉันได้ฝึกตัวเอง
และได้เพิ่มทักษะการเรียนรู้ในการดูแลคน แม้ตัวเอง
จะมาแบบหนัก ๆ อยู่สักหน่อย เพราะต้องพ่วงทำ
รายงานอีก ๒ เล่มส่งภายในเวลาหนึ่งอาทิตย์ และ
ต้องทำบัญชีชุมชนให้ทันก่อนวันประชุมชุมชนภายใน
อาทิตย์เดียวกัน และต้องจัดค่ายไปในเวลาเดียวกัน
อีกด้วย แต่ฉันกลับมีความยินดีอย่างยิ่งที่ได้รับโอกาส
นี้ โอกาสแห่งการฝึกตน โอกาสแห่งการพัฒนาทาง
จิตวิญญาณ เมื่อใจเรามีความยินดีเมื่อนั้นใจเราก็จะ
เบาสบาย ปัญญาจะเกิดตามมา และจะบอกให้เรา
รู้ว่าต้องจัดสรรงานอย่างไร ต้องวางแผนชีวิตเช่นไร

ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาฉันเองก็ได้รับการดูแล
ผ่านการศึกษาาระบบแม่ - ลูกไก่ ได้รับการอบรมสั่ง
สอน ให้ปัญญา และเติมเต็มสัมมาทิฐิมาโดยตลอด

จนตัวเองพอที่จะเติบโตและเข้มแข็งจนพึ่งตนเองขึ้นมาได้บ้าง มาถึงตอนนี้ผู้ใหญ่ก็ให้โอกาสที่ฉันจะได้เป็นที่พึ่งแก่อน้อง ๆ ต่อไป

ในคำนี้ฉันจึงมีแรงบันดาลใจจากวิถีชีวิตและระบบการศึกษาของชาวภูผาฟ้า น้ำ ที่เราก็คือหนึ่งที่ได้รับโอกาสในการฝึกฝนตนเอง ได้ติดตามแม่ไก่ ได้รับสัมผัสจากท่านสมณะที่คอยหยอดใส่อยู่เบื้อง ๆ จากคนอ่อนแอพ่ายแพ้ต่อกิเลส มาเป็นผู้เป็นคนและเติบโตยิ่งขึ้นจนเป็นคนเข้มแข็ง มีสติปัญญาที่จะลดละล้างกิเลสได้ จากเด็กเข้มแข็งก็ไปสู่ผู้ใหญ่ที่เข้มแข็งกว่าในการเพิ่มอินทรีย์พละ ฝึกฝนตนเองอย่างเข้มข้น เริ่มฝึกดูแลผู้อื่น ฝึกดูแลลูกไก่ พร้อมกับขัดเกลาดตนให้เป็นผู้เบาบางลงจากกิเลสยิ่งขึ้น ๆ เพราะไม่มีการงานใดที่จะช่วยอุดกระชากกิเลสที่นอนเนื่องในอัสวะอนุสัยของเราได้ดีกว่าการอยู่กับคนซึ่งเป็นโจทย์ชีวิตที่จะช่วยให้เราได้เพิ่มภูมิธรรมสูงขึ้น

สุดท้ายก็จะนำไปสู่ชุมชนเข้มแข็ง ที่สมาชิกในชุมชนเป็นผู้พร้อมที่จะไม่เอาแต่ใจตัวเอง เพราะฝึกเข้าใจและเห็นใจผู้อื่นมาโดยตลอด และมั่นคงในทิศทางวิถีพอเพียงที่เรียบง่าย งาม นำไปสู่เป้าหมายชีวิตของนักปฏิบัติธรรมที่อยากลดละกิเลสลงให้มากที่สุดในทุก ๆ ชาติ เพื่อมุ่งสู่ “นิพพาน” อันเที่ยงแท้แน่นอน ไม่กลับคืน

ฉันพูดคุยปรึกษากับรุ่นพี่ ม.๖ ที่จะช่วยกันจัดค่ายครั้งนี้ว่ามีแนวคิดที่จะให้รุ่นพี่ ม.๖ เป็นพี่เลี้ยงประจำกลุ่มของน้อง ๆ และมีรุ่นพี่ศิษย์เก่ามาช่วยเป็นพี่เลี้ยงฝ่ายชาย โดยเรามีแนวทางที่จะสร้างความเข้มแข็งให้แก่อน้อง ๆ ในค่ายโดยมีรุ่นพี่หรือเป็นพี่ไกที่เข้มแข็งเป็นแบบอย่าง เมื่อน้องเข้มแข็ง พี่ ๆ เข้มแข็ง ชุมชนของเราจะเป็นชุมชนเข้มแข็งแบบนี้ น้องๆเห็นอย่างไร? เมื่อน้องๆเห็นด้วยและเข้าใจแนวทาง งานยุวพุทธ-ทนายาทครั้งนี้จึงเริ่มก่อร่างสร้างตัวขึ้นเป็นรูปธรรม

“ความเข้มแข็ง” ในความหมายของฉัน นั่นคือความเข้มแข็งทางจิตวิญญาณ หรืออาจจะเรียกว่ามีภูมิคุ้มกันทางจิตวิญญาณก็ได้ โดยอยู่ในกรอบศีล ๕ ที่เป็นหลักพื้นฐานเบื้องต้นการดำเนินชีวิตให้สัมมาเรียนรู้และฝึกฝนตนให้เป็นผู้มีวัตรณะ ๙ ก็น่าจะอยู่ง่าย มีความพอเพียง ไม่ฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือยต่อสิ่งที่เป็น

ข้าศึกต่อคุณ แต่เป็นผู้พากเพียรอย่างยิ่งต่อสิ่งที่เป็นคุณ ซึ่งเป็นเป้าหมายที่พวกเราพากเพียรฝึกฝนให้เข้าถึงความเป็นผู้เข้มแข็งนั้น ผู้เข้มแข็งมากก็ช่วยผู้อื่นได้มาก ผู้เข้มแข็งน้อยก็ช่วยผู้อื่นได้น้อย

ในค่ายนี้ส่วนมากก็จะเป็นน้อง ๆ นักเรียนสัมมาสิกขา ภูผาฟ้า น้ำ และเด็กเตรียมสัมมาสิกขา ซึ่งก็ถือเป็นผู้ที่เคยได้ฝึกฝนตนเองมาแล้ว โดยมีผู้ร่วมเข้าค่ายตั้งแต่อายุน้อยสุด ๔ ขวบ มีเด็กชั้นอนุบาล ประถมศึกษา และมีมัธยมศึกษา รวมทั้งหมดที่ลงทะเบียน ๒๑ คน และพี่เลี้ยงอีก ๔ คน

ตารางกิจกรรมจัดแบบวันต่อวัน แต่มีตารางกิจกรรมว่าง ๆ ที่ทำให้ให้เห็นภาพรวม ส่วนตารางย่อย ๆ แต่ละวันเราจะปรับเปลี่ยนไปตามเหตุปัจจัย เป็นการฝึกการอยู่กับปัจจุบัน ไม่ห่วงหาอดีต และไม่กังวลต่ออนาคตที่ยังมาไม่ถึงให้กับผู้จัดค่ายไปด้วยในอีกนัยหนึ่ง

กิจกรรมประจำวันเริ่มจากการทำวัตร สวดมนต์ตามวิถีของชาวพุทธตั้งแต่เวลา ๐๕.๐๐-๐๕.๓๐ น. ซึ่งเป็นวิถีชีวิตประจำของชาวลานนาอโศก น้อง ๆ จะได้ร่วมกิจกรรมกับผู้ใหญ่ในชุมชน เป็นบวร บ้าน-วัด-โรงเรียน ต่อด้วยการออกกำลังกายโดยพี่เลี้ยงเสร็จแล้วก็มาทานอาหารเสริมด้วยซูปถั้วงาของมีประโยชน์จากธรรมชาติ เวลา ๐๗.๐๐ น. เตรียมตัวตักบาตรด้วยของยอด ๆ นั่นคือยอดผักไร้สารพิษนั่นเอง โดยเด็ก ๆ ได้ไปเก็บผักไร้สารพิษกันเองในชุมชน ได้รู้จักผักหลากหลายชนิด ต่อด้วยการเรียนรู้วิถีชุมชนเข้มแข็ง **สู่ภาคเป็นงานตามฐานงาน**ในชุมชน ๐๙.๐๐ น. ขึ้นศาลาฟังธรรมจากท่านสมณะ และรับประทานอาหารร่วมกับผู้ใหญ่ พร้อมชมรายการ “**เขาชวนยุคพอเพียง**” เสร็จแล้วก็เป็นเวลาของ ๕ ส. ทำความสะอาดตามจุดต่าง ๆ และ ๕ ส. ส่วนตัว โดยมีพี่เลี้ยงคอยนำทำเป็นแบบอย่าง

๑๒.๐๐ น. กิจกรรมรวมตัว ในแต่ละวันก็จะมี การสนทนาการบันเทิงแบบเรียบง่ายสลับกันไปจากพี่เลี้ยงและพี่ศิษย์เก่า ต่อด้วยการบูรณาการภาค **ชาวนิวิชา** โดยมีครู และพี่ศิษย์เก่ามานำน้อง ๆ เรียนวิชาการจากชีวิตจริงตั้งแต่เช้าว่าได้เรียนรู้วิชาอะไรไปบ้าง เป็นการเรียนรู้แบบบูรณาการที่ไม่แยกวิชาการ

ออกจากวิถีชีวิตจริง เวลา ๑๔.๐๐ น. เป็นการเรียนรู้วิถีชุมชนเข้มแข็งอีกครั้ง เสร็จแล้วก็ไปอาบน้ำ ชักผ้า ผีกฟุ้งตนเอง และมารับประทานอาหารเย็น

๑๔.๐๐ น. จึงมารวมตัวทำกิจกรรมอีกครั้ง ก่อน จะแยกย้ายพบสนทนาประจำกลุ่มเพื่อเช็คชื่อ และสรุปสถานะฝึกอ่านจิตอ่านใจตัวเอง และทบทวนกุศลกุศลในตลอดทั้งวันที่ได้ทำไปว่าเราจะได้อะไรชีวิตหรือขาดทุน

๒๐.๐๐ น. นื่อง ๆ แต่ละกลุ่มจะพักอยู่ตามบ้านที่จัดไว้ให้ โดยให้ฝึกเป็นผู้อ่อนน้อมถ่อมตน ด้วยการกราบขอขมาทรมานจากผู้ใหญ่ที่อยู่ในบ้านนั้น พร้อมกับที่เลี้ยงก่อนนอน

ทุกช่วงเวลาของวิถีชีวิตนี้จะมีพี่เลี้ยงหรือพี่ไก่ประจำกลุ่มมาอยู่ดูแลอย่างใกล้ชิด เป็นการแบ่งเบาภาระและกตัญญูทวดที่ต่อคณะอาและแม่ไก่ที่เคยดูแลเรามา วันนี้นุ่งพี่ ม.๖ ก็จะดูแลน้อง ๆ ต่อเหมือนที่แม่ไก่เคยดูแลพวกเขา มา นับเป็นสิ่งสำคัญของการพัฒนาจิตวิญญาณให้เข้มแข็ง จากการหล่อหลอมของการศึกษาระบบแม่ไก่ - ลูกไก่ ที่พี่เมื่อเติบโตแล้วก็จะช่วยดูแล ช่วยให้ล้มมาที่ภูฏี ให้น้อง ๆ ได้เรียนรู้ความเรียบง่ายของชีวิต ไม่เรียกร้อง ไม่เอาแต่ใจ เป็นผู้พอเพียง เป็นการฝึกพัฒนาจิตวิญญาณในการอยู่ร่วมฝึกฝนบนเส้นทางนักสู้แห่งกองทัพธรรมต่อไป

วันที่ ๔ ของค่ายมีกิจกรรมรอบกองไฟในช่วงเย็น แต่เนื่องจากสภาพอากาศไม่เอื้ออำนวย จึงย้ายมาจัดในศาลาเป็นกิจกรรมรอบกองเทียน จากฝีมือการจัดเวทีของน้อง ๆ กันเองจากวัสดุที่มีในชุมชน มีการวาดภาพระบายสีตกแต่งป้ายอย่างสวยงาม โดยใช้กะลามะพร้าวจากโรงครัวมาเป็นของตกแต่งใช้วางเทียนจุดรอบเวที เป็นเวทีศูนย์บาทที่เด็ก ๆ จัดออกมาได้อย่างสวยงาม เป็นที่น่าประทับใจ

และยังมีกิจกรรมการแสดงละครของแต่ละกลุ่ม โดยมีหัวข้อการแสดง ๓ หัวข้อที่แตกต่างกัน ๑. เยาวชนยุคพอเพียง ๒. ระบบการศึกษาแม่ไก่ - ลูกไก่ ๓. วิถีชีวิตชุมชนเข้มแข็ง ถือเป็นอีกบทฝึกในการใช้ความคิดสร้างสรรค์ ทักษะการสื่อสาร การกล้าแสดงออก ซึ่งแต่ละหัวข้อนั้นก็ล้วนแล้วแต่มาจากวิถีชีวิตจริง ๆ ที่ได้สัมผัสและอยู่กับมันทุกวัน ซึ่งน้อง ๆ ก็สามารถ

ถ่ายทอดออกมากันได้เป็นอย่างดี ถือเป็นการแสดงออกถึงความเข้าใจ ถึงภูมิธรรมที่แต่ละคนได้สั่งสมผ่านบทละคร ที่สื่อถึงวิถีชีวิตของชาวภูผาฟ้าน้ำ

โดยในค่ายครั้งนี้ยังมีทีมแพทย์วิถีธรรมที่มาร่วมคอร์สมหาสมุทรที่ลานนาอโคกได้มาร่วมพาดำน้ำ ออกกำลังกาย และมาร่วมเป็นปฏิบัติกรให้ความรู้จากประสบการณ์ไปดูแลผู้ป่วยที่ทันตสถานหญิงมาเล่าสู่กันฟังอีกด้วย

อีกทั้งยังมีการให้คะแนนภาคศิลปะเด่น-เป็นงาน-ชาวนาวิชา ของแต่ละกลุ่ม และประกาศคะแนนบนบอร์ดทุกวัน ให้น้อง ๆ ได้ดูความก้าวหน้าหรือถอยหลังของกลุ่ม เพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไขในวันต่อไป จบค่ายนี้ก็มีพิธีรับมอบชุดนักเรียนสั้มาลิกษา ภูผาฟ้าฟ้าชั้น ม.๑ และชั้น ม.๔ จากท่านอาจารย์ ๑ (สมณะบินบน ธิรจิตโต) ซึ่งท่านก็ให้โอกาสฉันได้ฝึกเป็นพิธีกรและคนจัดงาน ซึ่งถือเป็นครั้งแรกของชุมชนลานนาอโคก เพราะปกติแล้วพิธีนี้จะจัดที่ห้อง ๒ ภูผาฟ้าฟ้า (สวนชาวดอย=บ้านพี่ซึก+บ้านสวน) แต่ปีนี้ย้ายมาจัดที่ห้อง ๓ ลานนาอโคกเป็นครั้งแรก ซึ่ง ยัญพิธีมีผล ที่น้อง ๆ สั้มาลิกษาจะได้ผ่านการคัดเลือกเข้ามาเป็นหนึ่งในครอบครัวบ้านหลังใหญ่ของชาวอโคกนี้ มาเป็นผู้เรียนรู้การศึกษาแบบสั้มา ที่ถูกต้อง ถูกตรง ถูกแท้ และถูกถ้วน ตามแบบของพุทธ และฝึกฝนพัฒนาตนกันต่อไปตลอด ๖ ปีการศึกษา แต่ชีวิตจริงเราคงต้องศึกษาเรียนรู้กันไปตลอดชีวิต

การฝึกฝนครั้งนี้สำหรับฉันแล้วนับเป็นความยินดี เป็นการเพิ่มพูนปัญญาให้แยบคายขึ้นเรื่อยๆ เห็นถึงความเปลี่ยนแปลงทางความคิด ทางจิตวิญญาณของตัวเองที่พัฒนาขึ้นจากเดิม

ขอบคุณการให้เวลา การให้ความเข้าใจ การให้อภัย และไม่ถือสาของท่านสมณะ ผู้ใหญ่ และทุก ๆ คนที่ช่วยเป็นพลังในการเสริมสร้างความเข้มแข็งทางจิตวิญญาณให้เสมอมา

มาถึงวันนี้เราก็คงต้องช่วยแบ่งเบาภาระท่าน ด้วยการฝึกดูแลคน ช่วยกันสร้างคน สร้าง ทายาทของพุทธให้เจริญเติบโตและเข้มแข็งทาง ศีลธรรม เป็นหน่อเนื้อเชื้อพุทธ ช่วยงานพระโพธิ- สัตว์สืบต่อไป

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

๑ โลกโกรธหลงหากยังมี
ไม่อาจหนีความกลัวได้
เมื่อกายใจไร้อบาย
ไม่กลัวตายตราบทรงธรรม

สมัยหนึ่ง พราหมณ์ชื่อ ชานุโสณิ เข้าไปเฝ้า
พระผู้มีพระภาคเจ้าถึงที่ประทับ ครั้นผ่านการสนทนา
ปราศรัย พอให้ระลึกถึงกันไปแล้ว ได้กราบทูลถาม
พระผู้มีพระภาคเจ้าว่า

“ข้าแต่พระโคตมผู้เจริญ ข้าพเจ้ามีวาตะ(ลัทธิ)
อย่างนี้ มีทิฏฐิ (ความเห็น) อย่างนี้ว่า บุคคลผู้มีความ
ตายเป็นธรรมดา นั้น ไม่กลัวยอมไม่มี ไม่ถึงความสะดุ้ง
ต่อความตายไม่มี”

“ดูก่อนพราหมณ์ บุคคลผู้มีความตายเป็นธรรมดา
นั้น กลัวยอมมีอยู่ ถึงความสะดุ้งต่อความตายก็มีอยู่ และ
ผู้ที่ไม่กลัวก็มีอยู่ ไม่ถึงความสะดุ้งต่อความตายก็มีอยู่

๑ ผู้มีความตายเป็นธรรมดา ย่อมกลัว ถึงความ
สะดุ้งต่อความตายเป็นไหน?

๑. บุคคลบางคนในโลกนี้ เป็นผู้ยังไม่สิ้นความ
กำหนด ยังไม่สิ้นความพอใจ ยังไม่สิ้นความรัก ยังไม่สิ้น
ความกระหาย ยังไม่สิ้นความเร่าร้อน ยังไม่สิ้นความ
ทะยานอยากในกามทั้งหลาย(ความใคร่อยากต่างๆ)

เมื่อมีโรคหนักบางอย่างเกิดขึ้นกับเขาแล้ว เขาย่อม

นึกเป็นทุกข์หนักใจว่า กามอันเป็นที่รักจะละทิ้งเรา
ไปเสียเราก็จะต้องแยกจากกามอันเป็นที่รักไป ดังนั้น
เขาย่อมเศร้าโศก ลำบากใจ ร่ำไร ทูบออกคร่ำครวญ
ถึงความสิ้นเพื่อน

๒. บุคคลบางคนในโลกนี้ เป็นผู้ยังไม่สิ้นความ
กำหนด ยังไม่สิ้นความพอใจ ยังไม่สิ้นความรัก ยังไม่
สิ้นความกระหาย ยังไม่สิ้นความเร่าร้อน ยังไม่สิ้น
ความทะยานอยากในกาย(ร่างกายและจิตใจ)

เมื่อมีโรคหนักบางอย่างเกิดขึ้นกับเขาแล้ว เขา
ย่อมนึกเป็นทุกข์หนักใจว่า กายอันเป็นที่รักจะละทิ้ง
เราไปเสีย เราก็จะต้องแยกจากกายอันเป็นที่รักไป
ดังนั้นเขาย่อมเศร้าโศก ลำบากใจ ร่ำไร ทูบออก
คร่ำครวญ ถึงความสิ้นเพื่อน

๓. บุคคลบางคนในโลกนี้ เป็นผู้ไม่ได้ทำความดีไว้
ไม่ได้ทำกุศลไว้ ไม่ได้ทำเครื่องป้องกันความกลัวไว้ ทำ
แต่บาป(ความชั่ว)ทำแต่กรรมหยาบช้า ทำแต่กรรม
เศร้าหมอง

เมื่อมีโรคหนักบางอย่างเกิดขึ้นกับเขาแล้ว เขาย่อม

นึกเป็นทุกข์หนักใจว่า เราไม่ได้ทำความดีไว้ ไม่ได้ทำกุศลไว้ ไม่ได้ทำเครื่องป้องกันความกลัวไว้ เราทำแต่บาป ทำแต่กรรมหยาบช้า ทำแต่กรรมเศร้าหมอง

นี่ถ้าเราตายไปแล้ว ย่อมไปสู่สุคติ(ความเป็นไป) ของผู้ไม่ได้ทำความดีไว้ ไม่ได้ทำกุศลไว้ ไม่ได้ทำเครื่องป้องกันความกลัวไว้ ทำแต่บาป ทำแต่กรรมหยาบช้า ทำแต่กรรมเศร้าหมอง ดังนั้นเขาย่อมเศร้าโศกลำบากใจ ร่ำไร ทูบอคร่ำครวญ ถึงความพินเพื่อน

๔. บุคคลบางคนในโลกนี้ เป็นผู้มีความสงสัย ระแวงแคลงใจ ไม่ถึงความยินยอมพร้อมใจในพระสัทธรรม(ธรรมที่ดีที่แท้ของผู้มีสัมมาทิฐิ)

เมื่อมีโรคหนักบางอย่างเกิดขึ้นกับเขาแล้ว เขาย่อมนึกเป็นทุกข์หนักใจว่า เรามีความสงสัย ระแวงแคลงใจ ไม่ถึงความยินยอมพร้อมใจในพระสัทธรรม ดังนั้นเขาย่อมเศร้าโศกลำบากใจ ร่ำไร ทูบอคร่ำครวญ ถึงความพินเพื่อน

ดูก่อนพราหมณ์ บุคคล ๔ จำพวกนี้แล มีความตายเป็นธรรมดา ย่อมกลัว ถึงความสะดุ้งต่อความตาย

● ผู้มีความตายเป็นธรรมดา ย่อมไม่กลัว ไม่ถึงความสะดุ้งต่อความตายเป็นไหน?

๑. บุคคลบางคนในโลกนี้ เป็นผู้สิ้นความกำหนัด ล้นความพอใจ ล้นความรัก ล้นความกระหาย ล้นความเร่าร้อน ล้นความทะยานอยากในกามทั้งหลาย

เมื่อมีโรคหนักบางอย่างเกิดขึ้นกับเขาแล้ว เขาย่อมไม่นึกเป็นทุกข์หนักใจว่า กามอันเป็นที่รักจะละทิ้งเราไปเสีย เราก็จะต้องแยกจากกามอันเป็นที่รักไป ดังนั้นเขาย่อมไม่เศร้าโศก ไม่ลำบากใจ ไม่ร่ำไร ไม่ทูบอคร่ำครวญ ไม่ถึงความพินเพื่อน

๒. บุคคลบางคนในโลกนี้ เป็นผู้สิ้นความกำหนัด ล้นความพอใจ ล้นความรัก ล้นความกระหาย ล้นความเร่าร้อน ล้นความทะยานอยากในกาย

เมื่อมีโรคหนักบางอย่างเกิดขึ้นกับเขาแล้ว เขาย่อมไม่นึกเป็นทุกข์หนักใจว่า กายอันเป็นที่รักจะละทิ้งเราไปเสีย เราก็จะต้องแยกจากกายอันเป็นที่รักไป ดังนั้นเขาย่อมไม่เศร้าโศก ไม่ลำบากใจ ไม่ร่ำไร ไม่ทูบอคร่ำครวญ ไม่ถึงความพินเพื่อน

๓. บุคคลบางคนในโลกนี้ เป็นผู้ไม่ได้กระทำบาป ไม่ได้ทำกรรมหยาบช้า ไม่ได้ทำกรรมเศร้าหมอง ทำแต่ความดีไว้ ทำกุศลไว้ ทำเครื่องป้องกันความกลัวไว้

เมื่อมีโรคหนักบางอย่างเกิดขึ้นกับเขาแล้ว เขาย่อมไม่นึกเป็นทุกข์หนักใจ เพราะตรึกตรองอย่างนี้ว่า เราไม่ได้ทำกรรมอันเป็นบาป ไม่ได้ทำกรรมหยาบช้า ไม่ได้ทำกรรมเศร้าหมอง เราทำแต่กรรมดีไว้ ทำกุศลไว้ ทำเครื่องป้องกันความกลัวไว้

นี่ถ้าเราตายไปแล้ว ย่อมไปสู่สุคติของผู้ไม่ได้ทำบาปไว้ ไม่ได้ทำกรรมหยาบช้า ไม่ได้ทำกรรมเศร้าหมอง ทำแต่ความดีไว้ ทำกุศลไว้ ทำเครื่องป้องกันความกลัวไว้ ดังนั้นเขาย่อมไม่เศร้าโศก ไม่ลำบากใจ ไม่ร่ำไร ไม่ทูบอคร่ำครวญ ไม่ถึงความพินเพื่อน

๔. บุคคลบางคนในโลกนี้ เป็นผู้ไม่มีความสงสัย ไม่มีความระแวงแคลงใจ ถึงความยินยอมพร้อมใจในพระสัทธรรม

เมื่อมีโรคหนักบางอย่างเกิดขึ้นกับเขาแล้ว เขาย่อมไม่นึกเป็นทุกข์หนักใจ เพราะตรึกตรองอย่างนี้ว่า เราไม่มีความสงสัย ไม่มีความระแวงแคลงใจ ถึงความยินยอมพร้อมใจในพระสัทธรรม ดังนั้นเขาย่อมไม่เศร้าโศก ไม่ลำบากใจ ไม่ร่ำไร ไม่ทูบอคร่ำครวญ ไม่ถึงความพินเพื่อน

ดูก่อนพราหมณ์ บุคคล ๔ จำพวกนี้แล มีความตายเป็นธรรมดา ย่อมไม่กลัว ไม่ถึงความสะดุ้งต่อความตาย”

ชานูโสณิพราหมณ์ฟังคำตอบนั้นแล้ว ได้กราบทูลว่า “ข้าแต่พระโคตมผู้เจริญ ภาสิต(ถ้อยคำสอนใจ)ของพระองค์แจ่มแจ้งนัก ทรงประกาศธรรมโดยอเนกปริยาย(ประการต่างๆ) เปรียบเหมือนบุคคลหงายของที่คว่ำ เปิดของที่ปิด บอกทางแก่คนหลงทาง จุดโคมไฟไว้ในที่มืดด้วยหวังว่า ผู้มืดดวงตา(ปัญญา)จะเห็นได้

ฉะนั้น ข้าพระองค์ขอถึงท่านพระโคตม พร้อมทั้งพระธรรมและภิกษุสงฆ์เป็นสรณะ(ที่พึ่ง) ขอท่านพระโคตมโปรดทรงจำข้าพระองค์ว่า เป็นอุบาสกผู้ถึงสรณะตลอดชีวิต ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป”

๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๑ “โยธาชีววรรค” ข้อ ๑๘๔)

● ต่อจากฉบับที่ ๒๙๘

การกระทำความผิดในลักษณะที่ถูกอำนาจภายนอกบีบบังคับ
ไม่อาจทำให้ผู้นั้นได้รับผลวิบากที่แท้จริง
ด้วยเหตุนี้นักโทษที่ถูกขังเดี่ยวในคุกจนไม่มีโอกาสไปทำร้ายใคร
จึงยอมไม่อาจถือได้ว่าเป็นผู้มีศีลอันบริสุทธิ์
และได้กระทำ “กุศลกรรม” ตามนัยความหมายพุทธธรรม

เปลี่ยนกระบวนทัศน์ใหม่ ประเทศไทย

เมื่อเราใช้ “สติ” (สติสัมโพชฌงค์) และ “ปัญญา” (อัมมวิจยสัมโพชฌงค์) เพ็งพินิจพิจารณาอย่างจดจ่อละเอียดขึ้น ๆ ต่อไปด้วย “ความเพียรอย่างต่อเนื่อง” (วิริยสัมโพชฌงค์) ในที่สุดก็จะสามารถสัมผัสกับสัจจะความจริงในอีกระดับหนึ่งของไตรลักษณ์ อันเป็นแก่นแท้แห่งความเป็นจริงของสรรพสิ่งทั้งหลายทั้งปวงในเอกภพที่ดำรงอยู่จริงเพียงแค่ “ปัจจุบันขณะ” แล้วดับไป ๆ จนพ้นการถูกครอบงำด้วย “มายาคติของกระแส

ความต่อเนื่องแห่งอวกาศและเวลา” ซึ่งพุทธศาสนาเรียกว่า “สันตติ” หรือคล้ายกับสิ่งที่ทฤษฎีควอนตัมเรียกว่า “คลื่นแห่งความน่าจะเป็น” (probability wave)^(๑๔) เหมือนการมองเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่า ภาพยนตร์ของภาพยนตร์แต่ละเฟรมซึ่งฉายภาพไปปรากฏบนจอภาพยนตร์ทีละภาพ ๆ นั้น อันที่จริงแล้วไม่มีแก่นสารความหมายอะไรในตัวเอง เพียงแต่เพราะเรารับรู้ด้วยความเร็วของสติที่กำหนดรู้ไม่เท่าทันกับความเร็ว

๑๔. ทฤษฎีควอนตัมเป็นทฤษฎีทางฟิสิกส์ยุคใหม่ที่มีจุดเริ่มต้นจากการพยายามอธิบายพฤติกรรมธรรมชาติของอนุภาคเล็กๆ ภายในอะตอมซึ่งทฤษฎีทางฟิสิกส์แบบเดิมอธิบายไม่ได้ เช่นปรากฏการณ์โฟโตอิเล็กทริก (photoelectric effect) ที่แสงแสดงพฤติกรรมเป็นทั้งอนุภาค ขณะเดียวกันก็แสดงพฤติกรรมเป็นคลื่นด้วย โดยปรากฏการณ์เช่นนี้สามารถอธิบายได้จากพื้นฐานของสมมติฐานใหม่ว่า ปริมาณทางฟิสิกส์บางอย่างที่มนุษย์เคยเชื่อกันว่ามีค่าได้อย่างต่อเนื่องนั้น อันเป็นจริง

ของภาพที่เห็นแต่ละภาพดังกล่าว จึงถูกกระแ
ความต่อเนื่องของภาพที่ปรากฏบนจอภาพยนตร์
ลวงให้เห็นเป็น “ตัวตน” ความเคลื่อนไหวของตัว
ละครที่กำลังแสดงบทบาทเรื่องราวต่าง ๆ ที่ทำให้
เราเกิดอารมณ์ความรู้สึกชอบ (สุขเวทนา) ไม่ชอบ
(ทุกข์เวทนา) หรือเฉย ๆ (อุเบกขาเวทนา) กับ
บทบาทของตัวละครเหล่านั้น สติและปัญญาที่
สัมผัสรู้ถึงขั้นไม่ถูกมายาคติของกระแสความ
ต่อเนื่อง (continuum) แห่งอวกาศและเวลา
ครอบงำ (หรือสามารถตัดล้นตัดขีด) นี้เรียกว่า
“อุท্থัพพะญาณ” อันเป็นญาณลำดับขั้นที่ ๔
ซึ่งถือเป็นขั้นตอนแรกของ “วิปัสสนาญาณ” ที่จะ
ต้องพัฒนาปัญญาญาณตามลำดับขั้นตอนต่อไปอีก
๙ ขั้น เพื่อล้าถึงเลสตัดมหาอุปาทานที่คอยควบคุม
กำหนด (เหมือนโปรแกรมซอฟต์แวร์ที่กำหนดการ
ทำงานในเครื่องคอมพิวเตอร์) ให้จิตส่วนลึกของ
เราปรุงแต่งความรู้สึกนึกคิดไปตามความเคยชิน
เก่า ๆ ที่ไม่ใช่ความจริงตามความเป็นจริงของ
สรรพสิ่งทั้งหลายทั้งปวงดังที่ได้เริ่มประจักษ์แจ้งนี้
จนเข้าถึงญาณขั้นที่ ๑๔, ๑๕, ๑๖ (มรรคญาณ ผล

ญาณ ปัจจเวกขณะญาณ) ต่อเมื่อสามารถพัฒนา
“สติและปัญญา” ถึงขั้นนี้จึงจักชื่อว่าได้เข้าถึงเขต
แดนแห่ง “โลกุตตรธรรม” ในพระพุทธศาสนา

ภายใต้หลักพุทธธรรมที่กล่าวมาข้างต้นจะ
เห็นได้ว่าพุทธปรัชญาให้ความสำคัญกับ “จิต
วิญญาณ” (ธาตุรู้) ที่แฝงอยู่ภายในปัจเจกบุคคล
แต่ละคนในฐานะเป็น “ประธานของสิ่งทั้งหลาย
ทั้งปวง” โดยจิตวิญญาณหรือ “วิญญาณธาตุ” ซึ่ง
มีคุณลักษณะเป็นธาตุรู้นี้จะมีธรรมชาติที่เป็น
อิสระในตัวเอง และมีเจตจำนงเสรีที่จะตัดสินใจ
เลือกกระทำกุศลกรรมหรืออกุศลกรรมในแต่ละ
ขณะจิต การใช้ “อำนาจจากภายนอก” บีบ
บังคับให้ผู้คนต้องกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่ง
(ถึงแม้จะเป็นสิ่งที่ดีหรือเป็นกุศลกรรมก็ตาม) จึง
ขัดต่อธรรมชาติแห่งความเป็นอิสระของวิญญาณ-
ธาตุ เหมือนเด็กที่ถูกผู้ใหญ่จับมือเขียนหนังสือ
แม้ตัวอักษรที่ปรากฏจะดูสวยงามเรียบร้อย แต่
ลายมือดังกล่าวย่อมไม่อาจถือเป็นผลงานของ
เด็กได้ฉันใด การกระทำกรรมในลักษณะที่ถูก

สามารถมีค่าได้เฉพาะบางค่า หรือที่เรียกว่าปริมาณดังกล่าวถูก “quantized” (อันเป็นที่มาของชื่อทฤษฎีควอนตัม) แนว
คิดเรื่องสสารหรืออนุภาคประพฤติกรรมเหมือนคลื่นและสลับกันได้ ซึ่งเรียกว่าทวิภาคของคลื่นและอนุภาค (wave/particle
duality) นี้ เป็นพื้นฐานของทฤษฎีกลศาสตร์คลื่น (wave mechanics) อันเป็นส่วนหนึ่งของทฤษฎีกลศาสตร์ควอนตัม
โดยฟังก์ชันของคลื่น (wave function) ในทฤษฎีกลศาสตร์คลื่นจะเป็นค่าฟังก์ชันทางคณิตศาสตร์ของระบบข้อมูลชุด
หนึ่งๆ ที่เกี่ยวกับปรากฏการณ์ของสิ่งที่ถูกสังเกต เช่น เมื่อพูดถึงสิ่งๆหนึ่งที่เราเรียกว่าอิเล็กตรอน เรากำลังหมายถึง
โอกาสหรือความน่าจะเป็นในการพบตำแหน่งของอิเล็กตรอนดังกล่าวภายใต้ อวกาศ ๓ มิติ (ของด้านกว้าง ยาว ลึก หรือ
x, y, z) ณ มิติที่ ๔ ของเวลา (t) ท่ามกลางกระแสความเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่องของอวกาศและเวลา (หรือที่พุทธ-
ปรัชญาเรียกว่ากระแสสันตติ) จนความดำรงอยู่ของอิเล็กตรอนที่กำลังสังเกตนี้มีสถานะเป็นเพียงค่าเชิงคณิตศาสตร์ใน
รูปฟังก์ชันของ “คลื่นแห่งความน่าจะเป็น” (probability wave) เท่านั้น การที่เราไม่สามารถแยกปรากฏการณ์ของสิ่งที่
ถูกสังเกต (รูป) ออกจากเครื่องมือที่ใช้ในการทดลองและสังเกต (นาม) โดยภายใต้เครื่องมือและการทดลองแบบหนึ่ง
เราจะสังเกตเห็นแสงแสดงธรรมชาติเป็นคลื่น แต่ภายใต้เครื่องมือและการทดลองอีกแบบหนึ่งเราจะสังเกตเห็นแสง
แสดงธรรมชาติเป็นอนุภาค (สสาร) ทั้ง ๆ ที่คลื่นและอนุภาคมีคุณลักษณะพื้นฐานแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง คือเมื่อคลื่น
ชนกันจะเกิดการซ้อนทับ แต่ถ้าอนุภาคชนกันจะเกิดการแตกตัว อันทำให้ปรากฏการณ์ความไม่ต่อเนื่องของปริมาณทาง
ฟิสิกส์ในสิ่งที่ถูกสังเกตนี้มีความสอดคล้องกับรากฐานความคิดทางพุทธปรัชญาที่ชี้ให้เห็นการไม่สามารถแยกความจริง
ของสิ่งต่าง ๆ ออกจากการปรุงแต่งระหว่าง “รูป” (สิ่งที่ถูกสังเกต) กับ “นาม” (ตัวผู้สังเกตซึ่งรวมถึงเครื่องมือและรูป
แบบการทดลองที่ใช้ในการสังเกต) ภายใต้กระแสสันตติของคลื่นแห่งการ “เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป” อย่างต่อเนื่องของ
สรรพสิ่งในจักรวาล จนเราไม่สามารถจะกำหนดตำแหน่งที่ดำรงอยู่จริงของสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้ (เพราะทันทีที่กำหนดรู้ สิ่งๆ
นั้นก็ดับสูญเปลี่ยนแปลงไปแล้ว) ความจริงที่เรารับรู้จึงเป็นแค่ “ความน่าจะเป็น” แห่งการดำรงอยู่จริงของสิ่งๆ นั้นเท่านั้น

อำนาจภายนอกบีบบังคับให้เกิดขึ้น ก็ไม่อาจทำให้ผู้นั้นได้รับผลวิบากที่แท้จริงจากการกระทำกรรมดังกล่าวฉนั้นเหมือนกัน ด้วยเหตุนี้นักโทษที่ถูกจับขังเดี่ยวอยู่ในคุกจนไม่มีโอกาสจะไปทำร้ายหรือปล้นชิงใครที่ไหน จึงยอมไม่อาจถือได้ว่าเป็นผู้มีศีลอันบริสุทธิ์และได้กระทำ “กุศลกรรม” ตามนัยแห่งความหมายของหลักพุทธธรรมที่กล่าวมานี้

“ระบบสังคมการเมืองที่ดี” ตามปรัชญาการเมืองบนพื้นฐานแห่งหลักพุทธปรัชญา จึงตั้งอยู่บนหลักการของแนวคิดแบบมนุษยนิยม (Humanism) ที่ให้คุณค่าความสำคัญต่อแก่นสาร (essence) ที่แฝงอยู่ภายในตัวมนุษย์แต่ละคน ยิ่งกว่าการให้คุณค่าความสำคัญต่อพระเจ้าหรือเทพต่าง ๆ ที่อยู่นอกตัวตนมนุษย์ (รวมถึงผู้ปกครองบ้านเมืองที่อ้างการลืบทอดอำนาจจากพระเจ้าหรือเทพบนสวรรค์ ภายใต้ระบบสังคมการเมืองในลัทธิเทวสิทธิ์) อันนำมาซึ่งหลักการที่รัฐต้องให้ความเคารพต่อคุณค่าแห่ง “สิทธิ” ของปัจเจกบุคคลแต่ละคนที่จะคิด พูด หรือกระทำการต่าง ๆ เพราะต่อเมื่อมีเจตจำนงเสรีหรือมีสิทธิที่จะเลือกกระทำกุศลกรรมหรืออกุศลกรรมเท่านั้น มนุษย์จึงจักมีโอกาสดำเนินชีวิต วิชญาณของตนเองไปสู่ความเจริญงอกงามยิ่ง ๆ ขึ้น เหมือนเด็กซึ่งถ้าไม่มี “สิทธิ” ที่จะได้สัมผัสกับเชื้อโรคเลยเพราะถูกขังอยู่ในบ้านปลอดเชื้อโรคมาตลอด เด็กคนนั้นก็จะมีโอกาสได้รับการพัฒนาให้มีร่างกายที่แข็งแรงจนเกิดภูมิคุ้มกันต่อเชื้อโรคต่าง ๆ ฉนั้นใด การไปควบคุมบังคับ หรือ “สะกดครอบงำ” ให้จิตซึ่งมีธรรมชาติที่จะรับรู้ อย่างเป็นผู้กระทำ (active) กลายเป็นสิ่งที่เฉยชาต่อการกระทำ (passive) ในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง จึงขัดต่อวิถีทางที่จะพัฒนามนุษย์ไปสู่เป้าหมายในอุดมคติของความ เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์เฉกเช่นเดียวกันฉนั้น (แม้แต่การทำตามสมาบัติในลักษณะที่เป็นการสะกดให้จิตนิ่งเฉยอยู่กับความสงบแบบที่เจ้าชายสิทธัตถะเคยไปศึกษากับฤาษี

อาหารดาบสและอุทกดาบส พุทธศาสนาก็ยังถือเป็น “มิจฉาสมาธิ” ที่มีใช้หนทางพัฒนามนุษย์ไปสู่เป้าหมายในอุดมคติแห่งความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์เช่นกัน เป็นต้น)

อย่างไรก็ตามทุกระบบสังคมจำเป็นต้องมีกฎระเบียบเพื่อควบคุมให้ผู้คนในสังคมสามารถอยู่ร่วมกันอย่างปรกติสุข ตลอดจนต้องมีอำนาจที่เป็นการ (หรืออำนาจรัฐ) มาช่วยกำกับดูแลการจัดระเบียบแบบแผนทางสังคมให้เป็นไปโดยสงบเรียบร้อย แต่ทั้งนี้หลักการสำคัญของการใช้อำนาจตามคติทางพุทธปรัชญาแห่งการก่อเกิดของอำนาจรัฐตั้งเนื้อความในอัครคัมภีร์สุตที่กล่าวมาข้างต้นนั้น ตั้งอยู่บนสมมติฐานว่าสมาชิกทุกคนในสังคมมี “สิทธิเสรีภาพ” อย่างบริบูรณ์เป็นพื้นฐานรองรับอยู่ก่อนแล้ว โดยอำนาจรัฐที่มาจำกัดสิทธิเสรีภาพของประชาชนเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในภายหลัง รัฐจึงต้องใช้อำนาจแทรกแซงจำกัดสิทธิเสรีภาพของประชาชนภายในขอบเขตเท่าที่จำเป็นจริงๆ เพื่อประโยชน์ต่อสมาชิกของสังคมโดยรวมเท่านั้น อันแตกต่างจากฐานคติทางปรัชญาการเมืองในลัทธิเทวสิทธิ์ที่ตั้งอยู่บนสมมติฐานของความเชื่อว่า พระเจ้าหรือเทพเป็นผู้สร้างโลกและสร้างมนุษย์ขึ้น ฉะนั้นอำนาจของพระเจ้าหรือเทพบนสวรรค์จึงเป็นสิ่งพื้นฐานที่ดำรงอยู่ก่อน ขณะที่ “สิทธิเสรีภาพ” ของมนุษย์เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นตามมาภายหลัง โดยมนุษย์จะมีสิทธิเสรีภาพในการกระทำการต่าง ๆ ได้แค่ไหนอย่างไรนั้น ขึ้นกับการประทานของพระเจ้าหรือเทพบนสวรรค์ ตัวอย่างเช่น ในเมื่อถือว่าผืนแผ่นดินทั้งหมดพระเจ้าหรือเทพเป็นผู้สร้างขึ้น ฉะนั้นผู้ปกครองบ้านเมืองภายใต้ลัทธิเทวสิทธิ์ในฐานะตัวแทนของพระเจ้าหรือเทพบนสวรรค์ (โดยทางใดทางหนึ่ง) ก็ย่อมมีสถานะเป็น “เจ้าของแผ่นดิน” หรือที่เรียกว่าเป็น “พระเจ้าแผ่นดิน” ด้วยโดยปริยาย และจะทรงประทาน “สิทธิ” ในการครอบครองที่ดินให้กับใคร เป็นพื้นที่จำนวนเท่าไร ก็สุดแต่พระเจ้าแผ่นดินจะพระราชทานให้ตามหลักเกณฑ์ที่ทรง

กำหนด เป็นต้น

อนึ่งถึงแม้ภูมิหลังของเจ้าชายลัทธิตถะจะทรงเป็นองค์รัชทายาทของกษัตริย์แห่งกรุงกบิลพัสดุ์ และเมื่อตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วถึงจะทรงมีกษัตริย์ที่ครองแคว้นใหญ่ (ระดับมหาอำนาจในชมพูทวีปสมัยนั้น) อย่างเช่นพระเจ้าพิมพิสารกษัตริย์แคว้นมคธ และพระเจ้าปเสนทิโกศลกษัตริย์แคว้นโกศล มาเป็นสานุศิษย์ใกล้ชิดก็ตาม แต่พระพุทธเจ้ากลับไม่มีเจตจำนงและทำทีใดๆที่จะอาศัยอำนาจรัฐเป็นเครื่องมือควบคุมบังคับประชาชนเพื่อการเผยแผ่พระพุทธศาสนา หรือแม้แต่สร้างรูปแบบโครงสร้างส่วนบนทางการเมืองของรัฐในอุดมคติภายใต้พระพุทธศาสนาขึ้น เพราะตรรกะของกำเนิดอำนาจรัฐที่สะท้อนหลักปรัชญาการเมืองในพุทธศาสนาดังที่พระพุทธเจ้าตรัสเล่าไว้ในอัครคัมภีร์สูตรนั้น ชี้ให้เห็นว่าระบบสังคมการเมืองในอุดมคติบนพื้นฐานของหลักพุทธปรัชญา อยู่ที่การลดกิเลสตัณหา หรือความต้องการส่วนเกินความพอเพียงของผู้คนในระดับที่เป็น **“โครงสร้างส่วนลึกทางสังคม”** เพื่อลดการเบียดเบียนกันของหมู่มวลมนุษย์ โดยรูปแบบของอำนาจรัฐในโครงสร้างส่วนบนทางการเมืองมิใช่เป็นปัจจัยหลัก ดังเห็นได้ว่าเป็นการปกครองระบอบกษัตริย์ของแคว้นแคว้นส่วนใหญ่ในชมพูทวีปในสมัยนั้น หรือการปกครองในรูปแบบสามัคคีธรรม (ซึ่งคล้ายกับการปกครองแบบสาธารณรัฐ) ของแคว้นวัชชีในสมัยพุทธกาลก็ล้วนแล้วแต่สามารถเข้าได้กับหลักพระพุทธศาสนาทั้งสิ้น

แต่ถ้าให้เลือกได้ รูปแบบการใช้อำนาจที่เป็นทางการของรัฐเพื่อการจัดระเบียบสังคมอันมีความสอดคล้องกับหลักพุทธปรัชญามากที่สุด ก็น่าจะเป็นการปกครองในแบบประชาธิปไตยที่สะท้อนให้เห็นผ่านระบบการปกครองสังคมสงฆ์ของพระพุทธศาสนา ซึ่งตั้งอยู่บนหลักการแห่ง

เจตนาธรรมที่ทำให้ความเคารพอย่างสูงต่อ **“ลัทธิตถะ”** และ **“เจตจำนงเสรี”** ที่แฝงอยู่ในตัวมนุษย์แต่ละคน (ตามหลักพุทธปรัชญาที่ถือว่าจิตวิญญาณเป็นประธานของสิ่งทั้งหลายทั้งปวงดังที่ได้กล่าวมาแล้ว)

ตัวอย่างเช่น ถึงแม้พระธรรมวินัยจะดูเหมือนเป็นระบบควบคุมบังคับพระภิกษุให้อยู่ภายใต้กรอบของกฎระเบียบที่เข้มงวดมากก็ตาม แต่การบวชก็เป็นสิ่งที่เกิดจากเจตจำนงเสรีของภิกษุแต่ละรูปที่สมัครใจเข้ามาอยู่ใต้บังคับแห่งบทบัญญัติที่เข้มงวดนี้ เพื่อประโยชน์ในการขัดเกลาร่างกายให้เกิดความเจริญงอกงามในธรรม หากเมื่อใดมีความเบื่อหน่ายในชีวิตพรหมจรรย์ ภิกษุนั้นก็มีอิสระที่จะบอกคืนสิกขาเพื่อขอลาออกจากสภาพบังคับภายใต้บทบัญญัติแห่งพระธรรมวินัยนี้ได้ตลอดเวลา อีกทั้งเมื่อบวชเข้ามาเป็นสมาชิกของสังคมสงฆ์แล้ว ถึงแม้พระวินัยจะกำหนดให้ภิกษุแต่ละรูปเคารพกันตามธรรมและตามอายุพรรษา แต่ในการทำสังฆกรรมเพื่อพิจารณาตัดสินเรื่องต่างๆ ของสังคมสงฆ์ ภิกษุทุกรูปจะมีสิทธิออกเสียงได้ท่านละหนึ่งเสียงเท่าเทียมเสมอภาคกัน และต้องใช้มติที่ประชุมสงฆ์เป็นเครื่องตัดสินเรื่องต่างๆตามหลักเกณฑ์ที่ระบุในพระวินัยด้วย (มิใช่ว่าภิกษุรูปใดรูปหนึ่งจะมีอำนาจสั่งการเหนือภิกษุอื่นได้) โดยถ้าหากเป็นการตัดสินเรื่องสำคัญๆ อาทิ สังฆกรรมในการอุปสมบท (ซึ่งก็คือการประชุมสงฆ์เพื่อพิจารณาญาติการรับสมาชิกใหม่เข้ามาเป็นพระภิกษุในสังคมสงฆ์นั้นๆ) จะต้องใช้มติเอกฉันท์ของที่ประชุมเป็นเกณฑ์ตัดสิน และต้องมีองค์คณะที่ประชุมสงฆ์ในจำนวนไม่ต่ำกว่าหลักเกณฑ์ที่กำหนดตามพระวินัยด้วย แต่ถ้าหากเป็นการพิจารณาตัดสินเรื่องที่ไม่สำคัญมากนัก ก็ใช้เพียงมติเสียงข้างมากของที่ประชุมเป็นบรรทัดฐานในการตัดสิน และมีจำนวนองค์คณะของที่ประชุมสงฆ์ลดหลั่นลงมาได้ เป็นต้น

📖 อ่านต่อฉบับหน้า

● นายชิง วินเทอร์

๑. ศึกษาไสยศาสตร์ก็คิดอย่างไสยศาสตร์
ศึกษาวิชาชนชั้นก็คิดอย่างชนชั้น

กรณี 'สรยุทธ' บทเรียนรัชยาของ 'ชนชั้นกลาง' กรณี 'เนปาล' บทเรียนความเกลียดชังของ 'ชนชั้นนกหวีด' (มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับที่ ๑๘๑๑ วันที่ ๑-๗ พ.ค.๕๘)

๒. ปิดโอกาสคนจนทำมาหากิน คืออุดมการณ์
ทุนนิยม หาช่องทางขายหวยที่ร้านสะดวกซื้อ
ต่อสัญญาเจ้าเก่า (ไทยโพสต์ ๘ พ.ค.๕๘)

๓. ยักษ์ไทยบุกเวียดนาม
ยักษ์เวียดนามบุก...อมตะ
ผุดนิคมใหม่ในเวียดนาม
(มติชน ๗ พ.ค.๕๘)

๔. No mercy in merchant
ประณาม ร.พ.เอกชนรักษา
แพงเกินจริง (เดลินิวส์ ๗
พ.ค.๕๘)

๕. เลือกปฏิบัติเป็นราย ๆ เหมือนใครเอ่ย?
สหภาพยุโรปไปเหลืออง 'ประมงไทย'
(มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับที่ ๑๘๑๑ วันที่ ๑-๗ พ.ค.๕๘)

๖. มาตรการที่กรุงเทพฯ บ้างนะครับมีเพียง
'ศิริมาया' เข้าคิวรอคดีปิดทางสาธารณะ
(ไทยโพสต์ ๗-๘ พ.ค.๕๘)

๗. เหมือนอยู่คนละโลก อลังการงานแต่ง ๑๐๘
ล้าน 'ชมพู-น็อต' (เดลินิวส์ ๗ พ.ค.๕๘)

๘. ประชาชนเริ่มรู้ทัน ซีพีเจออีกกระแสต้านสินค้า
นั่งตกร้านเซเว่น ๗-๑๑ พ.ค.(ไทยโพสต์ ๕ พ.ค.๕๘)

๙. มีบางโครงการที่ต้องทำบ่อย ๆ เข้าใจมั๊ย? เร่ง
ชุดลอก ๓๖ คลองทั่วกรุง เปิดทางระบายน้ำรับมือฝน
(มติชน ๕ พ.ค.๕๘)

จึงจอกแห่งทะเลทราย

๑๐. ชีวิตอื่นคือของเล่น สัตว์เลี้ยงทะเลทราย ...
เทรนด์แปลกมาแรง (ไทยโพสต์ ๒๗-๒๘ เม.ย.๕๘)

๑๑. ตัวใครตัวมัน อธิบดีกรมบังคับคดีชี้แจง การขายทอดตลาดทรัพย์สินไม่ใช่การการันตีที่เปลี่ยนนั้นถูกต้องตามกฎหมาย (มติชน ๒๔ เม.ย.๕๘)

๑๒. ปลุกกันเต็มที่ พอราคาตกค่อยว่ากันใหม่ อ้อยเข้าหีบทุบสถิติสูงที่สุด (เดลินิวส์ ๑๗ เม.ย.๕๘)

๑๓. เจ้าหนี้ตัวใหม่ นาโนไฟแนนซ์พระเอกตัวจริง ดึงรากหญ้าพ้นบ่วงกับดักหนี้ (เดลินิวส์ ๑๗ เม.ย.๕๘)

๑๔. ปัญหาซ้ำซากของพืชเศรษฐกิจ ยางดีง-ปาล์ม วูป เคราะห์ซ้ำ ชาวสวนได้ (มติชน ๒ พ.ค.๕๘)

๑๕. ฝีมือเงินก็รู้กันอยู่ จีนสร้างดีกระฟ้า ๕๗ ชั้น ทำสถิติเร็วสุด (เดลินิวส์ ๑ พ.ค.๕๘)

๑๖. อุดรรัฐง่ายกว่า แรงงานมีหนี้ครัวเรือนท่วม จี๋ ขึ้นค่าแรง ๔๙๑ บาทต่อวันใน ๓ ปี (เดลินิวส์ ๑ พ.ค.๕๘)

๑๗. ชมครั้งที่ ๒ มา ถูกทาง ด้วยการช่วย คนละไม้คนละมือ มี คุปองเดลินิวส์แถม ไข่เป็ด คนซื้อคึกคักที่สุพรรณ

๑๘. คุณว่าใครเป็นเหยื่อ? “ปาเกี้ยว-ฟลอยด์” คุณว่าใครชนะศึกกำปั้นโลกหมื่นล้านแห่งศตวรรษ (มติชน ๓ พ.ค.๕๘)

สหกรณ์ 'วังขึ้น' ยอดขายโต 30%

๑๙. สร้างแรงจูงใจให้ได้ สหกรณ์ 'วังขึ้น' ยอดขายโต ๓๐% กระเป๋าโปรโมชัน ชื้อ ๓ ชิ้นลด ๔๕ บาท

๒๐. อย่าเน้นกำไรมากก็แก้ปัญหสำเร็จ แก้วหาย ไม่ง่าย อภิรัชต์รับปัญหาเก่าเก็บ เลื่อนถกบอร์ด ไปกลาง พ.ค. (ไทยโพสต์ ๔ พ.ค.๕๘)

วาระแห่งกรรม

ปาไม่รักที่บชายป่าเขียวขจีไปด้วยต้นหญ้า ในทุ่งกว้าง มีลำน้ำสายใหญ่ไหลจากป่า คดเคี้ยวลงไปสู่ทะเล เป็นภูมิประเทศที่คงความอุดมสมบูรณ์ครบพร้อม ชนชาวพื้นเมืองอัฟริกา ได้อาศัยเนื้อสัตว์และพืชพรรณต่าง ๆ จากแหล่งธรรมชาติรอบหมู่บ้านตลอดทั้งปี

ซูกับเบ สองพี่น้องร่างกายบึกบึนไม่แพ้กัน ผิวดำจมูกแบนผมสั้นหงิกงอติดหนังศีรษะ ซูกับเบมีเมียและลูกวัยแรกเกิดคนละหนึ่งคน

ทุกวันซูกับเบและเพื่อนบ้านจะออกไปหาปู ปลาและล่าสัตว์ เอามาแบ่งปันเพื่อนบ้านและเป็นเสบียงเลี้ยงครอบครัว

ใกล้เที่ยงวัน ซูกับเบและเพื่อนบ้านรวมหกคนมีหอกและธนูเป็นเครื่องมือ พวกกันเดินหาล่า

สัตว์อยู่ที่ชายป่าห่างจากหมู่บ้านมาไกล ในใจแต่ละคนวาดหวังอยากได้อเนื้ออึ่งหรือกวางกลับไปทำอาหารสักหนึ่งตัว แต่ทันใดนั้นกลุ่มชายฉกรรจ์ผิวดำต่างชนเผ่าอีกหมู่บ้านหนึ่งก็โผล่ออกมาโอบล้อม พวกเขาмаแค่ห้าคนแต่มีปืนมีดาบเป็นอาวุธที่เหนือกว่า ซูเบกับพวกต้องยอมจำนน ทุกคนถูกมัดมือรวบไขว้หลัง เชือกเส้นใหญ่มัดร้อยจากคนแรกโยงไปถึงคนสุดท้ายแล้วถูกบังคับให้เดินไปตามเส้นทางที่กำหนดไว้

เชลยทั้งหลายต่างรู้ว่าชีวิตที่เคยเสรีอยู่กับครอบครัวและธรรมชาติสิ้นสุดแล้ว ความกลัวประหวั่นพรั่นพรึงก่อตัวอยู่ในใจ ป่านนี้ลูกเมียที่คอยอาหารคงตกใจและคาดเดาอันตรายที่เกิดแก่สามีซึ่งวันนี้ไม่ได้กลับบ้านเหมือนเดิม ความคิดถึง

อาลักษณ์ไม่ต่างกับลูกค่อมมีตกรีดลงหัวใจให้เจ็บปวดทุกซักระทม แม้จะเป็นชายฉกรรจ์แต่น้ำตาก็ไหลพรากไม่หยุด

เขลยถูกคุมให้เดินก้าวเท้าอย่างรีบเร่งไม่มีการหยุดพัก แม้จะปวดท้องหนักหรือเบาก็ต้องปล่อยในขณะที่เดิน ไม่ต่างอะไรกับวัวควายที่ถูกบังคับให้ทำงานลากเกวียนหรือลากคันไถซึ่งเดินไปด้วยปล่อยของเสียหนักเบาออกมาด้วย

ทั้งหมดเดินมาถึงบ้านสองชั้นหลังใหญ่ชายทะเล ที่นั่นมีชายผิวขาวมาต้อนรับให้เข้าไปอยู่ในบ้านชั้นล่างที่สร้างไว้เป็นกรงขังคน ในกรงมีคนผิวดำจากชนเผ่าอื่นลึบกว่าคนถูกขังอยู่

รุ่งเช้าเรือลำใหญ่เข้ามาเทียบท่า ชูเบและเพื่อน ๆ ถูกคุมตัวไปที่เรือใหญ่ และต้องผ่านจุดประทับตราด้วยการเอาเหล็กที่มีตราเครื่องหมายบริษัทซึ่งเผาไฟได้ที่แล้วนาบบนแผ่นหลังเป็นการตีตราสินค้าของบริษัท (เช่นเดียวกับวัวควายถูกตีตราที่ตะโพกด้วยเหล็กแดงเผาไฟ) ความร้อนส่งผลให้เกิดความเจ็บปวดที่สุด หลายคนร้องจนสุดเสียง น้ำตาและปัสสาวะไหลอย่างควบคุมไม่อยู่

เรือลำใหญ่บรรทุกเหล่าทาสแล่นเทียบท่าที่เกาะอินดิสตะวันตกใกล้บราซิลอเมริกาเหนือ (ช่วงอาณานิคมยุโรปค้าทาสราวศตวรรษที่ ๑๕ - ๑๘)

ที่ตลาดค้าทาสเจ้าของไร่นาและเหมืองแร่พากันมาเลือกซื้อทาสไปทำงาน (ไม่ต่างกับตลาดนัดโคกระบือภาคอีสานปัจจุบัน) ผู้ค้าจะนำทาสมาขาย คนซื้อก็จะประเมินผลประหนึ่งว่าคนที่เป็นทาสนั้นไม่ใช่คน

ชูถูกนำขึ้นไปยืนบนลังไม้ ผู้ซื้อทาสเข้าไปจางดูพื้น หยิกกล้ามเนื้อว่าดูความแข็งแรง แล้วชูก็ถูกซื้อไป นายทาสนำไปรวมกลุ่มอยู่กับสินค้ามีชีวิตอีกหลายคนทีประเมินมาได้ ทาสคนต่อไปก็คือเขขึ้นไปยืนประเมินต่อแล้วถูกซื้อไปรวมกับทาสกลุ่มใหม่ ชูกับเบสองพี่น้องต้องพลัดพรากจากกันชั่วชีวิต ต้องทำงานเป็นทาสไปจนวันตาย ไม่มีทางจะได้พบกันอีกเลย

นักโทษที่ถูกกักขังอยู่ในคุก รู้ตัวดีว่าตนเองได้ก่อกรรมทำผิดในชาตินี้ จึงต้องรับผลของการกระทำนั้นของตน แต่ชีวิตอยู่แบบง่าย ๆ กับธรรมชาติของชาวเผ่าพื้นเมืองผิวดำนี้ ไปทำชั่วอันใดหนอจึงถูกจับมาขายเป็นทาสต้องทำงานหนักกระดุกแทบจะหลุดออกนอกเนื้อไปตลอดชีวิต ต้องถูกลดค่าความเป็นคนลงไปเท่ากับวัวควาย...

ผู้ที่โก่งกินเงินภาษีของคนทั้งประเทศ ทำผิดซ้ำแล้วซ้ำอีกหลายคดี แต่กฎหมายเอื้อไม่ถึงไม่สามารถจะนำตัวมาลงโทษได้ เขาจึงหลงเพลินเสพโลกีย์สุขรอดพ้นคุกตะรางในชาตินี้ไปได้ แต่กรรมบันทึกไว้ไม่เคยตกหล่น กรรมจะต้องส่งผลแน่นอนไม่ชาตินี้ก็ชาติถัดไปและถัด ๆ ต่อไปอีก

เมื่อถึงวาระกรรมส่งผลเขาจะหลบหนีด้วยวิธีใด เพราะกรรมไม่ได้เลือกเชื้อชาติศาสนาไหน แต่กรรมพร้อมพิพากษาอย่างยุติธรรมเที่ยงตรง แม้จะนานแสนนาน...แต่สุดท้ายก็มาถึง **๒**

การลงมือแนะนำ/สอนเทคนิค ๙ ข้อ/ยา ๙ เม็ด โดยละเอียดไม่สอนให้เขาฟังตน และเข้าใจในเรื่องกรรม จะเป็นการทำบาปและมีวิบากร้ายโดยไม่รู้ตัว

ใจเพชร กล้าจน
๑ เมษายน ๒๕๕๘

บ้านญาติแพทย์วิถีธรรม กองบุญบูรพาภักดิ์
จัดอบรมค่ายสุขภาพพึ่งตน ตามแนวเศรษฐกิจพอเพียง (หมอเขียว)
ทุกวันเสาร์ที่สองของเดือน
ร้านอาหาร อัม-มะ-ชา-ติ
๔๒/๔ หมู่ ๕ ต.ตาขัน อ.บ้านค่าย จ.ระยอง ๒๑๑๒๐ โทร. ๐๘๑-๔๔๒๐๔๗๔

(ตอนที่ ๑๑)

● เมื่อเลือดมีสารบิลิรูบินสูงมากกว่าปกติมาก สารบิลิรูบินจะเข้าไปจับในเนื้อเยื่อต่างๆ ก่อเกิดมีสีเหลืองขึ้นตามอวัยวะต่างๆของร่างกาย จะเหลืองมากหรือน้อย ขึ้นกับปริมาณบิลิรูบินในเลือด ซึ่งการมีสีเหลืองผิดปกติทั่วร่างกายเรียกว่าโรคหรืออาการดีซ่านบริเวณที่เราพบได้บ่อยได้แก่บริเวณผิวหนังทั่วตัว ตาขาว

● **ใช้สำหรับ**

ผู้ใดมีอาการเป็นไข้ ร้อนเป็นเวลานานๆ รักษาไม่หาย ทำให้ร่างกายชุ่มฉ่ำ ไม่มีแรง เบื่ออาหาร ไข้นี้จะเนื่องมาจากไข้เพื่อเสมหะ โลหิตกำเดา ลม หรือดี เป็นเหตุ ก็ตาม

ให้แพทย์สังเกตดูที่นัยน์ตาของคนไข้จะรู้ว่าคนไข้เป็นไข้เพื่ออะไร ซึ่งมี ๕ ประการด้วยกัน คือ

๑) **ไข้เพื่อเสมหะ**

มีอาการนัยน์ตาเหลืองดังขมิ้น แสดงว่า นอน

หลับไม่ค่อยดี หรือตื่นกลางดึกงาย หรือนอนดิ๊กเกิน ๓๓.๐๐ น.(มากกว่า ๓๐ วัน) หนองน้ำดีขึ้น มีไขมันพอกตามท่อน้ำดีเป็นจำนวนมาก ทำให้น้ำดีเริ่มจะทำให้มีอาการ แสงขน ขนลุกทั่วตัว หรือไม่ร้อนมาก แผนปัจจุบันเรียกว่า ดีซ่าน

โรคดีซ่าน เป็นคำที่ใช้เรียกคนที่มีอาการตาเหลือง ตัวเหลือง อาการตาเหลืองตัวเหลืองนี้เป็นเพียงอาการของโรค แต่ไม่ได้บอกว่าเกิดจากอะไร ดีซ่านมีกลไกเกิดจาก มีปริมาณสาร

บิลิรูบิน(Bilirubin) ซึ่งมีสีเหลืองในเลือดสูงเกินปกติ มาก สารบิลิรูบินในเลือดจะเป็น**สารบิลิรูบินชนิดไม่ละลายน้ำ (Unconjugated bilirubin)** แต่เมื่อผ่านเข้าไปในตับ ‘ตับ’จะสังเคราะห์ให้บิลิรูบินชนิดไม่ละลายน้ำนี้เปลี่ยนเป็น**บิลิรูบินที่ละลายน้ำ(Conjugated bilirubin)** และ**ตับ**ขับสารนี้ออกจากร่างกายโดยปนมากับ**น้ำดี(Bile)** ที่ขับออกทาง**ท่อน้ำดี** และผ่านเข้าสู่**ลำไส้ใหญ่** และถูกขับออกโดยปนมากับ**อุจจาระ** สีเหลืองของอุจจาระจึงเป็นสีที่ได้จาก **บิลิรูบิน**

เมื่อเลือดมีสารบิลิรูบินสูงมากกว่าปกติมาก สารบิลิรูบินจะเข้าไปจับใน**เนื้อเยื่อต่างๆ** ก่อเกิดมีสีเหลืองขึ้นตามอวัยวะต่างๆของร่างกายจะเหลืองมากหรือน้อย ขึ้นกับปริมาณบิลิรูบินในเลือด ซึ่งการมีสีเหลืองผิดปกติทั่วร่างกาย เรียกว่า **โรคหรืออาการดีซ่าน** บริเวณที่เราพบได้บ่อยได้แก่**บริเวณผิวหนังทั่วตัว ตาขาว**

สาเหตุของดีซ่าน

ที่พบบ่อยได้แก่ โรคของระบบน้ำดี โรคตับอักเสบ โรคไข้ไทฟอยด์ โรคมะเร็งตับ โรคมะเร็งในตับ และโรคเลือดอีกหลายอย่าง ก็อาจทำให้เป็นดีซ่าน

เนื่องจากอาการดีซ่านมีสาเหตุได้มากมาย **การวินิจฉัยโรค**จะต้องอาศัย ประวัติครอบครัวว่ามีโรคประจำครอบครัวหรือไม่ เช่น **โรคเลือด** ประวัติการเจ็บป่วย ประวัติโรคประจำตัว ประวัติการใช้ยาทั้งยาแผนปัจจุบัน ยาสมุนไพร การตรวจร่างกายคนไข้ และตรวจเลือด ตรวจปัสสาวะรวมทั้งถ่ายเอกซเรย์พิเศษบางอย่าง

- ▲ **โรคติดเชื้อของตับ** เช่น โรคไวรัสตับอักเสบบี ทุกชนิดทั้งเอ บี และซี โรคฉี่หนู
- ▲ **โรคติดเชื้อ** เช่น ไช้มาลาเรีย (โรคไข้จับสั่น) ซึ่งเกิดจากเม็ดเลือดแดงแตก
- ▲ **โรคตับอักเสบจากยาบางชนิด** เช่น จากยาบางชนิดในการรักษาวัณโรค ยาปฏิชีวนะบางชนิด

- ▲ **โรคตับอักเสบ**จาก โรคภูมิแพ้ตนเอง (ภูมิต้านตนเอง)
- ▲ **โรคจากมีการอุดตันทางเดินน้ำดี** เช่น โรคนิ้วในท่อน้ำดีโรคมะเร็งตับโรคมะเร็งตับอ่อน
- ▲ **โรคเลือดบางชนิด** เช่น โรคซีซิกพีดี($G_6 PD$) และ โรคธาลัสซีเมีย (Thalassemia)

การวินิจฉัยโรค

จึงมักเป็นเรื่องยากและเป็นหน้าที่ของแพทย์เท่านั้น **ท่านไม่ควรวินิจฉัยโรคที่เป็นสาเหตุของ ‘ดีซ่าน’ หรือรักษาตัวเอง** เพราะมีอันตรายกับคนไข้ได้มาก ในแง่ของการรักษาโรคนี้ จึงไม่เหมือนกับโรคปวดหัว ปวดท้อง ซึ่งอาจจะลองกินยาแก้ปวดดูก็ได้ อาจหายเอง

อาการอื่นๆที่อาจจะพบร่วมกับ**อาการดีซ่าน**

อาการอื่นๆ ที่พบร่วมกับอาการดีซ่าน **มีความสำคัญพอๆกับอาการดีซ่าน** เช่น

- มือเหลือง ฝ่ามือมีสีเหลือง ปัสสาวะเข้ม
- อาการเบื่ออาหาร อ่อนเพลีย ปวดบริเวณชายโครงด้านขวา ซึ่งจะเป็น**อาการของมะเร็งตับ**
- มีไข้หนาวสั่น ปัสสาวะสีเหลืองเข้มเหมือนขมิ้น ค้นตามตัว เกิดจากติดเชื้อ **โรคไข้จับสั่น** หรือ **โรคฉี่หนู**
- มีไข้คลื่นไส้อาเจียน เจ็บชายโครง บ่งบอกว่า น่าจะเป็น**โรคตับ**
- ท้องบวม(**ท้องมาน**) ขาบวม น้ำหนักลด เป็นต้น ซึ่งอาจจะเกิดจาก**ตับแข็ง**
- อาการอ่อนเพลีย เหนื่อยง่าย ซึ่งเกิดจากโลหิตจางในผู้ป่วย **โรคเลือด**
- อาการร่วมเช่นนี้ อาจพบเพียงอย่างเดียว สองอย่าง หลากหลายอย่าง หรืออาจมีอาการอื่นๆร่วมได้อีก แตกต่างกันไป

การรักษาโรคดีซ่าน

การรักษาโรคดีซ่านขึ้นกับ**สาเหตุของโรค** บางโรคก็รักษาได้ บางโรคก็รักษาไม่ได้

เช่น แพ้ยา เมื่อให้หยุดยา อาการก็ดีขึ้น หากติดเชื้อเกิดจากโรคมาลาเรีย เมื่อรักษา มาลาเรีย อาการก็ดีขึ้น

สำหรับติดเชื้อที่เกิดจากโรคตับอักเสบ เมื่อ การอักเสบดีขึ้น อาการติดเชื้อก็จะหาย

สำหรับผู้ที่ เป็นมะเร็ง มักจะไม่หาย

ผู้ป่วยตับแข็ง มักจะมีอาการแย่ง

สำหรับผู้ป่วยติดเชื้อที่เกิดจากการอุดตันท่อน้ำดี เมื่อผ่าตัดหรือได้แก้ไขอาการอุดตัน อาการติดเชื้อ จะดีขึ้น แต่หากสาเหตุอุดตันแก้ไขไม่ได้ เช่น **มะเร็ง** อาการติดเชื้อก็ไม่หาย

การดูแลตัวเองเมื่อมีอาการติดเชื้อ

▲ เมื่อท่านพบว่าตัวเอง **ตาเหลือง ตัวเหลือง** ควรที่จะรีบพบแพทย์โดยเร็ว ไม่ควรรอดูอาการ เพราะอาจจะทำให้โรคลุกลาม เช่น หาก **ตัวเหลืองตาเหลืองเกิดจากแพ้ยา** เมื่อหยุดยาอาการ ก็ดีขึ้น

▲ ช่วงที่มีอาการติดเชื้อ **ควรพักผ่อนร่างกาย ให้มากที่สุด** งดออกกำลังกาย หยุดทำงาน หยุด เที่ยวเตร่ **ควรให้พักผ่อนอยู่กับบ้านเฉยๆ เพื่อ ลดการอักเสบของตับ หรือ อวัยวะอื่นที่เป็น สาเหตุของติดเชื้อ** ในผู้ป่วยนั้น ไม่ควรจะซื้อยามา รับประทานเอง พยายามเลี่ยงอาหารประเภท ที่ทำให้ผู้ป่วยคลื่นไส้ เช่น **อาหารมันๆ**

▲ ผู้ป่วยที่มีท้องบวม (**ท้องมาน**) และเท้าบวม ร่วมด้วย **ไม่ควรให้กินของเค็ม** เช่น เกลือ น้ำปลา กะปิ ปลาเค็ม เนื้อเค็ม ไข่เค็ม ของเผ็ดและ เครื่องเทศ ฯลฯ เพราะจะทำให้บวมมากขึ้น **ควรให้ กินอาหารทุกประเภท** ทั้งผัก เนื้อผลไม้ ขนมหวาน เพื่อซ่อมแซมส่วนสึกหรบของร่างกาย

▲ งดดื่ม สุรา เบียร์ และของมีแอลกอฮอล์ โดยเด็ดขาด เพราะ **สุราทำลายตับ** หากผู้ป่วย ยังดื่มสุราต่อไป อาจทำให้ตับทรุดเป็นอันตราย มากขึ้นอีกได้

▲ อย่าซื้อยาให้ผู้ป่วยกินเองเพราะยาหลาย ชนิด **รบกวนการทำงานของตับ** หากไม่ทราบ

ผลเสียของยาแล้ว อาจทำให้เกิดอันตรายยิ่งขึ้นไปอีก

ห้ามฉีดยาเอง การฉีดยาในผู้ป่วยติดเชื้อต้อง ระวังมาก หากไม่จำเป็นจริงๆแล้ว ไม่ควรทำ เพราะนอกจาก **ผลเสียที่อาจมีต่อดับ**แล้ว ยังอาจ เกิดการติดเชื้อโรค หรือ **เลือดออกในบริเวณ ที่ฉีดยาได้ง่าย** การให้น้ำเกลือก็ควรเป็นหน้าที่ ของแพทย์เท่านั้น หากให้น้ำเกลือผิดชนิดหรือผิด ปริมาณอาจเกิดผลเสียกับผู้ป่วย เช่น **อาการบวม**

▲ หลีกเลี่ยงการสัมผัสกับเลือดของผู้ป่วย สารคัดหลั่ง เช่น **น้ำลาย อุจจาระ** เพราะอาจจะ ติดเชื้อไวรัสตับอักเสบ

▲ ผู้ป่วยและผู้ดูแลควรรักษอนามัยด้านการ ขับถ่ายอย่างดี **อุจจาระ ปัสสาวะ** ของผู้ป่วย ควรได้รับการกำจัดอย่างสะอาด เข้าส้วมควร ล้างมือฟอกสบู่ทุกครั้ง

การปรุงอาหารก็ต้องระวังความสะอาด

- ผู้ป่วยติดเชื้อ **ไม่ควรกินอาหารปะปนกับบุคคลอื่น ในบ้าน** เพราะโรคติดเชื้อบางชนิด อาจติดต่อได้ ทางอาหาร เช่น **ตับอักเสบ**

- ผู้ที่ป่วยเป็นติดเชื้อหรือเคยเป็นมาแล้วในอดีต **ไม่ควรบริจาคโลหิตเป็นอันตราย โรคไวรัส** ซึ่งอาจ อยู่ในร่างกายต่อไปได้อีกหลายปี และอาจติดต่อ ไปยังผู้อื่นได้

การป้องกันสาเหตุที่ก่อติดเชื้อ เช่น

- เมื่อเข้าป่าต้องป้องกันการติดเชื้อมาลาเรีย โดยการ **ป้องกันยุงกัด** เมื่อต้องย่น้ำต้องสวม รองเท้าเพื่อป้องกัน **โรคฉี่หนู**

- รักษาสุขอนามัยเป็นอย่างดี เช่น รับประทาน อาหารที่ร้อนใช้ช้อนกลาง ล้างมือก่อนรับประทาน อาหารล้างมือโดยการฟอกสบู่หลังจากเข้าห้องน้ำ

- ไม่ซื้อยาทั้งยาป้อนุ้บหรือสมุนไพร เพราะอาจ จะทำให้เกิดติดเชื้อทั้งจาก **แพ้ยา** หรือยาทำให้ **เม็ดเลือดแดงแตกได้**

●●
 กฎหมายเรื่องนี้มีเนื้อหาจำนวนมาก
 ยากที่จะเข้าใจได้ง่าย ๆ
 และยังมีประเด็นเงื่อนงำอีกมากมาย
 เป็นทุกข์ทั้งเจ้าหน้าที่ ลูกหนี้ คนตัดสินคดี
 ตลอดจนเจ้าหน้าที่รัฐที่เข้ามาเกี่ยวข้อง

หนี้

ตั้งแต่เริ่มรับราชการในตำแหน่งผู้พิพากษา มาจนถึงวันนี้ร่วม ๒๕ ปีแล้ว ผู้เขียนไม่ได้ ประกอบอาชีพอื่นใดเลยที่จะทำให้มีรายได้พิเศษ นอกจากได้รับเชิญจากคณะนิติศาสตร์ของ มหาวิทยาลัยต่าง ๆ ให้ไปสอนหนังสือ วิชาที่สอน นั้นก็คงเป็นวิชากฎหมายกฎหมายเท่านั้น วิชาการอื่น ๆ ก็คงไม่มีความรู้ความสามารถที่จะไป ถ่ายทอดให้คนอื่นเข้าใจได้ แรก ๆ ก็สอนของ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราชก่อน โดยเดินทางไปสอนตามจังหวัดต่างในภาคใต้เพราะอยู่ ใกล้กับจังหวัดที่ผู้เขียนรับราชการ ส่วนใหญ่วิชา ที่ไปสอนก็จะเป็นวิชาด้านพาณิชย์ ชื่อขาย แลก เปลี่ยนให้เช่า ตัวเงิน หุ้นส่วนบริษัท ฯลฯ ต่อมา เมื่อเปิดคณะนิติศาสตร์ที่วิทยาลัยเมืองหาดใหญ่ ต่อมาเปลี่ยนเป็นมหาวิทยาลัยเมืองหาดใหญ่ ผู้เขียนก็ได้รับการเชิญไปสอนวิชา ละเมิดและ วิชาพาณิชย์ ๑ ซึ่งประกอบด้วย ชื่อขาย แลกเปลี่ยน ให้ และเช่า และวิชาพระธรรมนูญ ศาลยุติธรรม อันว่าด้วยระบบศาลของประเทศ ไทยและระบบของศาลยุติธรรม หลังจากนั้นก็ได้ รับเชิญจากมหาวิทยาลัยทักษิณทั้งที่วิทยาเขต สงขลาและที่วิทยาเขตพัทลุง ให้สอนในวิชาเดิม ๆ

และบางปีต้องไปสอนวิธีพิจารณาความแพ่งและ หลักวิชาซีพนักกฎหมาย และนิติกรรมสัญญา ส่วน ที่มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์นั้น ได้รับเชิญไป สอนวิชาพาณิชย์ ๑ และหลักวิชาซีพนักกฎหมาย นอกจากนี้เมื่อครั้งย้ายมารับราชการในกรุงเทพ-มหานครก็ได้รับเชิญให้ไปสอนวิชา วิชาหลักซีพ นักกฎหมายและพระธรรมนูญศาลยุติธรรมที่ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี จังหวัดจันทบุรี เมื่อมาดำรงตำแหน่งรองอธิบดีผู้พิพากษาศาล เยาวชนและครอบครัวกลาง จึงได้รับเชิญให้ไป สอนกฎหมายเด็กและเยาวชนและวิธีพิจารณาคดี ครอบครัวที่มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร และ เป็นวิทยากรบรรยายกฎหมายครอบครัวตลอดมา ต่อมาได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการตุลาการให้ ดำรงตำแหน่งกรรมการวิชาการคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่ และคณะกรรมการคณะ นิติศาสตร์มหาวิทยาลัยทักษิณ ต่อมาทาง สำนักงานศาลยุติธรรมได้แต่งตั้งผู้เขียนเป็น กรรมการรวบรวมกฎหมายอิสลามว่าด้วย ครอบครัวและมรดก ที่ใช้ในศาลที่ตั้งอยู่ในท้องที่ จังหวัดปัตตานี ยะลา นราธิวาสและสตูล ทาง มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์จึงเชิญไปสอนวิชา

ครอบครัวและมรดกอิสลาม นับว่าชีวิตผม นอกจากเป็นผู้พิพากษาแล้วก็ยังเป็นครูบา-อาจารย์เสียครึ่งหนึ่ง อายุมากขึ้นทุกปี ไปไหนมาไหนมีแต่คนมาบอกว่าเป็นลูกศิษย์ที่นั่นที่นี้ บางครั้งก็จำกันแทบไม่ได้บางคนมีตำแหน่งหน้าที่ เสียใหญ่โตจนเราอดภูมิใจแทนเสียไม่ได้

แต่อย่างไรก็ตามวิชาต่าง ๆ ที่ไปสอนนั้นวิชาหนึ่งที่ผู้เขียนเสียๆไม่รับเชิญตลอดมาคือวิชา “หนี้” กฎหมายว่าด้วยหนี้เป็นยาดำขนานเอกของนักกฎหมายพอสมควร วิชานี้ผู้เขียนเคยเรียนกับท่านอาจารย์โสภณ รัตนากร อดีตประธานศาลฎีกา เนื้อหาเป็นภาษากฎหมายล้วน ๆ คำอธิบายสั้น ๆ แต่เป็นหัวใจของกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เกือบทั้งหมดเพราะการผิดสัญญาต่าง ๆ ก็ดี การละเมิด การจัดการงานนอกสังกัด ลามิควรรได้ก็ดี ล้วนแต่ก่อให้เกิดหนี้ทั้งสิ้น มาปีนี้ทางคณะนิติศาสตร์มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตสงขลา เห็นว่าผมเป็นกรรมการคณะ น่าจะต้องหาโอกาสพบกับนิสิตในวิทยาเขตสงขลาให้มากขึ้น เพื่อที่จะให้นิสิตได้มีความคุ้นเคยและปรึกษาหารือในเรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับการศึกษาทางด้านนิติศาสตร์ที่นับวันจะขยายมากขึ้น จึงเชิญผู้สอนให้ไปบรรยายในกฎหมายลักษณะ “หนี้”

คำบรรยายกฎหมายแพ่งลักษณะนี้เป็นวิชาที่ค่อนข้างยาก การบรรยายมีข้อจำกัดด้วยเวลาและเหตุอื่น ๆ อีกหลายประการ ทำให้ไม่สามารถบรรยายได้ละเอียดทุกแง่มุม ผู้เขียนเห็นว่า นักศึกษากฎหมายควรให้ความสนใจในวิชานี้เป็นพิเศษเพราะวิชา “หนี้” เป็นพื้นฐานที่จะเรียนวิชาอื่น ๆ ในกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

เดิมนั้นมนุษย์เรามีได้อยู่รวมกันเป็นชุมชนใหญ่ ไม่มีเมือง ไม่มีจังหวัด ไม่มีประเทศ เพียงปัจจัยสี่อันได้แก่ อาหาร ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม และ ยารักษาโรค ก็สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้แล้ว ทั้งปัจจัยสี่ดังกล่าวก็จัดหาได้โดยง่าย มนุษย์แยกกันอยู่โดยไม่ต้องพึ่งพาอาศัยกันมากเช่นปัจจุบัน

แต่เมื่อคนมากขึ้น ปัจจัยสี่มีเท่าเดิมหรือลดลง ทุกคนจำเป็นที่จะต้องพึ่งพาอาศัยกันมากขึ้น ต้องรวมตัวกันเพื่อความปลอดภัย ความสัมพันธ์ระหว่างกันและกันก็เพิ่มมากขึ้น ความต้องการสิ่งต่าง ๆ นอกเหนือไปจากปัจจัยสี่ก็เพิ่มขึ้นด้วย จึงต้องมีกฎหมาย ประเพณีของหมู่คณะเกี่ยวกับความสัมพันธ์ที่เพิ่มขึ้น รัฐจำเป็นที่จะต้องเข้ามาออกกำหนดระเบียบเหล่านี้

ความต้องการด้านอื่น ๆ เริ่มเพิ่มขึ้นจากปัจจัยสี่ เช่น ชื่อเสียง เกียรติยศ เสรีภาพ ความเป็นส่วนตัว ฯลฯ จึงต้องมีการแข่งขันแย่งชิงกันมากขึ้น ความสัมพันธ์ยิ่งสลับซับซ้อนมากขึ้น เทคโนโลยีใหม่ ๆ เข้ามาช่วยเพิ่มผลผลิตทำให้เกิดการสะสมทรัพย์สิน และเกิดแบ่งแยกกันผลิตในสิ่งที่ตนถนัด การขนส่งก็ต้องรวดเร็ว ราคาถูก วัตถุประสงค์และแรงงานก็ต้องเคลื่อนย้าย การดำเนินงานในลักษณะธุรกิจจึงเกิดขึ้นทุกแห่งหน การซื้อขายแลกเปลี่ยนไม่ใช่เฉพาะผลิตภัณฑ์หรือ วัตถุประสงค์เท่านั้น รวมถึงเครื่องจักร แรงงาน ความรู้ ความคิด สติปัญญา เทคโนโลยี ล้วนต้องค้นหาและสะสมจึงเกิดความขัดแย้งกันได้ทั้งสิ้น การขัดแย้งดังกล่าวล้วนกล่าวหาอีกฝ่ายว่ามีภาระหน้าที่ต้องทำตามที่ตนเองต้องการ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือการกล่าวหาว่าอีกฝ่ายมีหนี้ที่จะต้องชำระให้ตนเองนั้น

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ได้แยกกฎหมายลักษณะ “หนี้” และ “ทรัพย์สิน” ออกจากกัน แต่ในชีวิตจริงหนี้และทรัพย์สินเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกัน เพราะหนี้ก็เป็นทรัพย์สินอันหนึ่ง สามารถตกทอดเป็นมรดกแก่ทายาทได้ ทั้งฝ่ายทายาทของเจ้าหนี้ก็ฟ้องลูกหนี้ได้ ทางฝ่ายทายาทของลูกหนี้ก็ต้องมีหน้าที่เอามรดกของผู้ตายไปชำระหนี้ของผู้ตาย สิทธิการเช่าศาลฎีกาก็เคยวินิจฉัยว่าเป็นทรัพย์ที่ต้องแบ่งกันระหว่างสามีภริยา กรณีอย่าร้างกัน สิทธิเรียกร้อง

ทั้งหลายที่ไม่ใช่สิทธิเฉพาะตัวสามารถโอนกันได้ ก็เป็นวัตถุประสงค์แห่งนี้ได้

หนี้แปลให้ตรงตัวก็หน้าจะหมายถึง “ภาระ” หรือ “หน้าที่” จึงทำให้เกิดสิทธิในฝ่ายเจ้าหนี้ที่จะเรียกร้องเมื่อหนี้ถึงกำหนด มองทางด้านเจ้าหนี้ หนี้จึงเป็นทรัพย์สินของเจ้าหนี้ แต่ทางฝ่ายลูกหนี้ นั้นเป็นหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติตามการชำระหนี้ดังนั้น หนี้จึงเป็นความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลคนเดียว หรือหลายคน ซึ่งฝ่ายหนึ่งเรียกว่าลูกหนี้ อีกฝ่ายหนึ่งเรียกว่าเจ้าหนี้

วัตถุประสงค์แห่งหนี้มีอยู่ ๓ ประการคือ การโอนทรัพย์สินประการหนึ่ง การกระทำประการหนึ่ง และการงดเว้นการกระทำประการหนึ่ง การที่ลูกหนี้เป็นหนี้ เป็นผลให้เจ้าหนี้มีอำนาจบังคับให้ลูกหนี้ชำระหนี้ บ่อเกิดแห่งหนี้มีทั้งหมด ๕ ทางคือ ทางสัญญาประการหนึ่ง ทางละเมิดประการหนึ่ง ทางจัดการงานนอกสั่งประการหนึ่ง ทางลาภมิควรได้ประการหนึ่ง และโดยกฎหมายบัญญัติเป็นพิเศษอีกประการหนึ่ง

เมื่อหนี้เกิดขึ้นแล้ว การระงับแห่งหนี้ นั้นจะเกิดขึ้นได้ ตราบใดที่หนี้มิได้ถูกยกเลิก ถูกเพิกถอน หรือระงับไปเพราะมีการปลดหนี้ การหักกลบลบหนี้ การแปลงหนี้ หนี้เคลื่อนกลิ้งกัน มีการทำสัญญาประนีประนอมยอมความกันใหม่ หรือสิ้นสุดลงโดยเงื่อนไขในสัญญาหรือเงื่อนไขที่กำหนดไว้ บางครั้งยังมีหนี้แต่ลูกหนี้ไม่ต้องชำระเพราะลูกหนี้อ้างอายุความขึ้นต่อสู้ได้ หรือมีหนี้แต่ไม่ได้ทำตามแบบที่กฎหมายกำหนด เช่น กู้ยืมเงินเกิน ๒,๐๐๐ บาทแต่ไม่มีหลักฐานเป็นหนังสือ หนี้การพนัน หรือหนี้ที่ต้องห้ามขัดแย้งโดยกฎหมายหรือขัดต่อศีลธรรมอันดี เป็นต้น

นอกจากนี้กฎหมายเรื่องหนี้ยังต้องอธิบายถึงการโอนหนี้ การแบ่งแยกหนี้ หนี้ประธาน หนี้อุปกรณ์ วัตถุประสงค์แห่งหนี้ การบังคับหนี้ ภัยพิบัติที่เกิดกับวัตถุประสงค์

แห่งหนี้ การชำระหนี้ที่พ้นวิสัย การชำระหนี้ที่ห่างกันโดยระยะทาง สถานที่ชำระหนี้ การไม่ชำระหนี้ สิทธิของเจ้าหนี้ หน้าที่ของลูกหนี้ การชำระหนี้ต่างตอบแทน ทรัพย์เฉพาะสิ่งที่เป็นวัตถุประสงค์แห่งหนี้ กำหนดเวลาชำระหนี้ การเตือนให้ชำระหนี้ การผัดนัดชำระหนี้ การเรียกค่าเสียหายที่เกิดจากการผัดนัด การชำระหนี้ไม่ตรงกับวัตถุประสงค์แห่งหนี้ การเลิกสัญญา การเรียกดอกเบี้ย เจ้าหนี้บอกปิดไม่ยอมรับชำระหนี้ ลูกหนี้บอกกล่าวว่าจะไม่ต้องชำระหนี้ การรับช่วงสิทธิ การรับช่วงทรัพย์ อายุความในหนี้ประเภทต่าง ๆ การเพิกถอนถ้อยแถลง สิทธิยึดหน่วงของเจ้าหนี้ ดอกผลแห่งหนี้ บุริมสิทธิ เจ้าหนี้ร่วม ลูกหนี้ร่วม หนี้เฉพาะตัว การชำระหนี้โดยบุคคลภายนอก การให้สัตยาบัน การปลดหนี้ หนี้เคลื่อนกลิ้ง การวางทรัพย์ การหักกลบลบหนี้ การแปลงหนี้ใหม่ ฯลฯ เห็นได้ว่ากฎหมายเรื่องหนี้มีเนื้อหาจำนวนมาก ยากที่จะเข้าใจได้ง่าย ๆ และยังมีประเด็นเงื่อนไขอีกมากมาย แตกแขนงประเด็นออกไป เป็นทุกข์ทั้งเจ้าหนี้ ลูกหนี้ คนตัดสินคดี ตลอดจนเจ้าหนี้ที่รัฐที่เข้ามาเกี่ยวข้อง

การรับปากไปสอนวิชา “หนี้” ทำให้ได้ระลึกทบทวนกฎหมายว่าด้วยหนี้อีกครั้งหนึ่ง และจะได้ระวังสังวรไว้เหมือนกันว่า การเป็นหนี้เป็นทุกข์ในโลก การเสียดอกเบี้ยเป็นภาระอันยิ่งใหญ่ จะได้ห่าง ๆ เข้าไว้ โลกปัจจุบันเป็นโลกที่นำเงินในอนาคตมาใช้ ทุกอย่างจึงต้องเป็นหนี้ เสียดอกเบี้ยกันจนมองเป็นเรื่องธรรมดาไปแล้ว บ้านก็ผ่อนรถยนต์ก็ผ่อน เครื่องใช้ในบ้าน ไม่ว่าทีวี ตู้เย็น แม้แต่ผ้าห่มนอนก็ยังมีคนมาเสนอให้ผ่อน ธนาคารมีบัตรให้กู้เงินมาใช้กันอย่างสะดวก ใครอยากได้มาจัดการให้ถึงที่ เพียงแต่ต้องชำระดอกเบี้ยเท่านั้น หนี้และดอกเบี้ยจึงเป็นพลาญภาพที่ยิ่งใหญ่มาก จึงจำเป็นจะต้องรู้จักกาเรื่องนี้เพื่อความอยู่รอด ทั้งเจ้าหนี้และลูกหนี้

๒

ปิดท้าย

พ.ด.ท. กิ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

มองไท....รั้วของชาติ

ขออาจหาญยื่นหัตถ์ประกาศกล้า
พร้อมเชิดหน้าทำท่ายั่วทุกทิศ
จะต่อสู้อย่างสองมือจนสุดฤทธิ์
เพื่อยืนหยัด“ศักดิ์และสิทธิ์”ความเป็นคน

ค่าของคนต่างกับสัตว์เดรัจฉาน

รู้ศีลทานกุศลอกุศล

ประจักษ์แจ้งเห็นจริงสัจจะดล

ผ่านวังวนสังคมเรียงสำราญ

จึงอาจแกล้วกล้าประจัญศึก
สมเป็นชายสำนักเลือดทหาร
เข้มรักชาติรักแผ่นดินโดยสันดาน
ดูจปรการพิทักษ์ชาติสถาวร

หาญอาสาทำงานการเมืองชาติ
ป่าวประกาศปฏิรูปปฏิสังขร
ชำระล้างปฏิคุณเก่าเฟะฟอน
คือการเมืองนำหนอนเนิ่นนานมา

ข้าราชการพนักงานรัฐวิสาหกิจ
ปฏิบัติภารกิจชั้นอาสา
เอื้อปวงชนทดแทนพระราชา

ด้วยสำนึก...ในพระมหากรุณาธิคุณ
นักการเมืองคนใดไร้สำเนียง
สติเปรียบ“ค่านิยม”น้อมเกื้อหนุน
พึงฟื้นจิตวิญญาณรู้บาปบุญ

เลิกเป็นทาสนายทุน...เพราะหลวมตัว

โอกาสดีคือวันนี้ใช้วันอื่น

มวลพลสภพรรษาเร่งระเริงทั่ว

ด้วยแผ่นดินสดีใส่ไร่หมองมัว

ผองมารเลวร้ายชั่วแค้นภัยตน

ผลิตภัณฑ์คุณภาพ

- ★ น้ำชาฤดูร้อน พลับชิงภาพ
- ★ น้ำชาดับกลิ่น แฉะช้วน
- ★ กาคน้ำตาล

ปลอดสารพิษ
มีถิ่นกำเนิดดั้งเดิม

ผลิตโดย กองบุญนิยมพ้าอภัย
จัดจำหน่ายโดย บริษัท พลังบุญ (บุญนิยม) จำกัด
เลขที่ ๖๕/๒๐-๒๑ ถนนนวมินทร์ ๔๔ แขวงคลองกุ่ม
เขตมีนบุรี กรุงเทพฯ ๑๐๒๔๐
โทรศัพท์ ๐๒-๓๗๕-๔๕๒๐,
๐๒-๓๗๓-๖๖๗๐

• เป็นบทกลอนของ“อิสรา”(น้อมคำ) ที่ร้อยคำนำธรรมชาติจากดินดอนดอกหญ้า มาให้ความหมายสื่อได้งดงามกินใจดีมาก จึงนำมาแต่งทำนองใส่ ตั้งแต่ ๓๐ เม.ย.๒๕๖๖ เสร็จ เมื่อ ๔ พ.ค.๒๕๖๖ แล้วให้ปฏิพล เหมวรรณนธ์ arrange เวอร์ชันแรกให้ *วัชรารักษ์ สุขสวัสดิ์ ขับร้อง ในอัลบั้ม“เก็บดอกหญ้ามาฝาก”* เมื่อ ๕.ค.๒๕๖๖ ซึ่งเนื้อหาในภาษากวีนั้น“อิสรา”ได้ใช้ปฏิภาณปัญญาสื่อขยายเรียงคำให้เห็นถึง ความเล็ก ความน้อยของสรรพสิ่งในโลก ก็มีคุณค่ายิ่งใหญ่อยู่แท้ ถ้าแม้คนผู้ไม่หลงมัวเมาไปกับ โลกธรรม ลาก-ยศ-สรรเสริญ-กามคุณ ๕-อิตตา ๓ จนเกินการ ก็จะมีคุณค่าที่ วิเศษ เป็นอุดมวิเศษธรรมจริงๆ ว่า ชีวิตคนนั้นน้อยนักจริงๆ เกิดมาแล้วชั่วระยะเวลาหนึ่งก็ ต้องตายไป“ชีวิต”จึงเท่ากับ“ขณะเกิดอยู่-และตายลง”(เฉลี่ยแล้วอย่างมาไม่เกินร้อยปี) ก็“จบ” ชีวิตจริงๆ ผ่านไปหนึ่งชาติ ฉะนั้นในช่วงเวลาของ“ชาติ”ที่เป็น“ชีวิต” ถ้าซึน ใจงมอยู่กับความโลภ ใช้เวลาช่วงนั้นเอาแต่โลกกอบโกยลาภยศสรรเสริญหรือ กามคุณ ๕ อิตตา ๓ แย่งชิงผู้อื่น เอาเปรียบผู้อื่น เบียดเบียนผู้อื่น ถึงขั้นทำร้ายผู้อื่น ซึ่ง“การกระทำความชั่วมานั้นๆ”นั้นแหละล้วนเป็น“วิบากบาป”ที่คนผู้“ทำ”แล้ว“วิบาก” ที่ทำเป็นของตนทั้งนั้น”(กัมมัสสะกะ) และเป็นมรดกของตนแท้ๆที่ตนต้องเป็นทายาท “บาป”ของตน(กัมมทายาท) ใครจะไม่เอาก็ไม่ได้อัน“ทำกรรมบาป-กรรมชั่ว” ต้องเกิดมามี“ชีวิต”ที่ต้อง“รับบาป”ที่ตนทำนั้นแหละแน่แท้หลีกเลี่ยงไม่ได้ หากไม่หยุด “ทำกรรมชั่ว” วิบากบาปก็ตามเล่นงานอยู่ตราบนั้นจริงๆ ไม่หยุดหย่อน ถ้าแม้ผู้ใด ไม่รู้ว่า“แท้ชีวิตนิดน้อยด้อยภาระ -เรียบง่ายสมถะ สละ ขยัน -มีมากก็เอื้ออวยช่วย แบ่งปัน -ใช้ดีดพันสมบัติบำเพ็ญชาติจริง” อย่าหลงไปกับ“สุขเท็จ”(สุขัลลิกะ)กันเลย หาก ใครยังหลง“มักมาก”อยู่กับ‘ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุข ก็คงต้องมี“ชีวิต”วนเวียนตกนรก ทุกชั่วอนอยู่ใน“ชาติ”ตราบนั้นที่ต้องมี“ชาติ” ชีวิตไม่ใช่“ชาติเดียว”นะ...จะบอกให้ แม้ที่มาเกิดเป็น“คน”ก็“ชาติ”ที่มี“ทุกข์จริง”(อริยสัจ) มี“สุขเท็จ”(สุขัลลิกะ) ตายไปก็ ยังเป็น“ชาติ”อยู่ และเป็น“ชาติ”แท้ที่ต้องตกนรกจริง จริงยิ่งกว่าในขณะได้ร่างเป็น “คน” เพราะในร่างที่เป็นคนมันมีของหยาบ (โอพาริก)ที่หลุดตนด้วย“วัตถุและรูปรสกลิ่น เสียงสัมผัส” ก็หลงว่า“มี“สุข”ไปกับลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข เมื่อไม่มีวัตถุลาภยศ สรรเสริญสุขนั้น นั่นแหละคือ“ตัวนรกสดๆ”ที่แท้จริงที่สุดที่“วิญญูณ”ทุกวิญญูณ ต้องรับจริง.

“สมณะโพธิรักษ์”

๕ พฤษภาคม ๒๕๕๘

เพลง “เก็บดอกหญ้ามาฝาก”

จะเก็บดอกหญ้ามาฝาก

ก็เกรงคิดมากเพราะไร้ค่า

คงเดินเมินไปไม่ครีธา

เถอะ...มาจะแกลงให้แจ่มใจ

เห็นเพียงดอกหญ้าอย่าเดียดฉันท์

ด้วยค่านันสื่อความจริงยิ่งใหญ่

ชี้ว่าชีวิตนี้ไม่มีอะไร

กอบโกยคว่ำไขว่สิ่งใดกัน

แท้ชีวิตนิดน้อยด้อยภาระ

เรียบง่ายสมถะ สละ ขยัน

มีมากก็เอื้ออวยช่วยแบ่งปัน

ใช้ดีดพันสมบัติบำเพ็ญชาติจริง

จึงเก็บดอกหญ้ามาฝาก

ซึ่งมีค่ามากด้วยฤทธิ์ความคิดถึง

แม้เข้าใจเพียงน้อยคงพลอยซึ่ง

แอบทิ้งคุณค่าหญ้าริมทาง.

ดาวน์โหลดฟังเพลง “เก็บดอกหญ้ามาฝาก”

ได้ที่ www.asoke.info-connect

to www.bunniyom.com